

Özgür gelecek

16 - 31 MART 1994 SAYI: 24 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

CEZAEVLERİNDE DİZGİNSİZ ZULÜM	Sayfa 5
MALATYA SOKAKLARINDA SİLAHLI FAŞİST ÇETELER	Sayfa 9
ÖZGÜR GÜNDEM ÇALIŞANLARI YARGILIYOR	Sayfa 10
DÜZENDEN KOPUŞ VE GÖREVLERİMİZ	Sayfa 5
PARTIZAN İŞÇİLERDEN DİRENİŞÇİLERE DESTEK	Sayfa 14
YENİ BİR ÇÖPLÜK KATLIAMI MI?	Sayfa 6
İHRACATA YÖNELİK SANAYİLEŞME VE "DARBE"	Sayfa 15
DERSİM'DE BİR DİRENİŞ DESTANI	Sayfa 19
YÜREĞİ DEVRİMCI ATEŞLE TUTUŞTURULAN BİLİNÇ ÇÖZÜLMÜZ	Sayfa 12-13

SEÇİM ALDATMACASINA

TKP/ML'den aktif boykot

Bundan sonra, TKP/ML'nin siyasi ve asker otoritesi kapsamında gördüğü yerlerde devletin atadığı belediye başkanları da TIKKO'nun hedefleri arasında.

□ "Ülkedeki siyasal gelişmeler, devrim ile karşı devrim arasındaki mücadelenin gündemine bağlı olarak Partimiz yerel yönetimler için seçime girme tavrını benimseyebilir de bunu boykota dönüştürebilir de. Burada önemli olan, iki tavrardan hangisinin devrimin çıkarına olacağıdır. Bu anlayış temelinde Partimiz boykot tavrına girmiştir."

□ "Partimizin, siyasi ve askerî otoritesinin kapsamında gördüğümüz yerlerde, burjuva partilerinde adayları zaten yasaklamıştık. Bundan sonra, devletin atamak zorunda kalacağı belediye başkanları da askerî hedeflerimiz arasındadır."

Sayfa 4

TIKKO kaymakamın evini roketledi

□ Dersim'in Çemişkezek ilçe merkezine giren TIKKO gerillaları, ilçe kaymakamının evini roketledi.

Sayfa 4

Maoist gerillalardan büyük eylemler

□ Peru'nun devrimci gazetesi El Diario ocak 1994 tarihli sayısında PKP önderliğindeki Maoist gerillaların yaptığı eylemlere yer verdi. Halk Kurtuluş Ordusu gerillalarından başkentte ve And Dağları'nda emperyalistleri ve işbirlikçilerini sarsan eylemler.

Sayfa 23

8 mart coşkuluydu

□ 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, bu yıl, geçmiş yıllara göre daha coşkulu kutlandı. Emekçiler kadınlı-erkekli alanlara çıkarak, sınıfsal, ulusal ve cinsel sömürüye isyanlarını haykırdılar.

□ Emekçi Kadınlar Birliği, Aksaray'da Metro'nun en kalabalık olduğu saatlerde, ellerinde meşalelerle korsan gösteri yaptılar. Metro önünden tramvay duraklarına kadar sloganlı, pankartlı yürüdüler.

Sayfa 8

8 mart ve öncesi Emekçi Kadınlar Birliği oldukça yoğun ve önemli çalışmalar yaptılar.

DEP'in avukatı Hasip Kaplan'la görüştük

□ "DEP fiilen seçimlere giremez bir konuma sokuldu ve seçmen iradesine karşı güvenlik güçlerinin, korucuların, çeşitli karanlık güçlerin baskıları arttı."

Sayfa 11

İHD ve ÇHD'den meclise protesto

□ 9 mart günü, yaklaşık 150 kişiyle Sirkeci PTT'sinin önüne gelen ÇHD ve İHD şube başkanları Dizdar ve Kanar, DEP'li parlamenterlere uygulanan MGK ve DGM güdümlü baskı politikalarını kınayan bir basın açıklaması yaptılar.

Sayfa 7

Okurdan

"Dersim'deki Gerçekler" adına gerçekleri çarpıtma

5 mart tarihli Mücadele (87. sayı) dergisinde "Dersimdeki Gerçekler ve Partizan'ın Çarpıtmaları Üzerine" başlıklı 2 sayfalık bir yazı çıktı. Dev-Sol'cu arkadaşların küçük burjuva kibirliliklerine artık bir ölçüde alıştık. Fakat bu yazıda "gerçekler" adına gerçekler o derece çarpıtılıyor ki, birkaç söz söyleme gereği duyuyorum. Öncelikle Partizan sosyalist bir dergidir, bunu TKP/ML TIKKO ile hiç bir zaman karıştırmamak gerekiyor. Ve Partizan dergisinde de (büyük bir gürlütle uyarıldığınız) Devrimci Sol Gerilları ile Devrimci Sol Güçler karıştırılmış ise bu bir eksiklik, bir hatadır. Tanımlamalar, ifadeler yerli yerini bulmalıdır. Bu konuda gereken özen ve hassasiyet gösterilmelidir. Devrimci Sol'cu arkadaşlar bir "peynir fiyatıdır" ki tutturmuş gidiyorlar. En kahraman Rıdvan misali "biz 25 bin dedik, siz 23 bin dediniz. Tücarsınız." deniyor. Buna kargalar bile kahkahalarla güler. Şimdi somut koşulları gözardı edip peynir fiyatını 500 bin yapalım. Böylece tüccarlıktan kurtulup halkçı mı oluruz? Halkın çıkarlarını savunmak böyle mi oluyor? Korkarım ki sizin düşüncemiz bu yönlü. Devrimciliği böylesine dar çerçeveden algıyorsunuz. Böyle değilse o naide bize o attığınızı "inisiyatif kurma" hevesinin bir yansıması olmasın sakın? Dostlar, bir anti-Dev-Sol'çuluktur ki tutturmuş gidiyorsunuz. Özgür Gelecek'in geçen sayısının orta sayfasında da belirtildiği gibi biz ne anti-Dev-Sol'cuyuz, ne anti-PKK, ve ne de anti-bilmem neci. Biz elimizde MLM biliminin şaşmaz silahı ile, doğruların gerçeklerin savunucusu ve yanlışların, hataların kahredicisiyiz. Hatalarınıza karşı doğça yöneltiğimiz eleştirilerimizi (ki bu nedenle teorik üslup taşıyan bir yazı idi. Amaç açıklayıcı olmak, hatalardan mümkün olduğunca köklü kopuş sağlamaktır. Yoksa bir-iki kuru gürlütle yapmak asla değildir ve böyle lanse edilmesi-bir dost devrimci güç tarafından- üzücüdür ve hâlâ nerelerde olduğumuzun yeni bir göstergesidir.) "anti" kalkarıyla karşılamayı (ve bu arada kibirinizi) bir tarafa bırakın ve biraz da dönüp kendinizi sorgulayın. "Spekülasyondan kaçındık", "üslubumuzu bozmadan" diyorsunuz. Ama aynı yazıda da spekülasyon, çarpıtma, iftira ve yalanlar peş peşe sıralanmış durumda! "Doğru değil bu" dersiniz, yazınızdan örnekler verelim: "Hayali baskınlar, pusular türünden şatafatlı haberler" şeklindeki tanımlamanız nedir? Ve bunu söylemeye neden ihtiyaç duyduunuz? "Her zaman olduğu gibi teorik gevezeliklerini ön plana çıkararak" yaklaşımıyla ne demek istiyorsunuz?

Böylesine açıklayıcı yazılar ve söylevler neden sizi rahatsız ediyor ve neden böylesi bir saldırıyla, çamur atmayla olaya yaklaşıyorsunuz? Böylesi bir üsluba ihtiyaç duyuyorsunuz? ".....vadisinde dağ geçisini izlemekten vakit bulup köylere inseler" demek ve peşinden de "indikleri zaman da herkese -Dev,Sol bölündü- ve bunu acilen kitleye duyurma sorumluluğu taşıyorlardı" gibi yalanlarla ve karalamalarla dolu yaklaşımınızla neyi amaçlıyorsunuz? Bunları söylerken ne derece "gerçekçi" olduğunuzu göremiyor musunuz? Ya da spekülasyonlara ve karalamalara ne derece ortaklık ve kaynaklık ettiğinizi görmüyor musunuz? Tüm bunları hiç de konuyla alakası olmayan yazınızda ön plana çıkarmanızdaki amaç nedir? Bunu kendiniz cevaplamayacağınız ortada. Fakat böylesi yaklaşımınız sizin amacınız hakkında bana bir takım fikirler (Dersim'de yaşananlarla birleştirince) veriyor. Ve tüm bunları "gerçekler", "dürüstlük" adına yapıyorsunuz.

Yazıyı kaleme alan dostlar, o derece hırçınlaşmış ki "Dersim halkı üzerinde Partizanın hiçbir zaman inisiyatif olmamıştır" demek ve "inisiyatif kaygısıdır" türünden abuk subuk sözler etmektedirler. Yeniliyorum. PARTIZAN dünya görüşü belli sosyalist bir dergidir. Dersim halkı üzerinde inisiyatif kurma diye bir işlemler soyunmuyor. Kastetmeye çalıştığınız TKP/ML TIKKO ise, onun Dersim halkı üzerinde ne ölçüde inisiyatif olup, olmadığına Dersim halkı taniktir. Dergi sütunlarında tartışılacak bir konu olarak da görmüyorum. Devrimci Sol'u birçok yönüyle artık tanıyoruz. Özellikle küçük burjuva karakterinden kaynaklı her şeyi kendisiyle başlatıp, kendisiyle bitirmesi burda da yine kendisini yansıtıyor. O herşeyin merkezindedir. Tarihin kronometresi kendisiyle taşıyor sanki. Yazılarındaki şu mantık bu özelliğinin bir yansımasıdır. Diyor ki "... tüm şehitleri devrimci geleneklere göre sahiplenilmesi Devrimci Sol gerillalarının bölgeye girmesi ve bu geleneği başlatmasıyla başlamıştır." Gerçekler adına bu sözler sarf ediliyor. Çok söze gerek yok. Cücenin kendisini ayna karşısında dev görmesi misli, kurbağanın boğaya bakıp şişinip patlaması misali ne dostlarda, kendi kendilerine övgüler dizip, şişinip duruyorlar. Ve hatalarını algılamaktan da uzaktalar. Doğça biraz kendilerine dönüp, o burnundan kıl aldırmanın kibirliliklerini bir kenara bırakıp, kendi eksikliklerini ve hatalarını sorgulamalarını ve olumsuzluklarını aşmalarını öneriyorum. Bu yapılmadan, yalan, çarpıtma iftira, spekülasyon ve boş şişinmelerle bir yere varılmaz. Bundan kendinizi zarar görebileceğiniz gibi Türkiye Devrimci Hareket de zarar göreceklerdir. **Dersim'den bir Partizan okuru**

Daa ne söylüye..

Çorum'un bir köyünde köylü bir anayla yaptığım sohbet sırasında; yerel seçimlere, bütün düzen partilerinin kendilerinin ve çevresindeki bir grup insanın cebini doldurmak, kendi çıkarlarını kollamak için girdiğini, bu partilerin halkı, işçiyi, köylüyü, gençliği düşünmek, onlara hizmet etmek gibi bir derterinin olmadığını, (o sırada açık olan televizyondan) söyledikleri yalanlara kanmamaları gerektiğini, köyünde eski muhtara oy vermemesini, onun yerine köye sağlık, eğitim, ulaşım gibi acil sorunlarda hizmet verecek birine oy vermesini söylüyordum. Ben bunları anlatırken anam; laf aralarında beni desteklediğini belirtiyor, söylediklerimi doğruluyordu. Var olan hükümetin esasta da devletin bir köylü kadının güzünde, gerçek halk düşmanı, faşist yüzünün nasıl açığa çıktığı ve anlaşıldığını bu sohbet ortaya koyuyor. Ana 50-55 yaşlarında evli, çocukları olan, eşini yıllar önce kaybetmiş, şimdi bekar oğluyla yaşayan yoksul bir köylü. Oğlu üniversiteyi kazanmış, ancak başka bir ilde olduğundan okula gidememiş. Ana bu konuda "Okumak için yetecek parayı nereden bulayım, bebeleri kendi memleketlerinde okula vermiyola, okmak için de çok para istiyorlar" diyerek eğitim sisteminin çarpıklığının farkında olduğunu gösteriyor. Devamını ananın dilinden dinleyelim. "Ben yaşlandım artık. Bu romantizmadan çalışacağına hiç aklim kesmiyo. Onlar bize para vermez. Köylü parayı şöyle (elinin tersiyle alını silerek) sıyırıp alıyo. Güneşide yiyo, yağmuru da yiyo. Bah şimdi, bir kilo şekeri onbeş bine veriyö fakire. Bah (Devalüasyonlar ilgili haberi işaret ederek) Türk parasını aldılar ayahlar altına. Türk çöplükte hüznün. Eskide elinize bi on bin lira aldımı çantayı neyni doldurdu. Ben ikiyüz altmış bin lirah bi sandi pırtıh almışdım. Şimdi anca yirmi-otuz milyona alın... Gübreyi altmış bine alıyodum, yüzelli bin oldu. On bine sürdürdüğün çitin dönümü seksen bin oldu. Kozaya elli bin oldu. Keçen (çeltik ekme için suyla toprağın karıştırılması) ikiyüz bin oldu. Kaş yapması (Ekilecek arazinin düzleştirilip, suyun arazide durmasını sağlama) yüzelli bin. Bizim köyün hepisi ortakçı. Bu masrafı böyle yapacan. Kazancını ortaça bölcen. İlaç alacan. İlacın kilosu bir buçuk milyon. İlacı çeltiğin otunun ölmesi için ataca, ağızda keyli otu atlıyan, ırgat tutulur. Beşinci ayın, onbeşinden sonra, onuncu aya kadar başında dolanacan. Çille (Çiller'i kastediyor.) vermem. Otekilere de vermem. Madem biz köylüyü oy verme zamanı halimizi soruyola. Gres yağıyla şöylece (başından aşağı doğru göstererek) yağlıyolar. Kazandığı kazancını, ürününü alamıyoh. Çeltik ekiyoh. Gübre alıyoh, veresiye alıyoh, ilaç alıyoh, borç alıyoh. Paramızı onbirinci-onikinci aya veriyolar. Güzde çeltiği yalvara yalvara sattığı. Sonna çıkardılar oniki bine.

Satacak ki borcunu verecek. Yoksa satmayın. Pahlı, patates yiyoh. Ah pahlı, kara pahlı Allahım sen sahla. (Güleşmeler) Yavan ekmeği kaynar suya bandırıp yediğimiz günde çoh olıyo. Benim büyük oğlan, ocakta çalışıyodu çıktı. Devlet hiç sormuyo bu ırgat nereye gitti, öldü mü? kaldı mı? Çorum olaylarında Demirel "bir vilayette olmayı versin" demiş, dediler. Ee bu adam hükümet olsa ne olur. Keyfi bunların, köy Memet Ağanın. Belledin mi heri? Daa ne söylüye..? Daha başka söze gerek yok. Şimdi eylem konuşacak.

Çorumdan bir Özgür Gelecek okuru

Şenlik'e karşı çirkin ittifak!

1992 yılında kurulan Yozgat Boğazlıyan Halkevinin şubesinin yönetiminde SHP eğilimli insanların yer alması, bu halkevi çalışmalarını tıkarıyordu. Tabandan gelen istek üzerine olağanüstü kongreye gidildi. 26.12.1993 tarihindeki kongrede devrimci-demokrat insanlar yönetime geldiler. Yönetim değişikliğini halka duyurabilmek ve Boğazlıyan Halkevinin kültürel etkinliklerini yayabilmek için şenlik düzenlenmesine karar verilmişti. Şenlik için Grup Mumzur, Grup Yorum ve mahalli ozan Abbas davet edildiler. Bütün resmi işlerin 15 gün öncesinden bitmesine rağmen geceye 3 gün kala SHP ve resmi güçlerin tedirginlikleri artmıştı. Halk şenliğinin iptal edilmesindeki esas etkenin SHP ve SHP li belediye Başkanının oy kaybetme korkuları, yapmış oldukları anti-propagandaları "Etkinliğe katılacak grupların bayrak yakacağı, Kürtçe sloganları atacağı, kavgaya çıkaracağı, polis ve MHP lilerin basacağı" söylentilerini yaymışlardır. Bu dedikoduların sonra Belediye Başkanı kaymakama ve emniyete giderek halk şenliğinin her ne pahasına olursa olsun engellenmesini istedi. Bu konuda hem fikir olan SHP ve SHP li belediye ve kaymakamlık, emniyet Boğazlıyan halkevine gelerek yöneticileri ve üyeleri gözaltına alacakları tehditlerini savurarak iptal dilekçesi yazmaya zorladılar. Yönetimdeki insanlar ilk başlarda bu tehditlere direnmelerine rağmen esnaf oluşlarından dolayı dilekçe vermeye razı oldular. İptalden sonra gençliğin hem halkevi yöneticileri hemde demokrat geçinen SHP'ye karşı tavırları yoğunlaştı. Yaşadığımız bu pratik, kaymakamlık, emniyet ve düzen partilerinin birbirinden bağımsız olamayacaklarını birkez daha göstermiştir. Bizler devrimci-demokratlar olarak halkımızı düzen partilerine oy vermeye ve resmi ideolojiye karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Boğazlıyan'dan Özgür Gelecek okurları

özgür gelecek

Abone ol, Abone bul!

OKU,
OKUT!

özgür gelecek

elinizi daha sağlıklı geçiş istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umur Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi **Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubasına yatırırım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi **Mark Hesabı: 3001530-5** yurtiçi hesabına yatırırım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Bülent ÖZDEMİR**, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212) 518 23 23.
BÜROLAR: KARTAL: İstasyon arkası, Pınar Pasajı-İşhanı Kat:4/57 Kartal/İSTANBUL Telefon: (0216) 353 38 12 ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: (0312) 230 63 27, IZMİR: Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Özyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak Tel: (0232) 4 419 309, ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz 103. Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: (0322) 4 573 780 Adana, MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırçılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:54 Telefaks: (0422) 322 08 04, KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 NO:505. Tel: (0352) 222 52 10 TOKAT: Meydan Çarşısı Kulluolu İşhanı Kat:3 No:83, Tel: (0356)- 2149278 Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL, Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, Mark Hesabı: 3001530-5, Avusturya Şilini: 3001531-3, Baskıya Hazırlık: UMUT YAYIMCILIK, Basıldığı Yer:GÜL QFSET Dağıtım: YAY-SAT

www.partizanarsiv.net

Seçimler ve doğru rotamız Aktif boykot!

Bazı dönemler vardır ki, taktik kararlar her an değişmekle yüz yüze kalabilir. Şimdiki seçim süreci böyle bir dönemdir. Devrimle, karşı-devrim çok hareketli bir süreç yaşıyor. Komünist kuvvetlerle ulusal kurtuluşçu kuvvetler ve çeşitli reformist, oportünist ve revizyonist güçler bu süreçte kendi sınıf çıkarları doğrultusunda tavırlar belirliyor, taktikler geliştiriyorlar.

27 mart yerel seçimlerinin gündeme girmesi üzerine, "düzen partilerine hayır, oylarımız bağımsız, sosyalist adaylara!" şeklinde tavrı belirleyen komünistlerin gelinen aşamada tavrı değişikliği yapma gerekliliği görmüşlerdir. Taktiklerin stratejiye hizmet etmek koşuluyla "somut koşulların somut tahlili"ne dayanacağı MLM ilkesinden hareketle varılan bu sonuç, tek doğru sonuçtur. Zira somut ülke gerçekliği ve seçim sürecindeki gelişmeler bunu zorunlu kılmaktadır.

Daha başında seçimler, T. Kürdistanı'nda bir referandum anlayışını gündeme getirmiştir. PKK'nın ve DEP'in bu yönlü yaklaşımına karşı faşist TC de karşı taraftan yanıt vermiştir.

Stratejisi ve programı - amacının ne olduğu net olarak ortaya konmayan ve sürekli farklı açıklamalarla değişen PKK'nın, bu dönemde barışçı, federasyoncu hatta "biraz-cık özgür-çü" yanı öne çıkmıştır. Sonucunda referandum denemek ciddiyyette "demokratik bir yarış ve oylama" ihtimali varmış gibi, TC'den beklentilerle hareket edilmiştir. Yapılacak seçimde DEP'lileri ya da destekleyecekleri adayların alacağı oyların Kürt varlığını, ulusal haklarını ve halkın kendilerinden yana olduğunu göstereceğini, böylece de uluslararası alanda TC'yi sıkıştıracağını ve kendilerinin meşru bir güç olarak kabul edilip barışı zorlayacaklarını düşünmüşlerdir. Ancak "demokratik seçim" ortamı bekleme hayalidir. TC'nin hali hazırdaki vahşetle ezme, yok etme politikası henüz değişmemiştir. Tam tersine ilkbahara kadar en acımasız saldırılarını yoğunlaştıracakları biliniyordu. "Bu kaçınıcı bahar?" diyerek mücadelenin askeri zorla belinin kırılmayacağını bilsek de, var olan saldırı dalgasını dikkate almak gerekiyordu. Taktikler de buna uygun olmalıydı.

Her bir de seçimlerin referandum anlamına geleceğini gören TC saldırganlığını iyice arttırmıştır. Olabildiğince haksız ve kuralsız pis savaş yoğunlaştıran faşist diktatörlük sözde sağlayacakları "demokratik seçim ortamı"ni iyice ortadan kaldırmıştır. Seçim yasasını değiştirmiş, silahlı güçlerinin sandık başını abluka altına almasını resmileştirmiştir. Köy boşaltmaları, seçmen yazımında hileler vb.leri yanında, gösterilen adayların yaşam haklarına tecavüze kadar binbir entrikaya başvurulmuştur. DEP'lilerin, % 90'dan fazla oy aldıkları yerlerde şimdi aday çıkaramaz hale getirilmeleri tamamen bu vahşet politikasının bir ürünüdür.

Beyaz ordunun ve diğer devlet kurumlarının faşist terörünün hergün biraz daha boyutlandığı günlerde gidışı değerlendirilmeyen DEP'in "her şart altında seçime gireceğiz" yaklaşımı doğru olmamıştır. Faşist terörden artık nefes alamaz hale geldiğinde ise seçimlerden çekilmek zorunda kalmıştır.

Sürecin bir boykotu gerekli kılacağı o günlerde önemli bir ihtimal olarak kendisini gösteriyordu. Faşizm,

T. Kürdistanı'nda bir ihtimal olarak beklenen; "seçimi iptal etme" şeklinde değil, gelinen aşamada rakipsiz bir ortam yaratarak aynı sonuca yönelmiştir. Bu durumda TC'nin seçim aldatmacalarının, demokrasi oyunlarının açığa çıkarılmasının en iyi yolunun boykot tavrı olacağı görülmüyordu. DEP bu sonuca varmasaydı da sürecin gerekli kıldığı taktik bu olacaktı. DEP'in de bu sonuca varmasıyla boykot zemini iyice güçlenmiş oldu.

Bu tavrın ne kadar isabetli bir tavrı olduğu sonraki günlerde iyice açığa çıkmıştır. TC "Demokratik seçim" yaptığı, tersi iddiaları araştırmak için gözlemci gelmesine bile katı tutumla karşı çıktığı süreçte DEP'in tavrı önemli bir dönemeç olmuş, elinden oynanacağı alınmış çocuk hırçınlığıyla, TC iyice pervasızlaşmıştır. Devlet terörü TBMM'de de şaha kalkmıştır. Darbeler ülkesi Türkiye'de bir darbe de (ordunun direktifiyle) TBMM yapmıştır. Hiçbir parlamenterlik ya da "yüce milletin" temsilciliği fonksiyonunun olmadığını, bu iddiaları kendileri te-

peleyerek göstermişlerdir. 2-3 Mart 1994'de toplanan TBMM, 6 DEP'li 1 bağımsız Kürt parlamenteriyile 1 tane de RP'li parlamenterin dokunulmazlığını(!) kaldırmıştır. Yıllar önceki konuşmaları nedeniyle de kaldırılan dokunulmazlıkların neden bugüne kadar gündeme getirilmediğinin yanıtını Tansu Çiller vermiştir: "Seçime katılsalardı bunlar olmayacaktı" sözleri, yukarıda belirttiğimiz boykot tavrının ayırtıcı özelliğini göstermektedir. Seçimden çekilme ya da boykot (DEP, nedenini belirtmeden boykot demiyor ama tavrın pratik uygulaması boykottan başka bir şey değildir.) kararının vidaları gevşek, derme çatma demokrasi görünümünü nasıl sarstığını görebiliyoruz.

TC 12 Eylül'de devrimci tutsakları idam ederken, işkence yaparken "sağa da-sola da karşıyız" demagojisiyle göstermelik olarak bir-iki sağcıya da tavrı olarak onları kullandığı gibi 2 mart TBMM içi darbeye de aynı yöntemi kullanmıştır. RP'li Hasan Mezarci da TBMM'nin darbesinde

buyle bir araç olarak kullanılmıştır.

Şunun altını çizmek gerekir ki, TBMM darbeler konusunda askerlerle kıyaslanamayacak kadar ace midir. Ancak bundan da önemlisi, TC tarihine yeni türde bir darbe sayfası da eklenmiştir. Daha diğer dosyalardaki savunmasını yapmadan hem de yaka-paça gözaltına alınan parlamenterler olayı; anayasa mahkemesine itiraz etme olanağını veremeyen ve, "Osmanlıda oyun çoktur" özdeyişini kanıtlarcasına "savcılığa götürüyoruz" diyerek emniyete götürmeler; daha dokunulmazlığı kaldırılmadan yurtdışına çıkış kaplarına iletilen çıkış yasakları; parlamenterin içinde ve çevresinin polis ve özel timlerce abluka altına alınışı... Ama en önemlisi de, sözde konuşma ve fikir açıklama özgürlüğünü sağlamak amacıyla konan dokunulmazlığın tam da konuşma ve fikir açıklama nedeniyle kaldırılışına tanih oluyoruz. Bu aşağılık bir ikiyüzlüktür. Bu, TC demokrasisinin ve parlamenter sisteminin ne olduğu; parlamentodan yararlanma anlayışıyla hareket ederken nereye kadar yol alınabileceği, nerelerde nasıl zorlanabileceği; parlamentoda ya da seçimlerde ne gibi taktikler izlenmesi gerektiği vb. noktalarında da deneyim edinilecek bir süreç olmuştur.

Bütün bu gelişmelere ve boykot tavrıyla önemli kazanımlar elde edilebilecek tarihsel fırsat yakalanmış olmasına rağmen, hâlâ bazı kesimler aymazlık içerisinde seçimlere katılma tavrı sürdürmektedir. O günkü verilerle katılmak kararına varılmasına rağmen gelişmeleri görmezden gelmek, yeni olguları hesaba katmamak ilginç bir politik anlayış olsa gerek. Devletin faşist uygulamaları somut bir olgu ise, gerek diğer devrimci-demokratların gerekse de DEP'in tutumu da somut bir olgudur. Bu olguları yok sayarak hareket etmek, boykot tavrı nezdinde devrimci olanakları da zayıf etmek olacaktır. İşçi Partisi, Birleşik Sosyalist Alternatifçiler ve "Doğuda boykot, batıda bağımsız adaylara destek" vb. politikaların sahipleri, duruma bütünlüklü bakamamakta, ülke gerçekliğini ve TC'nin bu seçimlerdeki çıkarını görememekte dirler. Bazı küçük çıkar hesaplarıyla ya da IP ve BSA'nın yaptığı gibi reformist düzen içi anlayışları nedeniyle bu olumsuzluğa hizmet etmektedirler. Bu tutumdan vazgeçilmelidir. Ve cesaretle hareket ederek, pasifçe çekilme yerine "adaylarımız boykotun adaylarıdır" demeli, seçim kampanyasını boykotun örgütlenmesi ve siyasal propagandanın yapılmasına dönüştürmelidirler.

Diğer yandan bazı kesimlerin DEP ve PKK'nın ve diğer devrimcilerin tutumlarını bir veri olarak değerlendirmekten öte, kendi tavrını PKK'nın tavrına endekslediğini de görüyoruz. Bu ele alış tarzı da yanlıştır. Kendi

iradesine ve siyasetine güvenmemek, birilerinin arkasına sığınmaktır. PKK'nın ve diğerlerinin tavrı da somut bir olgudur ve hesaba katılmalıdır. Devrimin ve halkın çıkarları esas alınmalıdır.

Bu gelişmeler sonrasında; 12-13 mart tarihleri arasında Belçika'nın başkenti Brüksel'de yapılan konferansa da kısaca değinmekte yarar vardır.

Açıklandığına göre, "Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı" adı altında düzenlenen Konferans barış çağrılarıyla, "başarıyla" sona ermiştir.

Haklı kim, savaşta kazanacak olan kim, uzlaşmada kazançlı çıkacak olan kim ve kiminle barış, birlikte yaşam ve yönetim ortaklığı?..

Bir konferanstan barış çağrısı çıkarmanın başarısı olsa olsa "biraz-cık özgürlüğü" zaferi gören anlayışlarındır. Ortaya konan çelişik ve birbirini inkar eden anlayışların artık bir "taktik" olarak savunulması zorsa da, sahiplerinin gerçekte taşıdığı anlayışlarının bir FKO vb. modeli ve ulusal-kültürel haklar olduğu düşünüldüğünde herşey yerli yerine oturuyor. Kürt sorunu adım adım emperyalistlerin denetim ve icazetine sokulmaya ve uluslararası kamuoyu adı altında emperyalist devletlere mal edilmeye çalışılmıştır. Eğer barış çağrısının başarısından ve uluslararası arenada TC'nin sıkıştırılmasından çeşitli ülke yöneticileri ve politikacılarının mesajlar yayınlaması anlaşılıyorsa, olay temelde yanlış ele alındığı içindir.

27 mart yerel seçimlerine adım adım yaklaşıldığı şu süreçte tavrımız muğlak tavrılar ya da egemen sınıfların oyununa alet olmaktan başka bir anlam taşımayacak olan, seçimlere şu ya da bu alanda ve düzeyde katılma anlayışı son bulmak zorundadır.

Demokrasi aldatmacasına bir yumruk da sen vur! anlayışıyla bütün halk kesimleri aynı paralelde harekete geçirilmelidir.

Gösterilen adaylar pasif bir şekilde seçimden çekilmek yerine "boykotun adayı" olarak üzerine düşen işlevi yerine getirmelidir.

Ve protesto-boykot çizgisinde yakalanan bu tarihsel fırsatı teperek; gerek seçim oyununa alet olan parti ve çevreler, gerekse de hâlâ müthiş bir aymazlık içerisinde düzen partileri içinde seçim faaliyetine katılarak faşizmin sofrasından kalan kemik kırıntılarını oynayanlar, hiçbir tartışma kaldırmayacak kadar açık olan bu boykot tavrına katılmalı, destek vermelidirler. Aksi takdirde bunun sorumluluğunu taşımaları, tarih ve halk karşısında hesabını vermeleri zor olacaktır.

Biricik doğru taktik, proletarya partisinin aktif boykot tavrıdır.

TC'nin sözde parlamenter demokrasisinin gadrine uğrayan DEP'li parlamenter Orhan Doğan "güvenlik" güçleri tarafından yaka-paça götürülürken.

Tokat'ta yazılamalar

Tokat/ Özgür Gelecek- Yerel kaynaklardan alınan bilgilere göre; 26 Şubat 1994 tarihinde Tokat'ın Turhal İlçesinin "Yavşanlı", "Nurkavak" ve "Okullar" semtlerinde "Çorum, Maraş, Sivas katliamlarını unutmamak, Hesap soracağız" TKP/ML-TIKKO imzalı yazılamalar yapıldı. 27 Şubat '94 günü sabahı yazılamaları farkedilen polis yazılamaların üstünü boyayarak kapatmak istediye de yazılamalar hâlâ okunur durumda.

Kartal'da yoğun TKP/ML eylemleri

Kartal/ Özgür Gelecek- TKP/ML'nin, ocak ayının son haftasında yoğun eylemler yaptığı bildirildi. Gazetemize posta kanalıyla gelen bir açıklamada "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası dolayısıyla Kartal ve çevresinde çeşitli eylemlilikler gerçekleştirilmiştir." denilen açıklamada, yapılan eylemler şöyle anlatılıyor: "Ocak ayının son haftasına gelindiğinde, Kartal merkezde bulunan Türkiye Halk Bankası Şubesi'ne molotoflu saldırıda bulunulmuştur. Eylem sonrası büyük maddi hasar meydana gelmiştir. Aynı hafta içerisinde Kartal/Esentepe Mahallesi'nde Refah Partisi Seçim İrtibat Bürosu yla. yine aynı mahallede bulunan devlete ait resmi araç molotoflanarak tahrip edilmiştir. TKP/ML Merkez Komitesi Siyasi Büro imzalı İKK (İşçi Köylü Kurtuluş) özel sayı ve TKP/ML imzalı parti ve devrim şehitleri için hazırlanmış afişler, özel sayı ve afişler Kartal, Gülsuyu ve Topsevi'de halkara adet dağıtılmıştır. Öte yandan gazetemizi telefonda arayan bir TKP/ML militanı, mart ayı başlarında, Sarıyer'de muhtelif semtlerde çok sayıda TKP/ML imzalı afişlemeler yapıldığını bildirdi. Militan, "Afişlemeler parti ve devrim şehitleri ile ilgili olarak yapıldı." dedi.

ÖN AÇIKLAMA: Gazetemize PTT kanalıyla gelen TKP/ML (MK) imzalı bildiriyi öneminden dolayı aynen yayınıyoruz.

"ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN İŞÇİ SINIFINA VE EMEKÇİ HALKIMIZA DUYURULUR! 27 Mart Yerel Seçimlerini boykot etme kararı alan partimiz TKP/ML'nin çağrısına uy!"

Bildiğimiz gibi, bu yerel seçimler, gelişen sınıf mücadelesi ve Kürt Ulusal Hareketi karşısında faşist TC devletinin gerçek yüzü demokrasi maskelerinin arkasından iyice açığa çıktığı bir seçim haline gelmiştir. Öyle ki, birakalım devrimci-demokrat adayları ve DEP'i kendi düzeninin esasta bağlaştığı olan RP'nin yükselişine bile tahammül göstermeyerek hep bir ağızdan, elbirliğiyle, düzene farklı ölçülerde muhalefet olan tüm odakları sindirmek için büyük bir kampanya başlatmışlardır. Bu kampanyanın RP'sine yönelik yüzü RP'nin yolsuzluklarını skandallayarak yürütülürken, DEP'e ve devrimci demokrat adaylara karşı ise tam bir terör ve sindirme hareketiyle sürdürülmüştür. Bu da gösteriyor ki, egemen sınıflar kendi içlerindeki klik mücadelelerini birbirlerinin kirli çamaşırlarını piyasaya sürüp, halkın eğilimini yönlendirirken, gerçek muhalefet odaklarına (ki bugün DEP'de bu kapsamdadır) karşı toptan yok etme ve sindirme yöntemini uygulamaktadır. Halkımızın, bu muhalefetin peşinden giden kesimlerini de katliam ve tehdit uygulamalarıyla yıldırma çalışmaktadır. Bunu T. Kürdistanı'ndaki uygulamalarıyla da göstermişlerdir. Bir taraftan Kürt köyleri bombalanıp halk göçe zorlanırken ve devlete tavrı alanlar devlet ve onun bölgedeki faşist işbirlikçi uzantıları tarafından toplu kıyımından geçirilirken, diğer taraftan DEP adayları gözaltına alınarak kontrgerillanın hedefi haline getirilmeye başlanmıştır. Genel olarak Tür-

kiye ve T. Kürdistanı'nda gelişmeler bu yönlü olmuştur. Partimiz TKP/ML başlanıçta bu yerel seçimlerde boykot tavrıyla hareket etmemiştir. Partimiz yerel yönetimleri devrimci mücadeleden mevzilerinden biri olarak ele almaktadır. Anca, bu mevziyi kullanmak taktik politikalarımıza bağlıdır. Daha önce, yerel seçimleri boykot etmeme kararını alırken, ileride bu taktiğimizi yeniden değerlendireceğimizi ve T. Kürdistanı'ndaki gelişmelere göre tavrımızı belirleyeceğimizi belirtmiştik.

Bu ne demektir? Ülkedeki siyasal gelişmeler, devrim ile karşı devrim arasındaki mücadelenin gündemine bağlı olarak Partimiz yerel yönetimleri içine seçime girme tavrını benimseyebilir de bunu boykotta dönüştürülebilir de. Burada önemli olan, iki tavrardan hangisinin devrimin çıkarına olacağıdır. Bu anlayış temelinde Partimiz boykot tavrına girmiştir. Peki bu tavrımızı belirleyen etkenler nelerdir?

Birincisi; enternasyonal proletaryanın Türkiye ve T. Kürdistanı temsilcisi Partimiz TKP/ML, Kürt ulusal hareketine ve dolayısıyla da PKK'ye desteği devrimci sorumluluk sayar. Bu nedenle onların boykot tavrına duyarsız kalmayarak destek vermiştir.

İkincisi; faşist TC'nin halk düşmanı politika ve uygulamalarının iyice ayyuka çıktığı bir dönemde, yerel yönetimlere gelip onu teşhir etmektense, seçime katılmayarak onu teşhir etmeyi daha doğru bir politika olarak benimseyerek boykot tavrı almıştır.

Üçüncüsü; DEP'in seçimlerden çekilmesi ve T. Kürdistanı'nda PKK'nın seçimleri boykot ve DEP'e yönelik baskı ve sindirmenin, bu andan itibaren, boykotta katılımı engellemek için halka yönelik baskı ve katliamların daha da artacağı bir ortam ortaya çıkacağından, Partimiz TKP/ML boykot tavrını benimsemiştir.

Bu tavrımız aktif bir boykot tavrıdır. Bu noktada şu ana kadar aday olmuş diğer devrimci-demokrat adaylara da seçimlerden çekilme çağrısı yapıyoruz. Bu kararlarda faşizmin halk düşmanı karakterinin öncelikle Kürt halkının üzerine tüm karanlığıyla çöreklenmiş bir ortamda, seçimlerden çekilmemek devrimci-demokratik değil, objektif olarak halkımızın ve özellikle Kürt milliyetine mensup halkımızın sorunlarına ve mücadelesine duyarsız kalmaktadır. Bu kasul edilmez!

Ayrıca, Partimizin, siyasi ve askeri otoritesinin kapsamında gördüğümüz yerlerde burjuva partilerinden adayları zaten yasaklamıştık. Bundan sonra, devletin atamak zorunda kalacağı belediye başkanları da askeri hedeflerimiz arasındadır.

Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçiler.

27 MART YEREL SEÇİMLERİNDE SANDIĞA GİTME!

BOYKOT TAVRIYLA İKİ ULUSTAN HALKIN FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI DAYANIŞMASINI GÖSTER!

Mart'94
TKP/ML-MK
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi

Dersim liselerinde eylemler

Haber Merkezi- Dersim'de, TKP/ML taraftarları, Atatürk ve Cumhuriyet liselerinde 3 Mart günü afişleme ve bildiri dağıtımı, 8 Mart günü ise forum yapıldı. Yerel kaynakların verdiği bilgiye göre, TKP/ML taraftarları 3 Mart günü, Atatürk ve Cumhuriyet liselerinde "Faşist TC Ordusuna Katılma, Halk Ordusu TIKKO'ya Katıl!" konulu, TKP/ML imzalı bildiri dağıttılar ve Başkan Mao ile ilgili afişlemeler yaptılar. Aynı kaynakların verdiği bilgilere göre, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde her iki lisede de forumlar yapıldı. Atatürk Lisesi'ndeki foruma yaklaşık 40 kişi katılırken, Cumhuriyet Lisesi'ndeki foruma 100'e yakın kişi katıldı. Bu forumlar, aralarında TKP/ML taraftarlarının da bulunduğu farklı anlayışlardan devrimci öğrenciler tarafından gerçekleştirildi.

Mersin 'de afişlemeler

Mersin/Özgür Gelecek- Toroslar ve Çay mahalleleri ile Güneykent ve birçok semtte Partizan imzalı afişlemeler yapıldığı bildirildi. Afişlemelerin, devrim ve komünizm şehitleriyle ilgili olarak yapıldığı öğrenildi. Öte yandan Atatürk Lisesi, Dumlupınar Lisesi ve Gazi Lisesi'nde YDG imzalı özel sayılar dağıtıldı. Bildiri dağıtımları sırasında nöbetçi olan öğretmenlerin, "ihmkarlık" nedeniyle okul disiplin kurullarına verildiği öğrenildi. 24 şubat günü saat 12 civarlarında Dumlupınar Lisesi'ne polis tarafından coplu baskın düzenlendi. Çevik kuvvet, Terörle Mücadele ve Asayiş şubelerinin ortak düzenledikleri baskın sırasında birçok öğrenci tartaklandı. Baskın sırasında, polislerin ellerinde resimler olduğu ve eşgale uygun öğrenciler aradıkları gözlemlendi. Olay sırasında öğrencilerin pasif davranmasından dolayı herhangi bir direniş yaşanmadı. Baskından önce, 15 günlük sömestr tatilinden bu yana okula hergün ve sürekli olarak panzerler ve sivil polisler geliyordu. Polisler, coplu baskın sonrası elleri boş olarak döndüler.

TIKKO kaymakamın evini roketledi

Haber Merkezi- Dersim'in Çemişkezek ilçe merkezine giren TIKKO gerillaları, ilçe kaymakamının evini roketlediler. 1 Mart akşamı meydana gelen baskın sırasında hükümet binaları, askerlik şubesinde görevli uzman çavuşun evi ve bunların çevrelerindeki binalar hasar görürken, kaymakam evde olmadığı için saldırıdan kurtuldu.

TKP/ML Basın Bürosu'nun gazetemize faksladığı "TIKKO Gerillalarının Eylemleri Yoğunlaşarak Devam Ediyor!" başlıklı basın açıklamasında, olay şöyle anlatıldı: "1 Mart 1994 gecesi, saat 19:15'te, 1 No'lu Alt Bölge Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliğimiz Çemişkezek ilçe merkezine girerek kaymakamın evini roketlemişlerdir. Askerlik şubesinde görevli uzman çavuşun evi, çevresindeki evler ve hükümet binası zarar gördü."

Açıklamada, devlet güçlerinin cesaressizliği ve sivil faşist unsurların TIKKO gerillalarına karşı tutumu ise şöyle anlatılıyor: "Devletin özel vurucu timlerini yoğun ateşi altında olmasına rağmen gerçekleştir-

len roket saldırısında kaymakamın evi isabet almıştır. Ancak kaymakam evinde bulunmadığından saldırıdan kurtulmuştur. Saldırı esnasında komando birliği, polis ve özel timler uzaktan yoğun ateş açmaktan başka bir şey yapamamışlardır. Ayrıca gerilla birliğimize, Çemişkezek Meydan Mahalle-

si'nde bulunan bazı evlerden sivil faşist unsurlarca ateş açılmıştır. Bunun üzerine, bu evler de gerilla birliğimiz tarafından taranmıştır."

Açıklama, "Yaklaşık 45 dakika süren bu saldırının ardından, gerilla birliğimiz kayıp vermeden başarılı bir şekilde geri çekilmiştir." şeklinde belirtiliyor.

"Newroz Ateşini Körükle, TKP/ML Saflarında Örgütlen!"

Haber Merkezi- Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Yurtdışı Bürosu, mart '94 tarihli ve "Newroz Ateşini Körükle, TKP/ML Saflarında Örgütlen!" başlıklı bir bildiri yayınladı. Gazetemize PTT kanalıyla gönderilen bildiri, Newroz'un anlamı şöyle vurgulanıyor: "Kürt ulusunun tarihinden gelen mücadelecilik geleneği, bugün Newroz'a daha bir anlam yüklemiştir, onu zulme karşı başkaldırı, mücadele ve isyan sembolü haline getirmiştir."

Bildiride, doğru önderliğin önemi sorununa da değinilerek "Kürdistan'ın her bir parçasında sürdürülen bu isyancı gelenek, Kürt önderliklerinin zayıf, işbirlikçi ve uzlaşıcı çizgilerinin bir sonucu olarak tam zafer elde edilememişse de, bu durum; bir yandan yeni mücadeleler için büyük birikimler yaratırken öte yandan da doğru bir ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliğe duyulan ihtiyacı bütün yakıcılığıyla açığa çıkarmıştır. Haklı olan her mücadele, sonuçta doğru bir önderliği de doğuracaktır." deniliyor.

Bildiride "Partimiz TKP/ML Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayacak olan biricik güçtür." denildikten sonra,

"Sadece bu da değil. Türk, Laz, Çerkez, Ermeni ulus ve azınlıkların da gerçek kurtuluşu, yine partimiz TKP/ML önderliğinde kurulacak olan Demokratik Halk İktidarında olacaktır." şeklindeki, ezilen ulus milliyetçiliğine düşmeyen doğru yaklaşım olarak MLM anlayışın olduğu vurgulanıyor.

Bildiride, TKP/ML'nin bugünü ve dünü kısaca şöyle değerlendiriliyor: "Partimiz TKP/ML, bugün faşist TC'ye çok daha güçlü vuruşlar yaparak tarihsel ilerleyişini devam ettiriyor. Dersim'de önder İbrahim'in ektiği tohumun kökleri bugün Karadeniz'de filizlenerek çıkmışsa, bu, partimizin halka ve sosyalizme inancının göstergesidir. Partimiz TKP/ML'nin 22 yıllık mücadele tarihi buna tanıklık eder."

Bildiri şu çağrıyla bitiriliyor: "Yeni bir Newroz'u yaşadığımız bugün, tüm varlığımızı sosyal kurtuluş mücadelesine adanmalıyız. Bunun da somut ifadesi; partimiz TKP/ML saflarında örgütlenmekten geçmektedir. MLM bilimiyle donanan, köylü gerilla savaşında ısrarla ilerleyen ordumuz TIKKO'yu güçlendirilmekten, katılmaktan başka kurtuluş yolu yoktur."

Tütün üreticisi zor durumda

Adıyaman/ Özgür Gelecek- Adıyaman'da feodal üretimin yoğun olarak devam etmesi nedeniyle canan diye de adlandırılan köylüler, ilk darbeyi Atatürk Barajı altında kalan ağa topraklarını boşaltmalarında yemişlerdi. Cananlar şimdi de tütün üretiminin yasaklanması veya sınırlandırılması ile karşı karşıyalar. Konuştuğumuz bazı köylüler, "Bizi buralarda tutan ve ekmeğimizi az çok kazandırdığımız tütünün yasaklanması bizi göçe zorlayacaktır. Biz göç edersek ne iş yaparız? Bu ne biçim adalettir? Devlet sigarayı dışarıdan alıyor. Kendi tütünümüzü yasaklıyor. Devletin vereceğiz dediği tazminatı zaten toprak sahibi alacaktır, bize bir şey yok" dediler.

Kürt mahallelerine yoğun baskı

Adana/ Özgür Gelecek- Adana'nın Ceyhan İlçesinde Kürtlerin yoğun olduğu Küçükçikirim, Hüriyet, Emek, 6 Ocak ve Yarsuvat Mahalleleri, 4 Mart '94 günü jandarma ve polis tarafından basıldı. Bu baskınlarda 100 kişi gözaltına alındı. Ceyhan'da gözaltına alınanlar Adana Emniyet Müdürlüğü'nde sorgulanıyor. Baskınları yaşayan ve tanık olan mahalle sakinleri, sıkıyönetim varmış gibi jandarmanın bütün mahalleleri sardığını, ardından insanları aldığını belirtiyorlar. Gözaltına alınanların çoğu serbest bırakırken, 13 kişi de sorgulanmak üzere Adana Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Baskınlara ilgili bir basın açıklaması yapan DEP Ceyhan İlçe Başkanı Salih Sönmez, hiçbir suçu olmayan vatandaşların gözaltına alındığını, gözaltına alınanların suçunun sadece Kürt olmak olduğunu belirtti. Adana'da ise şubat ayının sonlarında yaşanan ev baskınlarının birinde gözaltına alınan 10 kişi basına gösterildikten sonra tekrar emniyet müdürlüğünde sorguya alındılar. Bu tür olaylar Adana'da sık sık yaşanıyor. Öte yandan 4 Mart '94 günü İnönü Parkı'ndan gözaltına alınan Hanım Sağlık ve Celal Çetin hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklanıp emniyet müdürlüğüne gönderildiler.

Eğit-Sen'e soruşturma

Kayseri/ Özgür Gelecek- Kayseri Eğitim-Sen şubesinin üye ve yöneticilerine yönelik olarak soruşturma açıldığı öğrenildi. Eğitim-Sen şubesi, üye ve yöneticilerinin oluşan toplam 60 kişiye karşı yürütülen bu keyfi ve yasal olmayan baskı ve soruşturmaları basın açıklamasıyla kınadı.

Soruşturma açılan üyelerin, ifade için emniyete çağrıldıkları fakat orada çeşitli psikolojik baskılara maruz bırakıldıkları, "ifadesi alınanlardan" öğrenildi. Bu olay üzerine, Kayseri Eğitim-Sen şubesi, memurların haklı mücadelelerini anlatan ve baskılara rağmen mücadeleye devam edeceklerini belirten bir basın açıklaması yaptılar. Öte yandan Kayseri'de Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından tüm ilkökul öğretmenlerinin sicil dosyalarının yenilenmesi için kişi başına 50 bin lira toplandığı, Eğitim-Sen'li öğretmenler tarafından öğrenildi. Bu uygulamanın amacının sicil dosyalarını yenilemek değil; toplanan paraları farklı yerlere transfer etmek olduğunu açıklayan Eğitim-Senliler, buna karşı para vermeme karar aldıklarını açıkladılar.

Yeni bir çöplük katliamı mı?

Ümraniye belediye işçileri, düzen partisi CHP ve mafya işbirliğine rağmen direniyor.

Kartal/Özgür Gelecek- 4 mart günü alacaklarını tahsil edemeyen Ümraniye Belediyesi işçileri, direnişe geçtiler.

Ümraniye belediye işçileri Belediye-İş'te örgütlü. Örgütlendikleri günden itibaren belediye başkanı CHP'den Şinasi Öktem ile geçinemediklerini belirten işçiler sorunlarını şu şekilde dile getirdiler: "Alacağımız olan 2 tam 3 yarım 5 ikramiye, 2 maaş, 92-93 toplu sözleşme farkları, öğrenim yardımları, zorunlu tasarruf fonu var. Sigorta primleri yatırılmıyor, sendika aidatları ödenmiyor. 90-91 mesaiseri ödenmedi ve bundan dolayı mahkemeye intikal etti."

İşçiler patron ile 7 martta masaya oturacak, senelik icraatları eleştireceklerdi. Fakat sebebi bilinmez(!) Öktem saatinde gelmiyor. Gece saat 22.00'de yanında 100'ü aşkın Çevik Kuvvet ve bir o kadar da sivil polis ile işçilerin yanına ge-

liyor. Belediye başkanı Öktem yörecilik ile zabıta elbisesi giydirdiği kendi güdümündeki kadrosu (işbirlikçileri) ve Mustafa Kemal'de oturan encümen üyesi Yusuf Eke ve taraftarları, Belediye Başkan Yardımcısı Kazım Karaköse, Yukarı Dudullu'dan Hüsamettin Akçam ve mafya grubu, encümen üyesi Şükrü Ülker ve mafyası; direnişteki işçilerin alacaklarına yönelik eylemlerini kırmak için 25 kişiyle baskı yaparak birkaç araca el koyuyorlar (5 kamyon, 2 loader (dozer tipi), 2 fatih çöp aracı, 1 tane 953 model doğ).

Direnişte olan işçiler "Biz direnişimizi halka karşı değil alacaklarımızı vermeyene karşı yapıyoruz. Bu anlamda halkımızın vicdanına danışarak gerekli desteği bekliyoruz." dediler. İşçiler suan 350 kişi ile direnişler. Belediye başkanının memurlu, zabıtalı, hemşehrili işbirlikçileri ise 320 kişi.

Bu arada belediye başkanının güdümünde olan geri hizmetler ve zabıta-encümen üyeleri, meta-zori ve polis gücüyle çöpleri toplatırıyor. Daha önce zor ile alınan hizmet araçlarından 1 kamyon ve 1 loaderin işçilerin gücü ile geri alındığı da öğrenildi. Diğer hizmet makineleri belediyenin ve hatta belediye başkanının annesinin ikamet ettiği evin önünde bekletildiği de ifade edildi.

CHP Belediye Başkanı Şinasi Öktem ve güdümündeki kadrosu, iyi bir düzenin düzensizliği örneğini gösteriyor. Ümraniye'de kendi diktatörlüğünü kuran Öktem ve yandaşlarının, işçilerin gücünü görmemesi geleceği ellerinde olan direnişçileri hiçe saymaktır.

Anadolu yakası Belediye-İş Şube Başkanı Şaban Töre, bu tarihe kadar "kafa kol" ilişkileriyle götürdüğü sendikacılığını bırakıp, işçilerin taban zoru ile eyleme çıkışları-

na ses vermek ve sahiplenmek zorunda. Çünkü direnişçiler "Birlik ve mücadele" şiarıyla hareket edecekler. Çünkü daha önceki vezne kuyruğu eyleminin kırıcılığını yapan sendikaların alınan kararları hayata geçirmemesi işçiler tarafından unutulmamıştır.

ÇÖPLER GİZLENİYOR

Daha önce belediye başkanı Öktem çöplüğe karşı idi. Çöplük alanlarına fidan, yeşillik ve çiçek diktirdi(!)

Başkan, belediye işçilerinin eyleme geçişiyle birlikte, geceleri güdümündeki yandaşlarıyla birlikte toplattığı çöpleri Hekimbaşı çöplüğüne döktürmekte. Bu da yetmiyormuş gibi çöplerin üstüne hafriyat dokere (toprak kapattırarak) 2. bir çöp faciasının zemini oluşturmakta. Direnişte olan işçiler "Bari kimseye saygısı yok ise; çöplerin altında kalan cesetlere saygısı olsun." dediler.

Ümraniye belediye işçileri, direnişlerine belediye garajında devam etmekte. İşçiler, yöneticilerin boyalı basına anlaştıklarını ve "şu an eylem yok" diyerek gelenleri geri gönderdiğini söylüyorlar. Daha önce basın açıklaması yapan belediye başkanı "Bu bana siyasi bir komplodur!" demişti. Direnişteki işçiler "Bu direniş siyasi bir komplodur değil, alacağımızı vermedikleri içindir!" yanıtını verdiler. "8 martta gelen Sosyalist İşçi Partisi kameralar karşısında gövde gösterisi yaptı. Bu tutumlarından dolayı onları kınıyoruz." diyen işçilere, direnişe geçtikleri günden itibaren sendika tarafından hiçbir yardım verilmediği de öğrenildi. Ümraniye işçileri muhabirimizden özellikle DKO'lerin bu konuya hassasiyetle yaklaşmalarını ve duyarlı olmalarını istedikler.

Doğu Perinçek meydanlarda

İzmir/ Özgür Gelecek- İşçi Partisi ve TSİP 26 Şubat 1994'de İzmir'de bir miting düzenledi. Konak Balık Hali önünde iki bin kişinin katıldığı yürüyüş "Düzen Partilerine Oy Yok!", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi!", "Laik Demokratik Türkiye!" sloganlarıyla Cumhuriyet Meydanı'na kadar devam etti.

İlan edilen saatten geç başlaması ve yürüyüşe geçilmemesi katılanlarda sıkıntı yarattı. Bu gecikmenin sebebi ise Doğu Perinçek'in trafiğe takılıp yürüyüşe katılmamasıydı. Perinçek'in gelmesiyle bu bekleyiş sona erdi. Perinçek, Cumhuriyet Meydanı'nda yaptığı konuşmasında "Sizleri geçen seçimlerde uyardık. Düzen partilerine verdiğiniz her oy sizlere zam, askerlik, celp

Perinçek yine yanlış tarafı gösteriyor.

kağıdı, cop, vergiler olarak geri döndü. Bu seçimlerde DYP, SHP, ANAP, MHP, RP'ye vereceğiniz

her oy daha ağır bedellerle sizlere geri dönecek" dedi. TSİP Genel Başkanı Turgut Ko-

çak da seçimlerde İP'nin desteklenmesini ve "birlik olmamız gerektiğini" söyledi.

İP İzmir Anakent adayı Adil Aslan da konuşmasında "seçimleri kazandıklarında işten atılan 5 bin işçiyi işe alacaklarını, 58 milyarlık işçi borçlarının ödeneceğini" söyledi.

Doğu Perinçek'in dikkat çekici yanı, diğer partileri düzen partisi kendilerini alternatif bir parti olarak göstermesiydi. Fakat diğer partilerden farklı bir konuşma yapmamasıydı.

Perinçek'in konuşma esnasında umduğunu bulamayan kitle yavaş yavaş alanı terk etmeye başladı.

Olaysız geçen miting, polisler tarafından videoya çekilmesiyle son buldu.

"Özel tim dağıtılırsa, beyninizi dağıtırız!"

İzmir/Özgür Gelecek- DEP'i seçimlerden uzaklaştırmayı "başaran" devlet; bu kez de devrimci-sosyalist bağımsız adaylara yöneldi. En son İzmir Karşıyaka Bölgesi'nde Bağımsız Belediye Başkan Adayı olan Yıldırım Gezg'in'in Yamanlar ve Küçük Yamanlar bürolarına karşı sivil, resmi polis ve özel timler tarafından baskı ve basın düzenlendi. Her akşam saat 19.00 sularında Küçük ve Büyük Yamanlar'da arama ve asayiş gerekçesiyle halkı tedirgin etmek amacıyla kahvelere baskı uygulanıyor ve araçları durdurup kimlik soruluyor. Ayrıca Bağımsız devrimci adayın bürosuna da arama gerekçesiyle baskın düzenlenerek

Emoğin Bayrağı, Gençlik Yıldızı, Yeni Kadın gibi dergiler alınmış, Sun Yayıncılık'ın takvimine el konmuştur. Seçim bürosuna gelen ziyaretçilerin anlatımlarına göre özel timin insanları tek tek bir kenara çekip "Sen TDKP'li misin, Ekimci misin, Hareketçi misin, TIKKO'cu musun?" gibi sorular sorduğu, küfürler ettiğini söylediler. Seçim bürosunda bulunan "MIT, Kontrgerilla, Özel Tim dağıtılınsın" dövizine yönelik de "Özel Tim dağıtılırsa biz de sizin beyninizi dağıtırız. Siz bizim ekmeğimizle oynuyorsunuz!" biçiminde tehditler savurmuşlardır. Büroda Yıldırım Gezg'in'e yardımcı olmak amacıyla çalışanlar ve ziyaretçiler-

den; Meral Yiğit, Hüseyin Çalkın, Özlem Çöklü, İzzet Akbulak ve Hakkı Erk 7 martta yapılan büro baskısından sonra saat 22.00 sularında gözaltına alınmış, 8 martta serbet bırakılmışlardır. Aynı gün Emoğin Bayrağı muhabiri Vatan Dinç, Hacı Şahan ve Bülent Taşpınar'ın büroya gelirken yolda gözaltına alındıkları öğrenildi. Vatan Dinç'in Yamanlar Karakolu'na götürülerek ağır bir şekilde dövüldüğünü görgü tanıkları basına aktardılar.

Olay üzerine Yamanlar'daki seçim bürosunda bir basın açıklaması yapan devrimci bağımsız aday Yıldırım Gezg'in gözaltına alınan arkadaşlarının derhal serbet bira-

kılmasını istedi. Açıklamada "Sözde demokrasi ortamının bile tartışılmaz durumda olduğu ülkemizde; düşünce özgürlüğüne yönelik saldırıların parçası olan 8 arkadaşımızın gözaltına alınmasını protesto ediyoruz. Sizin tehditleriniz gözaltılarınız, işkenceleriniz bizi yıldırmayacak. Siz sesimizi kısmaya çalıştıkça biz işçi ve emekçilerle daha gür haykıracağız." dedi.

Özellikle İzmir'de devrimci potansiyelin olduğu semtlere gönderilen özel timlerin halka korku vermek ve sindirmek amacıyla pervasızca davrandığını Yamanlar halkı da ifade ediyor.

23. sayımız da toplatıldı

Haber Merkezi- Gazetemizin 1-15 mart tarihli 23. sayısı da İstanbul DGM tarafından toplatıldı. Toplatma kararında, gerekçeler şöyle sıralandı: 8. sayfada yer alan DEP'e Saldırı TC'nin Yeni Çıkamazdır başlıklı yazıda "ayrımcı düşünceyle bir kısım vatandaşımızın Kürt ve Kürt halkı olarak gösterilip, Türkiye topraklarının bir kısmı Kürdistan olarak nitelendirilip, Kürt ve ulusal hareketinden söz edilerek basın yoluyla devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü aleyhine propaganda yapıldığı..."

4. sayfada yer alan Konya'da TKP/ML-TIKKO-TMLGB Eylemleri başlıklı yazı ile 19. sayfada yer alan Kavgamızda Yaşamaya Yeminliyiz başlıklı yazıda, "terör örgütü TKP/ML-TIKKO-TMLGB'nin propagandasının yapıldığı..." Konyuyla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan yazışları müdürümüz Bülent Özdemir, "TC içerisinde bulunduğu ekonomik ve siyasi çözümsüzlüğün içerisinde 'çözüm' arıyor. Ancak kullandıkları yöntemler (Türkiye halklarına azgınca saldırması, DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılıp apar-topar 'gözetilme' alması, genelde tüm devrimci-sosyalist basına özdele gazetemize yönelik pervasız saldırılar vb.) çözümsüzlüklerini, çıkmazlarını daha da derinleştirmekten öteye gitmeyeceği de açıktır." belirlemesinde bulundu.

Yine ajanlık teklifi

Mersin/ Özgür Gelecek- 22 şubat, kamu çalışanları toplu vizite eylemi yaparken Alinteri gazetesi satan Ümit Dede ve Aksemin Eker ile Toplumsal Dayanışma çalışanı Dilek Günay, polis tarafından "gözetilme" alındı. Bu insanlar hakkında avukatların yaptığı başvuruya da polis cevap vermedi. Konyuyla ilgili olarak Özgür Gelecek gönüllü muhabiri ile Alinteri, Emeğin Bayrağı, Barikat ve Emek dergisi temsilcilerinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Alinteri Mersin Temsilcisi Çınar Yaşar, gözetilme bulunan Aksemin Eker'e sorgu timi tarafından ajanlık teklifi yapıldığını belirtti. Yaşar, arkadaşlarının sabah savcılığa bile çıkarılmadan serbest bırakıldığını, ancak polis "gözümüz üstünüzde" tehditlerine maruz kaldığını belirtti. Kendisine yapılan baskıları özetleyen Aksemin Eker de, "Başma bundan sonra gelecek şeylerden Terörle Mücadele Ekipleri sorumludur." dedi.

Mersin İHD duruşması 13 nisanda

Mersin/ Özgür Gelecek- İHD Mersin Şubesi hakkında açılan kapatma davası 13 Nisan 1994 tarihine ertelendi. 23 şubat günü, Mersin 1. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya İHD Mersin Şubesi'ni savunan 7 avukat katıldı. Duruşma hakimi, dernek hakkında açılmış ceza davası olup olmadığını sormak üzere cumhuriyet savcılığına yazı gönderilmesini kararlaştırarak, yeni duruşma tarihini 13 nisan olarak belirledi. Bilindiği gibi Mersin İHD Şubesi, Grup Kızılırmak ve Grup Munzur'un katıldığı çok geniş ve coşkulu geçen bir konser düzenlemiş, bundan korkan egemen sınıflar uyduruk gerekçelerle şubenin kapatılması için girişimlerde bulunmuşlardı.

Özgür Gündem çalışanları yargılıyor

İzmir/Özgür Gelecek- İnsan Hakları Günü'nde, polis tarafından Türkiye genelinde Özgür Gündem'e karşı gerçekleştirilen saldırılar sonucunda gözaltına alınıp tutuklanan Özgür Gündem gazetesi İzmir çalışanları; 3 martta İzmir DGM'ye çıkarıldı. "Silahlı çetenin sair efradı olmak" yani PKK örgütüne yazı ve yayın yoluyla yardım ve yataklık yapmak, yasadışı belgeleri arşivde bulundurmamak iddiasıyla yargılanmak istenen İzmir Temsilcisi Serdar Karakoç, Haber Müdürü Rıza Zingül, muhabirler Namık Alkan, M. Emin Ünay, Sedat Alp ve ziyaretçiler Ahmet Kaya ile Şenel Karaaslan'ın oldukça moralli oldukları gözlemlendi.

Duruşmayı izlemeye gelen Özgür Gündem çalışanlarının yakınları ve özgür basın okurlarından bir çoğu salonun darlığına gerekçe gösterilerek içeriye alınmadı. Basın ise İzmir Emniyeti'nin "kesinlikle içeriye alınmayacak" talimatıyla polis engeliyle karşılaştı. Uzun bir süre dış kapıda bekletilen basın, DGM yargıcına başvuru sonucunda özel izinle(!) salona girebildi. Bu arada İzmir'e Alman Barış Örgütü'yle birlikte gelip, bir gün dayanışma amacıyla Gündem gazetesinde çalışan Alman gazeteci Sven Griemer, yargıcın özel iznine karşın polisle uzun tartışmalar sonucunda içeriye alınabildi.

DGM yargıcının otorite kurabilmek için avukatlara ve basına yersiz çıkışları, avukatlarla yargıç arasında gerginliğe neden oldu.

Kimlik tespitinden sonra 11 sayfalık bir savunma hazırlayan İzmir temsilcisi Serdar Karakoç belgeler ve kanıtlarla devletin Özgür Basın üzerindeki baskılarını yargılıyor gibiydi. Serdar Karakoç devletin basını özgürlüğü ve hür düşünce anlayışının bir kandirmaca olduğunu vurgulayarak "70 yıllık TC tarihi içinde basın hiçbir dönem de hür olmamıştır. Ara dönemlerde ise evrensel özgürlüğünü de kaybetmiştir." dedi. Olağanüstü halin ve Genel Kurmay'ın dışında özgür basın olarak kalabilmenin bedellerinin ödenerek özgür kalabilen basının karşılaştığı durumları rakamlar ve belgelerle ortaya koyan Karakoç; Gündem'in fiilen kapatılmak istendiğini, bunun da yasalarla değil, genel kurmay, polis ve hükümetin politik tavrıyla uygulanmak istendiğini söyledi. Bilindiği gibi Gündem'in 15 bürosuna yapılan saldırıların sonucunda 200 çalışanın gö-

zaltına alındı. Bunların 36'sının hali tutuklu.

Yargıcın, savunmanın uzunluğundan dolayı dönem dönem müdahale etmek istemesi Karakoç'un tutarlı savunma mantığını kıramadı. Karakoç, Gündem'in 70 yaşındaki Musa Amca'dan 14 yaşındaki dağıtıcı Yalçın Yaşa'ya kadar onlarca basın şehidinin isimlerini sayarak "Can güvenliği olmadan gazetecilik yapmanın zorluğunu Kürdistanlılar iyi bilir" dedi. Gündem ve özgür basının haber anlayışını suçlu gözüyle bakan savcılık mantığının Genel Kurmay'ın mantığı olduğunu ifade etti. "Genel Kurmay basında PKK ve Kürtlerle ilgili haberinin yazılmasını istemiyor. Yani basın devletin güdümündedir. Türkiye'deki basın objektif değildir. Basın yazmasa da PKK, Kürtler ve işçiler eylem yapacaktır. İşte Özgür Gündem gerçekleri yazıyor. Baskı ve şiddet politikası devletin temel anlayışıdır. Bunun hür düşünceyle bir bağlantısı, basın özgürlüğüyle ilişkisi demagogidir. Oysa Hür düşünce baskı ve şiddetle ortadan kaldırılamaz. Düşünceye karşı alternatif düşünce üretmekle fikirler değişebilir. Muhalif basın bunu yapmaktadır. Fakat devletin muhalefete tahammülü yoktur. Sadece Özgür Gündem değil muhalif olan bütün basın susturulmak isteniyor. İşte en son Azadi gazetesi toplatıldı. Özgür Gelecek gazetesi süresiz kapatıldı." dedi.

İddianamede geçen arşivin her gazetede hatta devletin Anadolu Ajansı'nda bile bulunabilecek belgelerden oluştuğunu" ifade eden

Karakoç, polis kafasında kurduğu senaryoya göre belgeler topladığını arşivlerinde "çocuk katili Apo!" yazan dövizlerin de bulunduğunu fakat polis in amaçlarına hizmet etmediği için alınmadığını ifade etti.

Haber Müdürü Rıza Zingül ise, iddianin komikliği karşısında dönem dönem tebessüm ediyordu. Zingül savcılığın gazete ve gazetecilik mantığına yönelik dayanaksız iddialarını şöyle çürütüyordu: "Ben bir gazeteciyim. İlginçtir, yaptığım haberin suç teşkil edip etmediğinden değil, haber yapmış olmandan ve Özgür Gündem'de çalışıyor olmaktan yargılanıyorum. Savcılık beni yazı yazarak PKK örgütüne yardım ve yataklık yapmakla suçluyor. Bu dayanaksızdır. Biz gazeteciler, toplumsal yaşamın tümünü, güncel, ve düşünsel olarak kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla haber üretiriz. Haberim tek tek suç içerip içermediğine bakılmaksızın çalıştığım gazeteye bakılarak suçlanıyorum. Bu basın yasasına terstir. Kaldı ki Kürt sorunu ve yasadışı da olsa PKK de Türkiye'nin gerçeğidir. Biz bunu haberleştiriyoruz. Başka bir tarzda haber yapan Uğur Mumcu, Mehmet Ali Birand gibi gazeteciler de PKK ile ilgili çalışmalar yaptılar. Aynı arşivleri ve aynı yayınları kullandılar, fakat yargılanan bizzat. Mantığa göre savcılık şu aşamada suç işlemektedir."

Müvekkilli adına söz alan otuz yakın avukat davayı hukuka indirilmiş bir darbe olarak ilan ettiler. Ercan Demir, Eşber Yağmurdereli, Kemal Kırılgaç, Şennur Akkaya, Kemal Bilgiç, Nedim Değirmenci,

Özenç Kılıç, Sedef Özdoğan gibi avukatların katıldığı duruşmada Özgür Gündem gazetesine açılmış bu davanın, genel kurmayın, hükümet çevrelerinin isteği üzerine savcılık aracılığıyla "eften püften gerekçeler gösterilerek açıldığını" ortaya koydular. Ülkenin içinde bulunduğu durumdan dolayı DEP milletvekillerini dokunulmazlığının kaldırılması gibi bu davanın da iç savaş hukukunun bir parçası olduğunu vurguladılar.

İzmir DGM, Serdar Alp, Şenel Karaaslan, Ahmet Kaya, Namık Alkan'ı tutuksuz yargılanmak üzere serbest bıraktı. Rıza Zingül ve Serdar Karakoç'un kararının açıklandığı sırada bir gazetecinin mahkeme heyetinin resmini çekmesi üzerine basını dışarı çıkardılar. Sonradan öğrendiğimize göre Serdar Karakoç ve Rıza Zingül'ün tutukluğunun sürmesine ve 29 martta tekrar mahkeme edilmeleri kararı verilmişti.

DGM çıkışında sivil polislerin gergin bekleyişi birden saldırıya dönüştü. "Özgür Gündem Susturulamaz" dövizini açan DEP Karşıyaka Gençlik Komisyonu üyesi Yalçın Adlı bir genç ile Belediye Meclis Üyesi Adayı Hatun Alagöz polis saldırısı sonucunda gözaltına alındı. Alman Gazeteci Sven Griemer birkaç sivil polislin tekme-tokat saldırısına maruz kaldı. Sven Griemer Alman Konsolosluğu'nu arayarak suç duyurusunda bulundu. Sivil polisler silah çekerek basına ve halka "dağın burdan vatan hainleri" diyerek küfür ettiler.

Ekimler dergisinde ilginç bir soygun

İstanbul/Özgür Gelecek- Ekimler dergisi çalışanları, 3 şubat sabahı bürolarına geldiklerinde, alışılmadık bir manzarayla karşılaştılar. Bürolarının kapısı kırılmış ve açıldı. İçeriye girdiklerinde ise, büronun darmadağın olduğunu gördüler. Evraklar yerlere atılmış, çekmeceler kırılmış, büronun içerisinde adeta bomba patlamıştı. Bununla kalsa iyi. İçeriye giren "hırsızlar", bilgisayar, faks, telefon cihazı, radyo-teyp, röportaj teybi, katalitik soba ve piknik tüpünü çalmışlardı.

"Hırsızlar", büroya girmeden önce ve girdikten sonra oldukça rahat davranmışlar. "Büyük olasılıkla çay içmişler. Demlikten anladık." diyor Ekimler dergisi temsilcisi Ayşe Özdamar. Ve ekliyor "Bir hırsızın çalmayacağı şeyleri de çalmışlar. Örneğin, yarım torba kaçak çayımızı ve bir arkadaşına ait kullanılmış giyisileri." Çalışan eşyalar karşılaştırıldığında bir hırsız için oldukça uyumsuzluk teşkil edecek veriler var. Örneğin elektrik süpürge alınmamış, elektrikli radyatöre dokunulmamış. Ama

"hırsızlar", nedense piknik tüpüne ve eski giysilere tenezzül edebilmişler.

"Esasen bizim evraklarımızın arandığı açık." diyor Ayşe Özdamar. "Zarfılara, özel mektuplara, adres defterlerine bakılmış. Cezaevinden gelen mektuplara hiç ba-

kılmamış. Ama özellikle yurtdışından gelen mektupların hepsi tek tek karıştırılmış. Bazı evraklarımız ise ortada yok."

"Hırsızlar", gürlü endişesi taşımadan içeriye girmişler. Kapının ilkin menteşeleri zorlanmış. Açmayı başaramayınca bu sefer tekmele-

yerek kapıyı kırmışlar. Ayakkabı izlerini vb. silmeye de hiç gerek duymamışlar. İçeride çok uzun süre kaldıkları da kesin. "Böyle bir talan kısa bir sürede yapılamazdı." diyor Özdamar.

Ertesi gün, zabıt tutturmak için polis çağırıyor dergi çalışanları. Zabıt tutmak için büronun olduğu sokağa gelen resmi polisler, çevreyi yoğun bir biçimde kuşatmış olan sivil polisler pervasızca yaklaşıyorlar ve arkadaşlarına "Merhaba. Ne arıyorsunuz burada?" vb. sorular soruyorlar. Dergi avukatı İbrahim Ergün, büroda tutulan tutanağın bir fotokopisini istiyor. Ama resmi polislerden önce araya giren siviller, tutanağın verilmemesi yönünde ısrarlılar. Daha sonra, adliyedeki tutanağın bir örneği alınıyor.

"Hırsızlar" gayet profesyonel çalışmışlar. Özdamar "Polis tarafından yapılan incelemeler sonucu, büromuza girilmeden önce telefon bağlantılarının kesildiğini öğrendik." diyor. Bu "hırsızlar"ın kim olduğunu tahmin edebildiniz mi?

“DEP, fiilen seçimlere giremez bir konuma sokuldu”

Son günlerin en çok konuşulan konularından birisi DEP’li parlamenterlerin dokunulmazlıklarının kaldırılması.

Yapılanlar hukuka uygun muydu, değil miydi? Gözaltılar gerekli miydi, değil miydi? Bu konuların ilk muhataplarından birisi Hasip Kaplan. DEP’in ve DEP’li parlamenterlerin avukatı olan Kaplan, yaşanan süreçte, gözaltıdaki parlamenterler için hukuksal mücadele veriyor. Biz de yaşanan olayların yasal boyutları ve yaşanan yargı sürecine ilişkin, detaylı bilgi alabilmek ve kişisel düşüncelerini öğrenmek için Av. Hasip Kaplan ile görüştük. Yaptığımız görüşmeyi sunuyoruz.

Özgür Gelecek: DEP’li parlamenterler apar-topar gözaltına alındılar. Bu durum, onları götürümlerine hukukuna, burjuva hukukuna bile aykırı bir durum, bunun değerlendirilmesini nasıl yapıyorsunuz?

Av. Hasip Kaplan: 2 mart günü yasama dokunulmazlığının mecliste görüşülmesine başlandı ve dokunulmazlıkların kaldırılmasına karar verildi.

Anayasanın 83. maddesine göre karar verildi. O arada DEP Genel Başkanı Hatip Dicle ile Sırnak Milletvekili Orhan Doğan, meclisten çıkarken, meclisi saran güvenlik güçleri tarafından, televizyon ekranlarına da yansıtıldığı gibi hoş olmayan bir şekilde, apar-topar alınıp götürüldüler. Şimdi, hukuken bunu paralıktan değerlendirmek lazım. Birincisi, dokunulmazlık kararı henüz Resmi Gazete’de dahi yayınlanmamış. Ve dokunulmazlık kararının kesinleşmesi için, anayasanın 85. maddesine göre, bir hafta içinde milletvekillerinin itiraz etmesi, anayasa mahkemesinin de onbeş gün içinde karar vermesi gerekiyor. Yasama dokunulmazlığının kaldırılması kararını kesinleşmediği için, henüz milletvekilinin dokunulmazlığının olduğu bir anda, yasadışı bir uygulama yaşanmıştır.

olarak bombalanması ile sonuçlandı. Ben o tarihte Strassbourg’da idim. Partinin karşı karşıya kaldığı bu baskı ortamı karşısında, adayların gözaltına alındığını ve adayların can güvenliklerinin olmadığını belirterek, adayların serbest bırakılmasını, binalarının can ve mal güvenliklerinin sağlanmasını istedim. Başvuruyu sabah yapmıştım, İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Sayın Krüger ile görüşmüştüm. Bu arada genel merkezin bombalandığı haberi geldi ve bir ek dilekçe ile bunu da bildirdik.

DEP, fiilen seçimlere giremez bir konuma sokuldu ve seçmen iradesine karşı güvenlik güçlerinin, korucuların, çeşitli karanlık güçlerin baskıları arttı. DEP’in seçimlerden çekilmesi politik bir olay. Ben bir hukukçuyum, benim dışımda bir olay. Parti Genel Meclisi 2. genişletilmiş toplantısını yaptı, bütün örgütleri, belediye başkan adayları katıldı, bu toplantıda günlerce süren görüşmeler sonucu seçim koşulunun olmadığı çıktı. Arkasından parti meclisi bu olayı değerlendirdi ve yine uzun tartışmaların sonra seçimlerden çekilme kararı alındı.

Bunun ardından gelişen olaylarda, mecliste yüz elli tane yasama dokunulmazlığı kaldırma dosyası var. Bunların içinde sahtekarlık, dolandırıcılık, ihaleye fesat karıştırmak gibi yüz kırtarıcı suçlar var. Ve bunların çoğunluğu da DYP ve ANAP milletvekillerinin dosyaları. Anayasanın 76. maddesine göre, yüz kırtarıcı suçlardan bir gün bile ceza alan birisi, affa uğramış olsa dahi milletvekili seçilemiyor. Bu tür dosyalar dururken, bu dosyaların içinde DEP milletvekillerinin dosyaları seçiliyor, daha önceden bunun çalışması yapıyor, başlatan kişiler DYP meclis grubundan Anayasanın 83. maddesinin son fıkrasına aykırı olarak, dokunulmazlıklar konusunda tartışma ve görüşme açıyor. Arkasından dokunulmazlık dosyalarının öne alınma önerisi DYP milletvekilleri tarafından

Bilindiği gibi dokunulmazlık dosyaları uzun süredir meclisin gündeminde bekliyor. DEP seçimlerden çekilme kararını açıklar açıklamaz, bu dosyalar oylanıyor ve kabul ediliyor. Bu iki olayın arasında nasıl bir bağlantı olabilir?

Devlet, doğu’da, güneydoğuda olağanüstü hali uzatmakla, olayları baskıcı politikalarla çözebilir.

Ülke ekonomisi bir çöküşün içerisinde. Ekonomik bunalım, devalüasyon, son döviz hadiseleri peş peşe gelen krizler, hükümeti zor duruma soktu. Hükümet bir suni gündem oluşturmak istedi. Yerel seçimler öncesi, seçimlere yönelik bir siyasi maksadın içerisinde girdi. Özellikle DYP kanadı bunu gündeme getirdi. Öylesine alacelele bir iş yaptı ki yüzüne gözüne buluşturdu. SHP, Çorum milletvekili Cemal Şahin dışında dokunulmazlıkların kaldırılmasına karşı oy kullandı. Böylece koalisyonun iki kanadı arasında da çelişki oldu.

Çiller, özgür bir seçim ortamı yaratmada bir gayretine girmişti. Ardından DEP’in seçimlere girmemesi, çekilmesi karşısında, daha önce kendi tabanlarına, partilerine, seçmenlerine verdikleri sözler vardı. Başbakan “Çiller PKK’yı meclisten atacağız” diyordu. ANAP lideri Mesut Yılmaz da aynı şeyi söylüyorlardı ve bu sözlerini yerlerine getirmeleri gerekiyordu. Meclisten PKK’yı atacağız derken, bu çok yetkili konumdaki insanlar, bir nevi yargının yerine geçerek, kendilerinin hükümler verip, legal bir partiyi illegal bir parti olarak gösterme gayretine girerler. Dokunulmazlık dosyaları 19 adet, bunları inceledik, bir tek Orhan Doğan’ın dosyasında yardım ve yataklı ettiği iddiası var. Onun dışındakilerin hepsi düşünce suçu. Delil olarak muhtelif yerlerdeki konuşmaları, televizyon açıklamaları, bunları gösteriyorlar. Düşünceleri nedeni ile yargılanacaklar. Milletvekilleri düşünceleri nedeni ile idamla yargılanacaklar. TCK’nın 125. maddesinin hiçbir şartı olaysızda yok ama öyle deniliyor. Devletin hükümet edemediği, yönetemediği, aciz kaldığı, bir ortamda böylesi bir gündem oluşturmakla, kendi lehlerine bir gelişme düşünüp, apar topa böyle bir uygulamaya gittiler, ancak bu tam tersi bir sonuç doğurdu. Hem kendilerini zorda bıraktı, hem Türkiye’yi zorda bıraktı.

Daha önceki parti meclisi toplantılarında da bu yoğun olarak görüşüldü, oyları; DEP milletvekillerinin istifası. Bunun doğuracağı sonuçlar neler olabilir?

Anayasa’da şöyle bir hüküm var. Meclisin yüzde beşi oranında boşalma olduğu takdirde, üç ay içerisinde seçime gitme zorunluluğu var. Bu da doğu ve güneydoğu illerinde yeni bir seçim havası yaratmaktadır. Partinin yetkili kurulları tartıştı ve çekilmeme kararı aldı. Zaten DEP hakkında açılmış bir kapatma davası var. Nisan ayın sonlarına doğru bu davanın sonuçlanması bekleniyor. DEP kapatıldığı zaman, Anayasanın 84. maddesine göre zaten milletvekillikleri düşüyor. Parti yetkili kurulları bütün bunları hesaplayarak böyle bir karar aldı.

Devletin, onların parlamenterliklerini düşürmeden önce, kendilerinin bir eylem olarak istifa etmeleri farklı olmaz mıydı?
DEP kurullarında bunu tartışmışlardır. Ben o konuda birşey diyemiyorum.

TC’de ilk kez böyle bir olay yaşanıyor. Buna nasıl adlandırabiliriz? Bu bir darbe midir? Bunun tek parti dönemi, 21, 24 anayasaları ile bir karşılaştırmasını yapabiliyor musunuz?

Tek parti, tek şef döneminde, muhalif bir parti olmadığı için böyle şeyler fazla yaşanmamış. Ama kendi milletvekillerini yargılamışlar, vatana ihanetten idama kadar gitmişler. Çok partili döneme 1950’li, 1960’lı yıllara gelince, kendileri gibi düşünmeyen partilerin milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasında çok acemi ve aceleci davranmışlardır. 1961 anayasasına buna tepki olarak yasama dokunulmazlıklarını gündeme almışlar. 27 Mayıs’ın hemen arkasından, Anadolu Kulübünde yemek yiyen bir milletvekili 27 Mayıs darbesine küfür etmiş ve hemen dokunulmazlığı kaldırılmıştır. Bunun arkasından gelen olay TIP milletvekili Çetin Altan’ın dokunulmazlığının kaldırılmasıdır. Anayasa Mahkemesi itiraz üzerine bu karar kaldırılmıştır.

Ardından toplu yasama dokunulmazlığının kaldırılması olayına tanık oluyoruz. Biz bunu siyasi anlayışla yapılmış, kolektif bir cezalandırma olarak, bir partinin milletvekil-

Av. Hasip Kaplan

1954 Şırnak-İdil doğumlu olan Hasip Kaplan, İdil’de SÖDEP’in kurucu başkanlığı yaptı. SHP’de Genel Merkez Disiplin Kurulu üyesi yaptı. Kaçınan hükümeti öncesinde SHP’den ayrıldı. CHP’ye girip, CHP İstanbul İl Yöneticiliği de yapan Kaplan, CHP kongresi sonrası görüş ayrılıklarından yüzünden CHP’den ayrıldı.

Daha sonra Demokrasi Partisi’ne giren Kaplan, burada da DEP’in İstanbul örgütü kurucularından oldu. “İstanbul’dan Botan’a” isimli bir de kitabı yayınlanan Kaplan, ‘91 yılına kadar, 10 yıl boyunca Şırnak’ta avukatlık yaptı. Şu anda İstanbul’da avukatlık yapan Kaplan, Barış Derneği, TOB- DER, Yaşilyurt Davası’ndan sonra şimdi de DEP parlamenterlerinin avukatlığını yapıyor.

leri ile tasviyesi olarak düşünülen bir konu olarak düşünüyoruz. Bunun kararının alınması ile olay bitmedi, asıl tartışılardan bundan sonra başladı. Tartışılan da, Türkiye’de hukuk ve demokrasi oldu. İleride açılacak ceza davaları var, orada tartışmalar devam edecek. Batı kamuoyu sürekli bu olayın üzerinde duracak ve uzun bir süre daha Türkiye gündemini meşgul edeceğine inanıyoruz.

DEP’li parlamenterler hangi suçla yargılanacaklar? Nasıl bir yargılama olacak, bahşimsiz bir yargı olacak mı sizce?

DGM savcılığına göre 125 madde, idamla. Düşünce suçundan idam olmaz. Yargıtay’ın içtihatları var o konuda. Bir milletvekilinin idamla yargılanabilmesi için, önce illegal örgüt üyesi olup, silahlı eyleme girişmiş olması lazım. Bu olay yok.

DEP parlamenterlerinin dokunulmazlıkları kaldırılmadan önce parlamenterliklerini ne kadar yerine getirebiliyorlardı, buna ne kadar izin veriliyordu? Daha önce DEP parlamenterlerinin toplu olarak açlık grevi yaptıklarını hatırlıyoruz. Konuşurumadıkları, kürsüyü kullanmadıklarını söylüyorlardı. Bu parlamenterlik ne kadar geçerliydi?

Bu, bir ülkenin demokrasiyi özümlemesi ile direkt bağlantılı bir olaydır. Yani bir devlet ne kadar hukuk devletidir, ne kadar demokrasiyi özümsemiştir, oraya gelen milletvekilleri ne kadar hukuku ve demokrasiyi özümsemiştir, bu onunla bağlantılı bir olaydır. Eğer milletvekilleri birbirlerine tahammül edemiyorsa bu demokrasimizin ayıbıdır.

Bu rejim içerisinde meclisi nereye koyuyorsunuz?

Bütün demokrasilerde, seçimle gelen milletvekillerinin teşkil ettiği yasama organlarının, meclislerin egemen olduğu ülkelerde tek güç parlamentodur. Bütün bu olaylar, meclisin görevini yapmıyadığını sorgulamaya noktasına getirmiştir. Meclis gerçekten özgür iradesi ile ülkeyi yönetebiliyor mu? Onun dışındaki güçlerin, özellikle silahlı elinde bulunanların askerinin, polislerin etkisi nedir? En önemlisi meclisinin etkisi nedir? Hangisi daha etkili ve belirleyicidir? Türkiye’de demokrasinin açısından bu noktaların çok iyi sorgulanması gerekiyor.

Meclis yasaları yapar, kendi bünyesinde oluşturduğu hükümet ile de uygular. Yargıda demokrasinin işleyişi budur.

Bu son yıllarda biraz çalşamaz duruma gelmiş, faili meçhul cinayetlerin aydınlanamaması, yok olan köyler ve sorumluların tesbit edilememesi, bunların hepsi bir hukuk devletinde olmaması gereken olaylardır. Bu tüm olaylarda bir karmaşa bir sorumluların tesbit edilememesi, bunların hepsi bir hukuk devletinde olmaması gereken olaylardır. Tüm olaylarda bir karmaşa bir sorumsuzluk ve ne yaptığını bilememe hakim.

Türkiye demokrasisi en başta bu zaafını düzeltmek, meclis hakimiyetini kurmak zorundadır. Kurmadığı takdirde meclis dışı güçlerin etkileri devam eder ve Türkiye gibi ülkelerde darbe söylentilerinden kurtulamazlar. Türkiye yeni bir darbeyi kaldıracağı gücü değildir.

“Mecliste yüz elli tane yasama dokunulmazlığı kaldırma dosyası var. Bunların içinde sahtekarlık, dolandırıcılık, ihaleye fesat karıştırmak gibi yüz kırtarıcı suçlar var. Ve bunların çoğunluğu da DYP ve ANAP milletvekillerinin dosyaları. Bu tür dosyalar dururken, bu dosyaların içinden DEP milletvekillerinin dosyaları seçiliyor.”

Biz avukat olarak bunu araştırdık ve Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral’ın emri üzerine güvenlik güçlerinin bu tür bir uygulamayı gerçekleştirdiğini öğrendik. Bu uygulama yasadışı olduğu ve suç teşkil ettiği için Nusret Demiral hakkında 3 mart günü, Adalet Bakanlığı’na suç duyurusunda bulunduk. Hakkında soruşturma açılması talebinde bulunduk. Ancak şu ana kadar bu yasadışı uygulamaya hakkında harekete geçildiğini görmüyoruz.

Adalet Bakanlığı, en azından Nusret Demiral için soruşturma açılması iznini verebilirdi, adalet baş müfettişleri Nusret Demiral’ı sorgulayabilirdi ve geçici bir önlem olmak üzere, bu davranışı adaletin itibarına zarar verdiği için Nusret Demiral’ın geçici olarak görevden alınması gerekirdi.

Bilindiği gibi DEP’i seçim dışı bırakma çabaları var. Ardından dokunulmazlıkların kaldırılması, DEP’li parlamenterlerin yasal olmayan şekilde gözaltına alınmaları ile bir teşhir olmuşluk var. Demiral’in “bu olay sık değildir” gibi bir açıklaması oldu. Sizce bu “sık” olmayan olaylar nereye varacaktır, doğuracağı sonuçlar neler olabilir?

DEP’e yönelik fiili ve hukuk dışı saldırılar son aylarda çok yoğun olarak gelişti. Demokrasi Partisi, bunları gün gün, ay ay bütün baskıları tesbit etti ve her dakikasında da açıkladı. Binaların bombalanması, milletvekillerinin öldürülmesi, en son parti genel sekreterinin kurşunlanması ve bombalama olayları, DEP Genel Merkezi’nin imhaya yönelik

Yüreği devrimci ateşle tut

Sınıf mücadelesi, sınıfların varlığından bu yana çeşitli biçimlerde ve çeşitli boyutlarıyla devam etmektedir. Bu olgu, ezen ile ezilen, sömüren ile sömürülen varolduğu tüm toplumsal şekillenmeler için geçerlidir. Ancak her toplumsal şekillenişte sözkonusu çelişki veya çelişkiler aynı şiddette olmaz. Toplumun bütün kesimlerini aynı boyutta etkilemeyebilir. Keza bir toplumsal şekillenişte de her tarihsel süreçte çelişkinin şiddeti ve bu şiddetin yarattığı boyut aynı ölçüde olmayabilir. Burada çelişkinin şiddeti ve boyutu, tamamen o günkü toplumsal bunalıma, bu bunalımlar sonucu sınıfların etkilenmesine, mevzilenişine ve bunlar arasındaki hesaplaşmanın niteliğine göre bir biçim alır. Sınıf mücadelesi her toplumsal ve tarihsel süreçte farklılıklar gösterdiği gibi, her mekanda, her yeni süreçte, her platformda da farklı biçimlerde, farklı araçlarla devam eder. Ancak özü hiçbir zaman değişmez. Toplumdaki bu temel sınıfsal çelişme ve çatışma yaşamın her alanında mutlaka mevcut olacaktır. Ancak bunun biçimi, boyutu ve dış yansıyış biçimi çok farklı olmaktadır. Farklı araçlarla sürdürüldüğü için bazı tarihsel süreçlerde sınıf mücadelesi olarak algılanamaktadır. Bunun böyle oluşunun esas nedeni; sınıf mücadelesinin özelliklerinin ve aldığı değişik biçimlerinin kavranamaması iken, diğer yanı sıra da egemen sınıfların temsilcileri (ideologları, bilim adamları vs.) ve onların resmi tarihçilerinin özellikle bu durumu çarpıtmaları ve kendi çıkarları gereği gizleme çabılarından dolayıdır. Toplumsal, tarihsel ve sınıfsal bilinçten yoksun olan kesimleri, bu demagojik yöntemlerle yönlendirmelerinden kaynaklanıyor. Bunun görülmemesi durumunda, sınıf mücadelesinin önemi, değişik biçimlere bürünmesini, nerede nasıl bir biçim alacağı bilinmez. Ve bilinmediği için de nasıl tavır alınıp aşılacağına hangi yöntemlerle karşı taktikler geliştireceğimizi, bu taktiklerle nasıl zaferler kazanacağımızı bilemeyiz. Bundandır ki sınıf mücadelesinin varlığına ve bu mücadelenin direk sürdürücüsü proletaryanın öncü kurumu KP (Komünist parti) saflarında mücadeleye katılmış her bireyin sınıf mücadelesinin bu toplumsal ve tarihsel özelliklerini bilmesi gerekir, gerekli olduğu kadar da zorunludur.

Sınıf mücadelesinin gerekliliğine inanan her birey her düşünce ve her oluşumun MLM (Marksizm-Leninizm-Maoizm) bilimiyle silahllanması zorunludur. Burjuvazinin özel mülkiyetçi ideolojisine karşı proletaryanın kolektif, toplumcu mülkiyetinin ideolojik şekillenmesi olan MLM'ye sahip olma ve bunun emrettiği bir yaşam tarzı, bir düşünüş tarzı, toplumsal olaylara ve olgulara bir bakış açısı, çözümleme tarzı geliştirmek ve bunu mücadelenin her alanında kullanmak, sınıf savaşımının olmazsa olmaz koşullarındandır. Sınıf mücadelesinin tüm sorunları MLM bilimi ışığında ele alındığı ölçüde sağlıklı tahliller yapılabilir ve bu tahliller ışığında sağlıklı çözümlenmeler sunulabilir. Sınıf mücadelesinin her bir aşamasının ve her mekanda farklı biçimlerde sürmesi MLM'ler tarafından sağlıklı bir biçimde tahlil edilmez ve buna uygun yöntemlerle çözümlenmezse, başarılı olması mümkün olmayacaktır. Her bilim, her bakış açısı sisteminin, her ideolojik şekillenmenin olaylar ve olguların çözümlenmesinde başvurdukları bir yöntemler bütünü vardır. MLM'ler açısından diyalektik materyalizm, sınıf savaşımının her türlü sorununu çözmek için temel yöntemidir. Bu yöntem kavranmadan olayları, olguları sağlıklı tahlil etmek ve çözümlenmeler sunmak, dolayısıyla MLM'lerin sınıf mücadelesinin

de karşılaştıkları engelleri aşıp, başarıya ulaşması ve bu başarıları kalıcı ürünler haline dönüştürmesi mümkün olmayacaktır. Burada özellikle görülmesi ve üzerinde durulması gereken nokta şudur: MLM'ler sınıf savaşımının her alanında karşılaştıkları her türlü sorunu ancak ve ancak MLM yöntemle aşabilirler, zaferler kazanabilirler. Sözkonusu sınıf savaşımının olaylarını ve olgularını burjuvazinin metafizik yöntemleriyle çözmeye kalkıştığımız an tökezlemeye, yenilgi yaşamaya mahkum oluruz. Demek ki sorun sadece genel anlamda sınıf mücadelesini bilmek ve genel anlamda inanmakla çözülmüyor. Bu, her aşamada, her bir mekanda, her bir tarihsel koşulda sürdürülmesinin araçları, mekanizmaları bulunmak ve işletilmek zorundadır. Her bir toplumsal ve tarihsel koşulda MLM'lerin sınıf savaşımını sürdürmesinin bir temel yöntemi ve bunun üzerinde şekillenen sayısız yöntemler bütünü olması zorunlu ve gereklidir.

Sınıf savaşımından proletaryanın öncü müfrezesi KP bir bütün olarak MLM bilimiyle silahlanmış ise ve savaşımın her bir aşamasının ihtiyacına denk düşen örgütsel mekanizmalar yaratılabilmeye, bu mekanizmalar aracılığıyla hedeflediği toplumun yeni insanını bugünden yaratmak yoluna gitmiş ise, burada başarı grafiği sürekli yükselir. Sözkonusu örgütsel mekanizmalar ve KP'nin bütünü düşman karşısında esas olarak zaferler kazanır. Fakat bu bütünlüğün yaratılmadığı toplumsal ve tarihsel koşullarda ise, daha çok ağır darbelerle karşı karşıya kalır. Düşman her türlü yöntemi kullanarak KP'nin faaliyetini engellemeye ve hatta ortadan kaldırmaya çalışır. Düşmanın hedefi kalmadık kurumlarını dumura uğratmaktır. Kurumlara ulaşmak ve kurumun üyelerini birer birer teslim almak, çözmek için akla gelebilecek her türlü vahşete, katliama, baskıya, işkenceye vb. başvurmadan kaçınmaz. Sınıf savaşımının tarihi boyunca, düşmanın başvurduğu yöntemlerin aklın, bilimin sınırlarını zorlayacak boyutta olduğunu görebiliyoruz. Düşmanın bu vahşetinin temel bir nedeni vardır: Kendi sınıf çıkarlarını korumak. Bu sınıf çıkarlarının, esasta kendi varlıklarının garantisi durumundaki devlet mekanizması aracılığıyla korumaktadırlar. Bu kurumlar arasında sivil kurumlar olduğu gibi, esas olarak askeri kurumların devlet iktidarının temel koruyucusu olduğu bilinir. Ordu, polis örgütü, gizli istihbarat örgütleri vb.leri bu askeri kurumların bileşenleridir. Bunların tüm görevi devlete karşı muhalif güçleri zor kullanarak etkisiz hale getirmek, teslim almak ve nihai olarak da yok etmektir.

Ülkemizde de komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının çıkarlarını korumakla görevli faşist TC devleti tüm kurum ve kuruluşlarıyla toplumsal muhalefetin bastırması ve ortadan kaldırılması için her türlü baskıya, vahşete, insanlık dışı uygulamalara başvurmakta kaçınmamaktadır. Özellikle sınıf savaşımının boyutlandığı ve devlet için tehlike aşamasına geldiğinde, egemenler ve onların temsilcileri buna paralel olarak, gittikçe azgınlaşmakta, "olağanüstü" yöntemlere başvurmakta ve bastırma yöntemleri sınıfın bilinçli, örgütlü kesimine karşı daha da sistemli hale geleceği açıktır. Sınıfın bilinçli ve en ileri kesimlerinin örgütü olan KP'nin örgütlü mücadelesi sözkonusu ise, burada işin önemi her kesim açısından yaşamsal derecede önemlidir. Hem faşist TC devleti açısından, hem de çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve emekçi halkının öncü müfrezesi açısından. Kavganın şiddeti, bu şiddet

tin ve bedellerinin boyutunun bilinmesi, görülmesi gerekir.

Mücadele birçok alanda tüm şiddetle devam eder. Sorun siyasal iktidar sorunudur. Egemenler mevcut iktidar korumalarının saldırganlığı içindeyken komünistler ve KP mevcut iktidarını tüm kurum ve kuruluşlarıyla yıkıp yerine halkın ve proletaryanın iktidarını kurmanın savaşımını vermektedir. Bu savaşım yaşamın her alanında sürdürülmeden mevcut iktidarın yıkılmayacağına bilincinde olan komünistler, kendilerini her yönüyle geliştirme, siyasal-ideolojik olarak silahlandırmanın sonucu savaşımın çeşitli cephelelerinde başarılar kazanabilir, bu başarıları kalıcı zaferler haline dönüştürebilirler. Gerek KP, gerekse KP militanları, üyeleri, kadroları sözkonusu sınıf savaşımının çeşitli alanlarda sürdürülmesinin zorunluluğunu kavramamış ve kendini buna göre şekillendirmemiş ise; orada zaferler kazanmak mümkün değildir. Mücadelede düşmanın tüm kurumlarının fonksiyonlarını, onların özelliklerini, geliştirdiği yeni yöntemleri öğrenip kavramaksızın o düşmana karşı mücadelede onlarca cepheden savaş sürdürülemez. KP ve sınıf savaşımına atılan tüm bireyler kendilerini buna göre donatıp, karşı mekanizmaları yaratarak gerekli birikime ve yetkinliğe sahip olamaz. Tek bir noktada takılıp kalmak, tek yönlü gelişim diğer birçok noktada ise savunmasız kalmak-savunmasız bırakılan yanlar ise düşmanın saldırılarını karşısında dağılmaya parçalanmaya, yenilgi yaşamaya mahkum edilmiş ve yenilgi daha baştan kabul edilmiş olur. Bu düşmanın başarısından ziyade, KP'nin ve militanlarının baştan yenilgiye açık vermelerinden kaynaklanır. Oysa böylesine ciddi ve yaşamsal önemdeki bu can bedeli iktidar mücadelesinde düşmanın tüm kurum ve yöntemlerine karşı KP'nin ve militanlarının kendilerini çok yönlü silahlandırmaları tamamen cahillikten, mücadelenin önemini ve onun zorunlu yasalarını, gerekliliklerini kavrayıp bilince çıkarmamalarından iktidar mücadelesinde kendi misyonunun önemini kavramamaktan kaynaklanır. Sınıf savaşımının hangi aşamada, hangi ortamda, hangi araçlarla yürütüleceğini, bu değişik biçimlerde nasıl keskinleşip boyutlanacağını görmeyip, buna göre şekillenmenin ve gerekli tüm donanıma sahip olmanın bilincini içselleştirmemekten kaynaklanır. Sınıf mücadelesinin çeşitli cepheledeki bu farklılıkları, kullanılan çeşitli yöntemleri bulup çıkarmadan, bunlara neden ve niçin başvurulduğu kavranmadan ve tüm bunlara karşı daha üstün yöntemler bulunarak, bunlar, sabırla bilinçle, kararlılıkla ilkeli bir biçimde yaşama geçirilmeden, ne düşman herhangi bir cepheden yenilgiye uğratılır, ne iktidar mücadelesinde kalıcı başarılar elde edilebilir.

Sınıf mücadelesinin bir siyasal iktidar mücadelesi olduğunu belirttik. Bu mücadele burjuvazi ile proletaryanın siyasal temsilcileri yaşamın her alanında karşı karşıyadırlar. Bunun önemini kavranması ve proletaryanın temsilcisi KP ile burjuvazinin temsilcisi devletin militarist (ordu, polis vb.) kurumları arasında en uç noktada, en şiddetli biçimde sürdürüldüğünde dikkat çekmiştir. İki temel kurum arasındaki bu siyasal iktidar mücadelesi, sözkonusu kurumların içinde yer alan bireyler arasında da muazzam bir savaşım olduğunun önemi üzerinde durmak gerekir. Kurumun ve bireyin birbirini bütünüyle ve birbirinden ayrı olarak ele alınmaması gereken esas ve tali bileşenlerdir. Komünistler açısından düşünüldüğünde sınıf savaşımının birçok aşamasında KP'nin militanları ve komünist bireyleri devlet iktidarının

Gerek KP, gerekse KP militanları, üyeleri, kadroları sözkonusu sınıf savaşımının çeşitli alanlarda sürdürülmesinin zorunluluğunu kavramamış ve kendini buna göre şekillendirmemiş ise; orada zaferler kazanmak mümkün değildir. Mücadelede düşmanın tüm kurumlarının fonksiyonlarını, onların özelliklerini, geliştirdiği yeni yöntemleri öğrenip kavramaksızın o düşmana karşı mücadelede onlarca cepheden savaş sürdürülemez. KP ve sınıf savaşımına atılan tüm bireyler kendilerini buna göre donatıp, karşı mekanizmaları yaratarak gerekli birikime ve yetkinliğe sahip olamaz. Tek bir noktada takılıp kalmak, tek yönlü gelişim diğer birçok noktada ise savunmasız kalmak-savunmasız bırakılan yanlar ise düşmanın saldırılarını karşısında dağılmaya parçalanmaya, yenilgi yaşamaya mahkum edilmiş ve yenilgi baştan kabul edilmiş olur. Bu düşmanın başarısından ziyade, KP'nin ve militanlarının baştan yenilgiye açık vermelerinden kaynaklanır.

Şturlulan bilinç çözülmmez!

en azgın, en vahşi kurumlarıyla ve kurumların en vahşi saldırılarıyla karşı karşıya kalırlar. Bu savaşımın en keskin, en direkt ve iki sınıfın temsilcilerinin karşı karşıya geldikleri mekanlarda komünistlerin ve KP'nin tüm militanlarının nasıl zaferler kazanacağı, düşmanın kendi kalelerinde nasıl yenilgiye uğratılacağı veya tersi biçimde düşmanın neden ve hangi yöntemlerle başarılar kazanacağı üzerinde kapsamlı olarak durmak, sorgulamak, yaşanan deneyimlerden dersler çıkarmak ve gerek KP'nin gerekse onun saflarında gerek her bir bireyin kendisini yeniden, yeniden üretmek sınıf bilimi ve inancıyla silahlandırması, zaferlerin garantisidir.

Siyasal iktidar mücadelesinde temel bir araç ve kurum olan KP, mücadelesinin her alanında silahlanır ve keskin savaşım sonucunda iktidarı ele geçirebilir. Bunun sayısızca tarihsel ve toplumsal örnekleri mevcuttur. Biz bu savaşımın bir cephesi olana ve en keskin biçimlerinden biri olan düşmanın en yıkılmaz (!) kaleleri gibi görünen işkencelerinde, zindanlarında başvurdukları teslim alma ve yok etme yöntemi olan İŞKENCELERDE'de sayısız komünistlerin ve devrimcinin düşmanı buralarda da yenilgilere uğratılarak zaferler kazandığını, sayısız örneklerine tanığız. Şimdi bu genel direnme hareketi zaferlerden hareketle Türkiye Proletaryasının öncü kurmayının son zamanlarda düşmanı peşpeşe bu kalelerinde nasıl yenilgiye uğrattığına, düşmanın bu yenilgi karşısındaki şokuna bakalım ve buradan yeni dersler çıkaralım. Düşmanın bu kalelerinde elden ele dolaştırılan kızıl bayrağı yere düşürmeden, dahada kızıştıtararak yuvarlara dikmenin heyecanını ve çöküşünü yaşayarak komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA, Süleyman CİHAN, Hasan Hakkı ERDOĞAN, İsmail ORAL gibi önder kadrolarımızın yanı sıra onlarca yoldaşımızın yükselttiği mücadele bayrağındaki sır vermeme geleneğini bugün tam anlamıyla kuşanarak ve temel bir ilke olarak yaşamsallaştırmak için tüm varlığımız ve benliğimizle ileri atılmak ve bu anlamda silahlanmak çok acil bir gereklilik olarak orta yerde durmaktadır. Bundan geri adım atmamak, mücadele cephesinde yaratılan tüm değerlere ihanet etmek demektir. Kazanılan mevzilere yeni mevziler eklemek yerine, onları terk etmek, öncüye, yoldaşlara ve halka zarar vermektir. Düşmanı sevindirmek ona zafer kazandırmak, aynı zamanda umutlandırmaktır. Oysa bizlerin görevi, düşmanın umutlarını beslemek değil, onun umudunu kursağında bırakmaktır. Şimdi bunun tam anlamıdır. Yaratılan ve bugün sürdürülerek geliştirilen: Birakalım sır vermeyi ifade vermeme geleneğinin pekiştirilmesi savaşımın bir parçası olan tüm yoldaşlarımızın vazgeçilmez temel görevidir. Bu görevi başarıyla yoldaşlarımızın yarattığı ifade vermeme geleneğinin sarsılmaz birer sürdürücüsü olmak için kendimizi yeniden sorgulayarak ve eksikliklerimizi, hastalıklarımızı tedavi ederek yeniden silahlandırarak düşmanı bu azgın kalelerinde yenilgiye uğratmanın büyük hazırlığını vakit geçirmeden tamamlayalım. Her an her saat kavganın bu alanında düşmanla karşı karşıya gelebileceğimiz bilinciyle döne döne kendimizi sorgulamalı, döne döne kendimizi yeniden üretmeli ve ürettiğimiz yeniliklerde kendimizi yeniden kalıba dökersek, yıkılmaz sarsılmaz bir devrimci-komünist kişilik haline gelelim. Düşmanı yaşamın her alanında yenilgiye uğratmanın muazzam mutluluğunu, gururunu yaşayarak bunu öncünün çelikleşmesinde bir kazanım ve siyasal iktidar mücadelesinde iktidara yakınlaşmakta atılmış önemli bir adım olarak görmemizin bilinci ve

inancıyla ele almamız gerekir. Zira kazandığımız her mevzi, düşmana vurduğumuz her şamar düşmanı şaşkına çevirecek, halkımızı ve yoldaşlarımızı ise gururlandıracaktır. Burada da yine inanmakla başlayan donanımı ve bu donanımı sürekli kılacak siyasal-ideolojik dinamizmin önemli bir kez daha görülmelidir, kavranılmalıdır. Donanım yoksa, zafer de yoktur.

Onlarca cepheden yüzlerce yöntemle sürdürülmesi zorunlu olan sınıf savaşımında öncünün militanları ve kadroları derin bir siyasal kavrayışa, teorik birikime, ideolojik kazanıma, disiplinli ilkel bir örgütsel yaşama sahip olmalıdırlar. Böylesine bir donanım düşman karşısında zafer kazanmaya, direniş destanları yaratmaya muktedir olabilir. İşin temelinde bilimsel inanç vardır. Nedir bilimsel inanç? Öncü militanlarının ve komünistlerinin bir dizi araştırma, inceleme sonucu veya toplumsal olayları veya olguları sorgulama sonucu elde ettiği kendi öz bilincine olan inançtır. Bir dizi emek sürecinde doğru, yöntemlerle elde edilmiş bilgiye olan inançtır. Sınıf savaşımında kendi öz bilinciyle sürece katılmayıp, başkalarının yönlendirmesi ve istemi sonucu mücadeleye katılan bireyler, savaşım sürecinde karşılaştıkları sorunlara çözümler üretmez ve onların karşısında önce bocalar, sonra yıkılır kalırlar. Zira burada bireyin kendi kendini şekillendirdiği, oto dinamizmi sonucu yarattığı bir bilgi, bir bakış açısı mevcut değildir. Mücadeleye kendinden, kendi emeğinin somut ürünü olan birşey katmamıştır. Başkalarının ürettiği ortaya çıkardığı emeğin ürünlerini asalakça kullanma ve sahiplenme vardır. İşte problemin esas temeli buradadır. Yani toplumsal bireyin emek karşısındaki konumu, o bireyin değeri karşısındaki konumu, o bireyin gerçek anlamda hangi sınıfın ideolojik şekillenmesi altında olduğunu gösterir. Söz konusu bu gösterge KP'nin saflarında da geçerlidir. Öncünün saflarında can bedeli savaşım sonucunda yaratılan değerler, harcanan emek miktarı ve bu emeğin sonucunda yaratılan ürünlere sahip çıkmak ve bunu ölümümüz pahasına korumak komünist erdemlere sahip olmanın olmazsa olmaz kriteridir. Sadece korumak değil aynı zamanda bunu yeniden yeniden üretmek, geliştirmek, onlarca adım daha ileriye taşımak bilinci azmi ve kararlılığı da yine komünist erdemlere sahip olmanın temel kriteridir. Öncünün saflarında komünist erdemliliğin sayısız örneklerini rahatlıkla görebiliriz. Bunu gördüğümüz gibi bunun tersi bir durumun da örnekleri az değildir. Sorun bu olumsuz örneklerden de öğrenerek savaşımın her alanında bunları asgariye indirmek ve sürece ortadan kaldırma sorunudur. Burada yine meselenin temeli önemlidir. Temel bizdedir. Bizdeki burjuvazidedir. Bizdeki çirkinliktedir. Bizdeki ihanettir. O halde kendimizden başlayacağız. Yani birey olarak kendimizden yoldaşlarımızdan başlayacağız sorgulamaya. Bu sorgulamalar sürecinde ve sonucunda her seferinde sınıf savaşımının neresinde ve kim olduğumuz öncü saflarındaki fonksiyonumuzun önemini savaşımın boyutlandırılmasındaki misyonumuzun bilincinde olmadığımızı, buna uygun bir yaşam tarzına sahip olup olmadığımızı göreceğiz. Sadece görmekle yetinmeyip bunlara karşı yeni savaşım başlatarak yaşamımızın her alanında sürdüreceğiz. Bu savaşımın bizdeki düşmana, bizi teslimiyete, yenilgiye ihanete götürebilecek; olayı, düşmanın üstünlüğüne karşı bir savaşım olduğunu asla unutmamalıyız. Diğer bir noktada şudur. Düşmanın bizi iki temel biçimde yok etmeye, etkisizleştirilmeye çalıştığını görüyoruz. Biri açık. Cepheden, silahla, işkenceyle

vb. iken diğerinin siyasal-ideolojik olduğunu ve bizim kafamızın içinde olduğunu, bizdeki proletarya ideolojisini ve bilimsel yöntemlerini dumura uğratmaya çalıştığını görmekteyiz. En tehlikeli olanın bu olduğunu belirlememiz gerekir.

Zira siyasal-ideolojik olarak güçlü olmak demek, sınıf savaşımının her alanında yenilmezliğin ve zaferler kazanmanın adı demektir. Siyasal-ideolojik zayıflık, kaypaklık, netsizlik vb. ise yenilgilerin ihanetin başlangıcı olmuştur, gelecekte de olacaktır. O halde sorgulamak, dönüşmek, dönüştürmek, her aşamada yeni insan olarak kendimizi ve yoldaşlarımızı yeniden yaratmak, MLM biliminin süzgecinden geçirecek bunları ilke olarak içselleştirmek bizim için bir yaşam olmalıdır. İşte öz bilincimiz ve inancımız bunun üzerinden yaratılır. Bu öz bilincimiz ve inancımız sonucu harcadığımız emeğimizin yeni ürünleri olmalıyız. Bizi biz yaratmalıyız. Onların da bizi yaratmasını sağlamalıyız. İşte bunun yaratıldığı yerde yıkım yaşanmaz. Düşmanın özel mekanlarda zaferler kazanması engellenir. Biz ise savaşımın her alanında kazandığımız kalıcı zaferlerle her geçen gün iktidara daha da yakınlaşırız. Bunun tersi bir durum varsa ve biz başkaları tarafından yaratılmış isek ve bizim bizde emeğimizin oranı az ise mücadeledeki yerimizi ve önemimizin de bilincinde olmalıyız. Dolayısıyla hastalıklarımız konusunda, tedavi edici ve yeniden yaratıcı olamayız. Zira, bizi başkaları şekillendirdiği için, sözkonusu yeni şekillenişide kendimizden değil, başkalarından bekleriz. (Bu durum tıpkı emperyalizme bağımlı yarı-sömürge/ yarı-feodal ülkelerin ekonomisine benzetebiliriz. Emperyalistler akışı kestimi ekonominin felce uğraması gibi bir durumdur.) Bu durumu kendimize yabancılaşmayı, asalaklığı, siyasal köleliği ve nihai olarakta çürümeyi kaçınılmaz kılar. Tüm bu hastalıklar ise kronik bir hal almasına neden olur. Burada emek sonucu yaratılan öz bilincimiz ve bununla şekillenen inancımız önemlidir. Zira öncüye olan inancımız ve bu inancımızı sürekli yeniden yeniden üretecek olan emeğimizdir. Emek olmadan hiçbir şey olmaz. Emek olmadan ne halkı, ne öncüyü, ne yoldaşlarımızı nede kendimizi sevebiliriz. Emek verilmeden hiçbir değer yaratılmayacağı gibi, yaratılan veya var olan değerlerde sahip çıkılamaz, korunamaz, geliştirilip yeniden üretilemez. İşte burada bizlerin emek karşısındaki konumu her boyutuyla orta yerde durmaktadır. Bu herkes tarafından görülecektir.

Öncü önderliğinde sürdürülen ve bizlerinde içinde yer aldığı bugünkü sınıf savaşımında mevcut cephelerden birinin de düşmanın işkencehaneleri olduğunu belirtmiştik. Şimdi bu savaşımın cephesinde olası biçimlerin üzerinde durarak genel bilgilerimizi dahada somutlaştırarak kendimizi silahlandırmada bir yöntem olarak bilince çıkaralım. Yer yer bazı yaşamış deneyimler ışığında sorunu bütünleştirelim. Düşmanın bu kalelerinde (!) devrimcilerin ve komünistlerin nasıl zaferler kazandığına, düşmanın nasıl büyük yenilgiler yaşadığından hareket ederek kavgamızdaki tüm muazzam deneyimleri bir araya getirecek onlardan bitmek tükenmek bilmez bir azimle, istekle öğrenelim ve öğretilim. Bu aktarmalardan öğrenmek ve yukarıda genel doğrularla yer yer somutlaştırdığımız bilgileri birleştirmek, "Direnme ilkesi" şiarını tamamen yerleştirmek, bunu maddi bir güç haline getirmenin muazzam savaşımına yaratıcılığına başlamak, bunu sürdürmek zaferler üstüne zaferler kazanmak için proletarya partisinin tüm militanları, üyeleri ve kadrolarının üzerine düşeni yapması tarihsel bir sorumluluktur.

Zira siyasal-ideolojik olarak güçlü olmak demek, sınıf savaşımının her alanında yenilmezliğin ve zaferler kazanmanın adı demektir. Siyasal-ideolojik zayıflık, kaypaklık, netsizlik vb. ise yenilgilerin ihanetin başlangıcı olmuştur, gelecekte de olacaktır. O halde sorgulamak, dönüşmek, dönüştürmek, her aşamada yeni insan olarak kendimizi ve yoldaşlarımızı yeniden yaratmak, MLM biliminin süzgecinden geçirecek bunları ilke olarak içselleştirmek bizim için bir yaşam olmalıdır. İşte öz bilincimiz ve inancımız bunun üzerinden yaratılır. Bu öz bilincimiz ve inancımız sonucu harcadığımız emeğimizin yeni ürünleri olmalıyız. Bizi yaratan biz olmalıyız. Onların da bizi yaratmasını sağlamalıyız. İşte bunun yaratıldığı yerde yıkım yaşanmaz. Düşmanın özel mekanlarda zaferler kazanması engellenir. Biz ise savaşımın her alanında kazandığımız kalıcı zaferlerle her geçen gün iktidara daha da yakınlaşırız.

Ancak bu KE'lerinin süreçte kazandığı deneyim ve radikalleşme..... çevresine takılarak etkili olamadı. Fakat bu önümüzdeki süreçte olmayacağı anlamına gelmez, tamamen yeni süreçte hareketin yeni politikalarla yönlendirilmesine, daha da üst boyutta istem ve eylemliliklerle şekillenmesine bağlıdır. Aksi durumda sürekli aynı biçimle, aynı talepler etrafında şekillenen bir kısır döngü yaşanır. Buda gerilemeyi, moral bozukluğunu, kopmaları ve ayrışmaları getirir. Sürekli hareket ve yeni mevziler ise daha çok kitleselleşmeyi, daha çok sağlam örgütler yaratma olanağını ve daha çok politikleşmiş bir pratik hattı geliştirir. Ekonomik-demokratik hattı ise daha da sağlamlaştırır.

Katliamcı TC hergün onlarca masum Kürt yoksulunu katlediyor. Hergün yüzlerce insanı işkenceden geçiriyor. Onlarcasını tutuklayıp zindanlara tikiyor. Sokakta, evde, işyerinde açık infazlar gerçekleştiriyor. Düştüğü ekonomik kriz, yönetim ve askeri saldırılarda TC'yi sürekli çıkmazlara götürüyor. Çözüm olarak, IMF ve Dünya Bankası'nın özelleştirme formülasyonu ile şekillendirdiği yeni ekonomik paketi işçi sınıfına, Emekçi kamu çalışanlarına, öğrenciye, başta Kürt halkı olmak üzere köylüye, esnafa, devrimciye, komüniste, dağdaki sosyal ve ulusal kurtuluş güçlerine, emekçi kadına vb. toplumun ezilen kesimlerine dayatılmaktadır. Yerel seçimler öncesi tam olarak uygulanamayan bu paket yerel seçimler sonrası bütün vahşetle uygulanmaya konulacaktır. Bu olgu en sıradan işçiden, emekçiden tutulmuş devrimci-demokrat sendikacısına, kitle önderlerine ve komünistlere kadar herkes tarafından görülmekte, bilinmektedir. "Acı reçete" olarak formüle edilen bu saldırıların daha fazla hak gaspı, daha fazla işsizlik, daha fazla sindirme, daha fazla katliam, işkence, zam, zulüm, sömürü olduğu açıktır. Başvurulan devalüasyon bunun bir parçasıdır, başlangıcıdır. İşte içinde bulunulan süreç, işte sürecin getirecekleri...

Şimdi sorun şudur; şu süreç ve yeni süreç ilişkili tavrı ne olmalıdır? Belli bir dinamizme sahip kamu emekçilerinin ve onların örgütlerinin bu durum karşısında ne yaptıkları ve ne yapacakları önemlidir. Keza MLM'lerin ve

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Kamu emekçileri devrimci dinamizminin önündeki engelleri aşmalıdır - II

Partizan KE'lerin tavrı önemli ölçüde belirleyicidir. MLM'ler dinamizmin önündeki engellerle uzlaşmamalı, aksine statükoyu parçalamaya ve gelişimin önünü açma misyonuna sahiptirler. Bunun bilincinde olunmalıdır. Kamu emekçilerinin dinamizminin önündeki temel engel şudur; burjuvazinin bu topyekün savaşına ve saldırılarına karşı bugün nasıl bir pratik tavrı takındıkları yanın daha da boyutlusuna (sözgelimi, tüm kamu emekçilerinin, sendikalarının kapatılması yönetici ve üyelerinin kıyımına uğratılması engellenmesi, örgütlülüklerinin dağıtılması vb. vb.) karşı nasıl tavrı takınacakları sorusuna verilecek yanıt statükocu yanıtıdır. Öncelikle görülmesi lazım: Bugün tüm saldırılara karşı knamaları aşmayan bir tavrı (ki çoğunlukla da tavırsızlık) yarın güçlü bir saldırı karşısında yenilmesini kaçınılmaz kılacaktır. Bugünden öngörüye sahip olmak ve bunlara hazırlanmak gerekir. Bugünkü kamu emekçilerinin hareketi esasta ekonomik-demokratik temeller üzerinde yürümektedir. Siyasal dinamikler ise körelmekle karşı karşıya olmasada geri ve kendiliğindedir. Ancak önünün açılmasıyla birlikte önemli bir birikime ve siyasal güce dönüşebilecek potansiyeli ve dinamizmde içinde barındırmaktadır. MLM'ler bunu da görmelidir. Buna inanmalıdır. Zira onların görevi bu dinamizmin önünü açmak ve örgütleyerek siyasal iktidara yönelmektir. Bu

kaçınılmaz tarihsel ve sınıfsal bir görevdir. Sürdürülen mücadelenin bugünkü boyutunu aşmak için, TC'nin bugün başvurduğu ve yarın başvuracağı tüm saldırılara karşı KE'lerinin örgütlü gücünü harekete geçirmeleri ve düşmanın tüm silahlarının karşısına dikmeleri gereklidir. Tıpkı grevli toplu-sözleşmeli sendikal mücadelede bugücü harekete geçirip önemli mevziler kazandıkları gibi, tıpkı sendikal mücadelede geri adım atmıyıp taviz vermedikleri gibi...

Bugün ve yeni süreçte mücadelenin önünün açılması ve nitelikli hale getirilmesi için MLM'lerin ve Partizan KE'lerinin geliştirecekleri aktif ve çok yönlü mücadeleye karşı bazı kesimler, "kitle buna hazır değil" veya "bu tür eylemler bizi kitleden koparır" vb. vb. gerekçelerle sürecin aşılmasının önüne çıkabilirler. Ancak bizzat mücadelenin ve KE'nin pratiği bize göstermiştir ki, üç-beş kişinin öne çıkması ve sendikal taleple sokakta kendini ifade edebilmesi ve bu ifade edişteki ısrar ve kararlılık sonucu bugün onbinleri harekete geçirebiliyor, yürütebiliyor. İşte yeni sürecin aşılmasında ki yöntemde aynıdır. En kötü biçimiyle düşünerek üç-beş kişi de olsa buna başlamamız; zamlara, zulme, işkenceye, katliamlara, işsizleştirmeye vb. saldırılara baş kaldırmamız ve örgütlü gücümüzü harekete geçirmemiz zorunludur. Bu işçi sınıfının gücüyle, gençliğin dinamizmiyle, devrimci-demokrat sendikal güçlerle, şubeler platformuyla, diğer demokratik örgütlenmeleri de süreç içerisinde (ilk başlarda olmayabilir) katarak, dağlarda gürleyen özgürlüğün sesiyle birleştirmek zorundayız. Başka bir seçenek yoktur. Olsa bile bu MLM'lerin Partizan Kamu Emekçilerinin seçeneği olamaz. Başkan Gonzalo'nun dediği gibi "**Biz zaferler kazanmaya mahkum edilmişiz.**" Bunun görülmesi kavranması ve kavratılarak en basit biçimden başlamak, bugün her zamankinden daha acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Egemenlerin her türlü vahşetine, saldırısına, sömürüsüne karşı, üretimden gelen gücümüzle ve üretim dışındaki örgütlü, millitlenmiş gücümüzle ayağa kalkalım. Durağanlığı, suskunluğu, statükoculuğu parçalayalım. Yeni süreç bizden acil olarak bunu bekliyor. Şimdi daha ileri adımlar atmanın tamda zamanıdır.

Partizan işçilerden, direnenlere destek

Kartal/Özgür Gelecek- Tuzla Aydın köyünde kurulu Organize Deri Sanayi bölgesindeki direnişteki deri işçilerini, Kartal, Maltepe, Gülsuyu, Pendik bölgelerinden gelen Partizan işçiler ziyaret etti. Yaklaşık 40 kişilik ziyaretçi grubu eylemlere maddi ve manevi desteklerini sunacaklarını ifade ettiler.

5 mart günü yapılan ziyarette, Partizan işçiler İnan Deri'de toplanan işçilerle sohbet ederek işten çıkarılma nedenleri hakkında konuştu. İnan Deri fabrika temsilcisi, halihazırda çeşitli fabrikalardan 150 işçinin sürdürdüğü direnişler hakkında şunları söyledi: "Şu bir gerçek ki, bizi bu direnişimizde yıldırmaya çalışan patron-ağalar her türlü yolu deneyerek engellemeye çalışmışlardır. Hatta ve hatta kontrgerillalarını bile bizlerin üstüne salarak, direnişimizi engellemeye çalıştılar, ama amaçlarına ulaşamadılar. Çünkü bizler şunun bilincindeyiz: Hak almanın yolu direnmekten geçer. Bizlere haklarımızı vermezlerse bizler bu haklarımızı söke söke alırız!"

Ziyaretçi Partizan işçilerden bir kişi söz alarak deri işçilerinin direnişlerinin haklılığını vurgulayarak "İşçiler bu direnişlerde başarılı olacaktır. Ve biz her zaman, her türlü desteğimizi sunacağız" dedi. Daha sonra Partizan işçiler ve direnişteki işçiler hep beraber işçi marşları söylediler.

Ziyarete gelen Partizan işçiler, direnişteki işçilerle vedalaşarak ayrıldılar.

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde kısa bir gezinti yaptık ve direnişteki işçi

temsilcileriyle görüştük.

DİRENEENLERE KISA BİR BAKIŞ

Direnişte olan Çağdaş Deri işçilerinin temsilcisi Gülsüm Ersever "40 kişilik üretim gücü bulunan fabrikayı en son 11 kişiye düşürdüler. Bunlardan 3 kişinin çıkarılmasına karşı üretimi durdurarak eyleme geçtik." dedi. (Bu fabrikanın işçileri, daha önce, jandarma desteğinde fabrikaya işbaşı yapmaları için işçi almaya çalışan patronu engellemişlerdi.)

Ayaz Deri işçileri ise 50 gündür direnişte. 10 kişinin eylemi devam ediyor. Üretim yok. Patron Ali Yaşar Ayaz daha önce "Sendikadan kaydınızı silin, haklarınızı seve seve veriyorum." gibi sözler söylemiş. İşçiler bu komployu sezinlemiş, örgütlülüklerini bozmayıp eylemlere devam edeceklerini söylemişlerdi.

İnan Deri direnişi 18 kişi ile devam ediyor. İşçiler çalışmıyor fakat patron üretime feodal çevresi ile devam etmekte. İnan Deri işçileri işlenen malların dışarıya çıkarılmasını engellemişler.

Deripa işçileri 28 subat günü eyleme başladılar. Eylem, başlangıçtaki gibi 16 kişi ile devam ediyor. İşçi temsilcisi Halil Mutlu "Kesin kararlıyız. 25 senelik üretim döneminde biz işçilere saldırılarda çok yöntem denendik. Çok saldırdık. Bizler örgütlülüğümüzle karşı koyduk ve geri adım atmalarını sağladık" diyor. Mutlu, eylemlerine yeterli destek sunulmadığı için yakını-

Öztürk Deri Fabrikası işçi temsilcisi Suat Çöllü 46 gündür

eylemde olduklarını bu eylemi 14 kişi ile devam ettikleri ve üretimin durduğunu belirtir; "Eylemimiz 1 yıl değil, 2 yıl da sürse direnip mücadeleyi kazanacağız. Herşeyi göze aldık." diyor. Çöllü şüphelendikleri bir fabrikayı da işgal ettiklerini anlatıyor. Burada işlenen malların, daha önce kendilerinin işledikleri mallar olduğunu görmüşler. Malları Musa Sarı'nın imalathanesinde gördüklerini ifade ettiklerinde ise "Biz üretim yapmıyoruz." yanıtını almışlar. Çöllü, bu imalathaneden halen şüphelendiklerini ve en ufak bir kanıtta tekrar o fabrikayı işgal edeceklerini ifade ediyor.

Tarancılar, "maliyetlerin yükselmesi"ni gerekçe göstererek işçilerin ücretlerini "ödeyemeyeceklerini" söylemişler. Ve resmi bir kapatma başvurusu olmadan kapıyı kilitleyip, 21 iş-

gündür direnişte olan Tarancı Fabrika işçileri temsilcisi Metin Yeşan "İşveren herhangi bir disiplin tanımak istemiyor. Daha önceleri işçileri sigortasız, düşük ücret ile çalıştırıyordu. Şimdi bu örgütlenmenin karşısına geçmek istiyor." diyerek patronun Beyazıt ve Çin'de yaptırım yaptığını, bu işyerinde imalat olmaz ise öbür tarafta çalışılmayacağını ifade ediyor. Tarancı patronu "Hazirana kadar çalışmayaacağız, tazminatlarınızı alınız" beyanında bulunmuş. Fabrikanın ismini de Tarsel olarak değiştirmiş.

Şarteks Deri eylemi 9 gününü aştı. İşçi temsilci Muharrem Kazan, "Bunlar işverenler derneği tarafından organize edilip en zayıf (iş az olan) fabrikalarda uygulanıyor. Biz işçiler 40 kişiyiz. Yasadışı bir lokavt uygulayarak bizi işten topluca, kapama bahanesiyle çıkardı"

diyor. Kesin kararlılıklarını, haklarını alana kadar direnişe devam edileceğini belirtiyor. İşçi Yazgül Yakın, "fabrikanın çalışmasını istiyoruz, ekme iş-tiyoruz. Patron Mahmut beyin haberi olsun, biz sonuna kadar direneceğiz!" diyor. Başka bir direnişi "Bu eylemler ve hak-sızlıklar halk iktidarı ne zaman kurulur, o zaman biter." diyor.

Eylemde olan Erşen Deri Fabrikası işçileri, işveren ile anlaşım imalata başladılar. Eylemini 62 gün sürdüren Erşen Deri işçileri, direniş sırasında patron işbirliklerine iyi bir ders verdiler. Bu arada Bab Deri patronunun protokollü çıkış verdiği işçilere 17 milyon ile 30 milyon tazminat ödediği öğrenildi. (4 günlük işçiyi 17 milyon tazminat ödedi).

Deri işçileri 8 martta Abide-i Hürriyet Meydanı'nda EKİB'nin düzenlediği mitinge de katıldı.

İhracata yönelik sanayileşme ve "Darbeler"

Uygulama paketi netleşiyor

 Bekletilen KİT zamları 28 Mart sabahı yapılacak	 Kamu yatırımlarının büyük kısmı bir yıl dondurulacak	 Hazine'ye Merkez Bankası avans kademeli olarak kaldırılacak.
 Sözleşmeli personel azaltılacak, geçici işçiler işten çıkarılacak.	 Ücret artışı enflasyonu geçmeyecek, tarımsal destekleme sınırlanacak.	 Üretici KİT'ler hemen özelleştirilecek satılmayanlar kapatılacak.

darbe mi geldi" diye soruyor. Bunu demesinin nedeninde geçmiş 12 Mart ve 12 Eylül darbelerindeki ırkçı faşist ve şoven propagandaların yoğunluğu ve beyin yıkama.

Peki Çiller neden gerek duydu. Nihat ERİM'in ve Kenan EVREN'in bu tür oyunlarına. Tek ve biricik sebep var. Yaşanan ekonomik krizi ve özellikle emekçi sınıflar üzerindeki ağır yükü unutturmak, en azından "acıya dayan vatan sağolsun" demagojisiyle biraz daha uzatmak ve istikrar paketini uygulamak. Yoksa Atatürk'e her dönem küfrediliyor. Bundan öte Atatürk'ün ne menem bir uşak olduğu herkesçe biliniyor, söyleniyordu ve söyleniyor. Bu sefer ki yameti kopardılar. Burjuva basın bu konuda üzerine düşüni layikiyla yerine getirdi ve sofrasında soğan ekmeğe yerken yaşadıklarını, sorumlularına küfredmekte bulan emekçileri böylece yönlendirdi. Emekçilerin yoksulluktan doğan kını, nefreti, alev alev yanan gözleri ve çatık kaşları farklı alakasız bir yöne döndü. Tabi bu sırada Çiller'de dövizle borçlanıyor. (Sırf Japonya'ya 750 Milyon Dolar), emperyalistlere ve onların dayattığı "istikrar" paketini hayata geçirmeye çalışıyor. Tam bu kaosta istedikleri potaya girmeyen DEP'e de saldırmaktan geri kalmadılar. Yine büyük bir gürültü ve toz bulutu içinde devam ettiler, "istikrar" paketine.

Karşılarına bu sefer ekonominin doğal sonucu olan bazı engeller çıktı. (Dövizle yoğun talep, TL'nin fiyatının düşmesi vb.) Elbette bunda üstesinden gelinmeliydi. Ne yaptılar? Tahtakaledekileri copladılar. Bu da yetmeyince uşak basın aracılığıyla tehditler savurdular; "Tahtakalede MIT var", "PKK bilerek yüksek fiyattan döviz alıyor ve böylece fiyatları artırarak krizi büyütüyor". Ekonomiyi az çok takip edenler bunun ne saçma bir sav olduğunu bilir. Ilyide o halde amaç neydi, böyle manşetten bu haberi vermeye? (5 Mart '94 tarihli Hürriyet feryat ediyordu.) Amaç döviz alanları uyarmak, korkutmak ve böylece dö-

vize talebi kısmak. Bu yetmeyince bir tehdit, yalan ve demagoji daha çıkarıldı. O da, kimsenin ağzını açmadığı halde, meçhul (olmayan) birilerinin ağzından "hazine döviz hesaplarına el koyacak" lafıydı. Yine burjuva basın bu spekülasyonun taşıyıcılığını yaparken Yalın EREZ bu lafı çıkarttı (moda gereği) "Vatan Haini" ifan ediyordu.

Peki olmayan bu lafı söyleyen kişi kim? Bu spekülasyonun amacını irdelediğimizde kimden çıktığını görüyoruz. Burda amaç, yine dövizle olan talebi kısmak, böylece dövizin yükselişini ve sıcak para kaçışını engellemek. Peki kim çıkardı bu lafı. Yalın EREZ ve burjuva basın vb. Zaten spekülasyon üzerine kurulu ekonomide bu tür spekülasyonlara yatkın olduğundan bunu kullandılar. Piyasayı şöyle bir tehdit ettiler. "Aman dikkatli olun, ayağınızı denk alın yoksa cebinizde 5 kuruş bırakmayız." Peki dövizin gasp edilmesinin gerçekleşme imkanı yok mu? Var ve zaten ekonomik gidişat bu yönlü. Ki spekülasyonun tutmasının maddi zemini de budur. Fakat bu tam bir "darbedir"ki henüz bunu belli egemen klikler istemiyor.

Ekonomide yaşanan tüm bunlar, elbet topluma yansıtacak ve yansıtıyor. Bu yazıyı yazmamızın amacı da işte bunu göstermektir. Bir gasp süreci. Bu sürecin diğer bir adı daha fazla baskı, sömürü, talan. Daha fazla işsizlik, enflasyon ve düşük ücret, düşük taban fiyatları. Ve daha beterlerinin yaşanacağını tekarlıyoruz. Bugün yaşanan yoğun faşist terörün biricik sebebi budur. Toplumun kafese almak; öyleki uluslararası demokratik kamuoyunun gözleri önünde DEP'liler gözaltına alındı. Muhafız olan tüm sesler bastırılma yolunda. "Çatlak sesler" gerek korkutmayla ve gerekse parayla susturuldu, susturuluyor. Geriye sosyalist basın ve muhalefet kaldı -ki bu konuda azgınca saldırılardan geri kalmıyorlar. Öte yandan sosyalistlerin ve demokratların seçimlere yansımaları engellemek için her türlü baskıdan geri kalmıyorlar. Ve tüm bunları "Atatürkçülük", "Terörle mücadele" adı altında yoğun ırkçı-şoven propaganda ve toz bulutu arasında gerçekleştiriyorlar. Emekçilerin sefalet içinde yaşadığı ve yaşayacakları gerçeği gözlerden gizlemeye çalışıyorlar.

Nedir bu gerçeklik? Ekonominin iflası. Aylık 10.1 Enflasyon. Yüksek Faiz ve Yüksek Kredi Faizleri. Düşük ücret, düşük taban fiyatları ve kaldırılan Tarım Destekleme Kredileri. Yüksek Vergi (kompradorlar ve büyük toprak ağaları bundan muaf, aksine bunlara para dağıtılıyor.), dövizle borçlanma (ki daha anasının karındaki cenin bile emperyalizme borçlu durumda), ödenmeyen ücret, maaş ve emeklilik primleri, maaşları, var olan işsizlik ve yeni işten atılmaları çoğalacak olan işsizlik, ülkenin zenginliklerinin emperyalizme peşkeş çekilmesi, özelleştirme adı altında yalınca emekçilerin alın terinin gasedilmesiyle oluşan zenginliklerin bir avuç kompradora ve efendilerine peşkeş çekilmesi (bu konuda söyleyeceğimiz tek şey var, o da, borsada şu düşük fiyatlarla en büyük alıcıların emperyalistler oluşu ve yüksek faiz nedeniyle KİT'lerin

hemen hemen bedavaya verilmesi-TOFAŞ hisseleri-) emperyalizme bağımlılıktan doğan ekonomik ve siyasi talepler (Bosna-Hersek, Kıbrıs, Kürdistan, Boğazlar Sorunu, Doğalgaz ve Petrol Boru hatları, Liman işletmeleri, Hammade Merkezleri ve Üretimi, Ulusal Burjuvazinin eritilmesi, GAP, Tarım Ürünlerinin taban fiyatında düşük tutulması ve ürünlerin tefeciye peşkeş çekilmesi, bu nedenle elde kalan ürünlerin yakılması, çürütülmesi, çevre kirliliği yaratan ve yüksek emek yoğunluk gerektiren sektörlerin Türkiye'de konumlanması, Çekiç Güç ve emperyalist Askeri Yığınak vb. vb.) sürekli devalüasyon (Yüzde 13.6'nın üstünde şubat ayına dağılan yüzde 21'lik devalüasyonlar) ve zam üstüne zam.

Şimdi tüm bu toz bulutu arasında biz gerçekleri rakamlarla verelim.

Şubat ayı enflasyonu 10.1.1994 Enflasyonu yüzde 110'u şimdilik garantilemiş durumda.

Faiz yüzde 130 civarlarında dalgalanıyor ve artmaya gebe.

Dolar 21-23 bin TL arasında oynuyor ve fiyatının artışı sürüyor.

Devalüasyon iki ayda yüzde 50 oldu.

Tüm bunlara karşılık memurların aldığı zam oranı yüzde 17 idi. Öte yandan uşak sarı sendikalar, efendilerine krizi aşmak için "üzerimize ne düşerse yaparız" diyerek işçiyi daha şimdiden satıyor.

İşsizlik resmi rakamlara göre 2 milyon dolaylarında (*) ve işsizlik oranı 10'a dayanıyor. '95'e doğru bu oran 11'e vurucağı. Şeklinde beklenti var, ve son krizle işsizleştirme dahada hız kazandı. İÇ borç 400 trilyon ve hızla artıyor.

1993 yılı bütçe açığı 129 trilyon, 1994 bütçe açığının boyutunu tahmin etmek zor değil.

Zamlara gelince. Belli bazı mallardaki fiyat artışları şöyle (Toptan fiyat bazında TL olarak) Pirinç 8.000 den 18.000'e, Barbunya 13.000'den 17.000'e Mercimek (kırmızı) 7.500'den 11.000'e, yumurta 750'den 1.000'e, Ayçiçek yağı 22.750'den 27.000'e, toz deterjan (1.3 kilogram) 25.500-51.000'den 35.500- 59.200'e, plastik boya (kg) 48.000'den 62.000'e.... şeklinde arttı. (Bu fiyat artışları iki aylık süreci kapsıyor.) Son iki ay içindeki bazı gelişmeleride 10 Mart tarihli Milliyet gazetesinden aktarırsak durum daha iyi görülecektir. Moacly's'ten önce ve sonra şeklinde değerlendirilen Milliyet'in tablosuna bakıldığında bu durum daha da iyi görülecektir.

En son tüm bu krizin faturasının da yaşanan darbe türü ortamda emekçilere çıkarıldığını ve çıkarılmak istendiğini söyleyerek tüm emekçileri uyaralım. İşte egemenlerin yeni istikrar paketi (!) burjuva basında boy boy anlatılıyor. (Sabah 9 mart 1994) Burjuva basının söylediği ortada. Biz ek olarak şunu söyleyelim ki bu programın hayata geçirilmesi suskunluk ister. Bunun için ileriki süreçte gittikçe yoğunlaşacak işsizlik ve hayat pahalılığının üstüne yoğun baskı, terör, sömürü, yalan ve demagoji yaşanacak şeylerdir. Ve döne döne bu konuda tekrarlamanızın biricik sebebidir budur.

* Burada kastedilen sanayide bulunan işsizliktir. Yoksa Türkiye'de gizli işsizlik vb. eklenmesiyle bu 10 milyona kadar dayanıyor.

1- "Toplumsal Uzlaşma" tanımlamasında anlatılmak istediğimiz açık. Fakat şunu vurgulamalıyız ki, bizim ülkemizde bunun gerçekleşme olasılığı yoktur. Bu nedenle faşist diktaötörlüğe gerek duyuluyor. Ülkemizde bir ekonomik paket uygulamaya sokulmak istendiğinde yapılan tek şey baskı, şiddet ve tehditlerle toplumu sindirme, suskunlaştırma, örgütsüzleştirme (yada var olan örgütlülükleri şu veya bu şekilde etkisizleştirme- Türk-İş, DISK, Memur Sendikaları gibi-) ileri kesimlerinde fiili imhaya kadar yönelmedir.

	İKİ AY ÖNCE	ŞİMDİKİLER	(%) DEĞİŞİM
Dolar	15.60	21.870	40.5
Dolar (resmi kur)	14.948.71	20.025.90	33.9
Mark	8.860	12.850	45.1
Mark (resmi kur)	8.534.72	11.673.51	36.8
Sterlin	23.250	32.700	40.6
İ. Frangı	10.530	15.300	45.3
Birleşik Endeks	28.883	13.705	- 52.5
Mali Endeks	28.599	11.405	- 60.1
Sanayi Endeksi	30.280	15.385	- 49.2
Endeks Dolar paritesi	1.93	0.68	- 64.7
Yıllık tüketici enflasyonu	71.1	73.0	
Yıllık toptan enflasyon	60.3	68.4	
İç borçlanmada yıllık bileşik faiz	94.0	143.1	52.2
İnterbankta gecelik faiz	70	210	200
En yüksek yıllık mevduat faizi	85	115	35.2
Merkez bankası rezerve repo bileşik faizi	90	200	112

"Schindler'in Listesi"

Kendi sözleriyle, Spielberg'in korkutmayan tek filmi. Hollywood'un dahi çocuğu ismi takılan Spielberg'in bu filmde Oscar'lara aday. 12 dalda Oscar'a aday gösterilen film, aynı zamanda, yönetmenin toplumsal bir içerik sunduğu ilk filmi. Germinal'de olduğu gibi Schindler'in Listesi'ne de, burjuva medyanın bir ilgisi olmadı. Yönetmenin önceki filmi olan Jurassic Park'ı övmekle bitiremeyen medyanın bu filme ilgisizliğini anlamaya yeterli olacaktır.

Film bir sanayicinin, bir patronun dönüşmesi, insanın paradan daha önemli olduğunu görebilmesi içerikli.

Oskar Schindler, Alman faşistlerinin en güçlü olduğu dönemlerde, Nazi Partisi üyesi bir Alman sanayici. Almanya'nın, Polonya'ya işgali ile birlikte o da Polonya'nın ekonomik sömürsünde, hem faşistler, hemde kendi kazanç için Polonya'da bir fabrika açıyor.

Hammadde hazır, Polonya madenleri, işgücü hazır, karın tokluğuna çalışan Yahudi esirler.

Yahudi esirlerin gözünde, Schindler'in fabrikasında çalışmak ölümden kurtuluş, yada biraz daha geciktirilmiş ölüm. Yahudi esirlerin sorumlusu kamp komutanının zevk için öldürdüğü insanlar ise sadece kaybolan iş gücüyü onun için.

Yanında çalışan yahudi fabrika müdürü sağ koluydu ama, sadece işini çok iyi yaptığı için. Yahudi müdürle aralarındaki ilişki de bir çıkar ilişkisiydi. Schindler, müdürün alabileceği kadar yahudiyi fabrikaya alıp esir kampı koşullarından kurtarmasını hoş görüyor, müdürde karşılığında üretimin/kârın olabildiğince artmasını sağlıyordu.

Müdür, her ne kadar, kendi canından endişe etsede, ara sıra patronu kızdırmayı göze alıp, kamplardaki yahudilerin durumlarını anlatmaya çalışıyordu. Buna rağmen, Nazi Partisi üyesi Schindler için onlar sadece birer aletti. Kıran, üretimi düşüren bir dişli onu ne kadar düşündürürse, öldürülen bir yahudiye de o kadar düşünüyordu.

Kadınlara da oldukça düşkün olan Schindler, bir yahudi kızından hoşlanması ile kendisinde bir şeyler değişmeye başlıyor.

Yahudi kızını sevmek yasak. Bir ırk kanunu var. Bir yahudiye öpmesi bile yıllarca hapis yatmasına yeterli, sevdiğinin duyulması ise faşizmin yanındaki itibarının sarsılmasına yeterli.

Yahudi kızının ezilmişliği, teslim olmuşluğu ve hayatının komutanın keyfine kalmış olması Schindler'de dönüşümü başlatıyor.

Artık müdürün yahudileri korumasına daha sıcak bakıyor, hatta

SARGE JUSTICE: A concentration-camp inmate finds the penalty for talking back to summary execution

ona yardım edebiliyordu.

Süreçle, Schindler'in geldiği yer, cebinden para ödemek pahasına, yahudi esirleri korumak oluyor. Ne pahasına olursa olsun, esirleri şu anda buldukları kamptan, gettodan kurtarmayı planlayan Schindler, başka bir bölgede fabrika açıp Nazi'ler için silah imal edeceğini söyleyerek yahudi esirleri satın almak istediğini söyler. Bunu gerçekleştirebilmek için temin edebildiği bütün parasını hazırlayarak, satın alacağı esirlerin listesini hazırlar. Schindler'in Listesi'ne girebilenler kurtulacak, kalanlar ise ölecekli.

Yeni fabrikasını kurduktan sonra, buraya getirdiği esirleri ile silah üretmeye başladı. Fakat üret-

tikleri silahlar beğenilmiyor, ordu silah paralarını ödemiyordu. Zaten onların faşizm için silah üretmeye gönüllü olmadığı için üretimi keserler. Satın almış olsada, esirleri koruyabilmek için silah üretmesi gerekiyordu. Bunun üzerine satın aldığı silahları, kendi üretimleri gibi orduya satmaya başlıyorlar.

Filmin sonucunda, bir rozetin bile 2-3 yahudi esiri kurtardığını gören Schindler'in neden Nazi Partisi rozetini satıpta birkaç kişiyi daha kurtarmadığının acısı vardı.

Bugüne kadar izlenen, alışılan Spielberg filmlerinden çok farklı olan "Schindler'in Listesi" sadece bir soykırımı değil, aynı zamanda paraya duyulan sevginin karanlı-

ğını, insana duyulan sevginin aydınlığını, onurunu sergiliyor.

Daha önce Spielberg filmleri izleyenler öncelikle bu filmde izleyerek aradaki nitelik farkını görmeliler. Spielberg, daha önce yönettiği korku, fantasti filmlerinden edindiği yönetmenlik tecrübesini bu filmde oldukça güzel kullanmış.

Bundan sonraki filmleri nasıl olur, bilmiyoruz ama, Spielberg diyor ki; "Peri masallarına ve macera filmlerine hiçbir zaman tamamen veda edemem, çünkü bu benim kişiliğim bir parçası. Ama, Schindler'in Listesi'ni çevirmek benim sinema yapma tarzımı çok derinlemesine değiştirdi. Yüreğim artık "Indiana Jones" türü filmlere pek yer yok."

Grup Tohum'dan dostlarına

"Birlikteliğimiz birkaç yıl önceye dayanıyor. Daha önce katıldığımız birçok gece ve konser bizleri daha sıkı kenetledi. Birbirimize çok uzak yerlerde oturuyor olmamıza rağmen bu zorluğu aletmeye çalışarak çalışmalarımıza daha bir sıkı sarıldık. Partizanların ağır koşullarda azimle mücadele ediyor olması ilham oldu bize; zorlukları yenmek, proletaryanın yanında saf tutmak için. Proletaryadan yana onun öncüsünden yana ve dışı dış çarpışanlardan yana türküler yapmak için ısrarla sürdürdük çalışma-

larımızı." şeklindeki duygularını dile getirdikleri yazıda devamla çıkardıkları ilk kasete ilişkin; "Tohuma Türkü" kasetimizin yetersizliklerini gördük. Gecelerde ve konserlerde halkımızın olumlu eleştirilerini ve olumsuz eleştirilerini aldık. Kendimizi tanıdık ve bu bilinçle daha bir azim, daha bir şevkle sarıldık çalışmalarımıza" diyen grup, aralarına yeni bir arkadaşın katılmasıyla daha profesyonelce ama amatör ruhla yürütecekleri müzik çalışmalarını anlatıyorlar ve "Bundan böyle kimi yerde Tohuma Türkü ola-

rak adlandırılıyor, kimi yerde Kemal Dinç, Fikret Oral olarak adlandırılıyor olmamızdan dolayı, bu anlamdaki isim karışıklığını ortadan kaldırmak için ismimizi Grup Tohum koyduğumuzu tüm dostlara Özgür Gelecek aracılığıyla iletmeğe istiyoruz. Çünkü biz kolektif hayattan yanayız. O halde ismimizde kolektif olmalıdır.

*Ey özgürük,
Ey kolektif hayat
senin içindir bu ölümler,
bu kavga türküler...*

şeklinde biten yazıda birde yeni bir kasete hazırladıklarını ekliyor Grup TOHUM.

Değinmeler

Ali D.Kardeş

Şikayetçiyim, oy kullanmıyorum

Sabah gazetesinin sayfalarında görmüşsünüzdür. "Şikayet Etme Oy Kullan" kampanyasının uygulamalarını... İşçi, köylü, emekli, genç, yaşlı her kesimden insan tiplerinin yanında seçim sandığı ve sandığa konan oy pusulaları resmediliyor. Bu kampanyayı Sabah bir aydır sürdürüyor. Televizyonda da açık oturumlarda, sohbet programlarında bu kampanyanın uzantılarıyla karşılaşmak mümkün... Sözelim Rüstem Batum Show'da Rüstem Batum; konuğu Leyla Alaton'a "yakarızdaki rozet ne güzel" diye sorar, Alaton da "evet, üzerinde 'şikayet etme, oy kullan' yazıyor" şeklinde yanıtlar.

Seçimlerde oy kullanmanın gerekçesi olarak; "Vatandaşlık" derler, "kutsal görev" derler, "birlik ve beraberlik", "ülkenin kritik günler yaşaması" senaryoları aktarırlar...

Ve "demokrasi" derler, "cumhuriyet" derler... Ve "laiklik" derler... "Devletimize yönelik çirkin saldırılardan" bahsederler...

Alavere, dalavere, Kürt Memet nöbetel...

Haber programında SHP Genel Başkanı; DEP'lileri "eleştirerek"; "DEP'liler seçimlere katılmaydı" der; öyle ya madem düzenin çerçevesi içinde sin o halde "seçimlere" katılmalısın! Seçimler konusunda doğru bir tavır geliştirebilen DEP'i düzenin bekçisi SHP, "demokrasi" adına, "ülkenin dirliği" adına "eleştirebilmekte"dir. SHP Genel Başkanı Karayalçın; "DEP'i anlamıyorum" diyor!

"Şikayet Etme Oy Kullan" kampanyası patron-ağa devletin korkusunun ifadesidir. Basım, holding, partisi bu kampanyaya katılımı ısrarla istemektir, çünkü sömürücü düzenin devamı için halkın oyuna yani onayına ihtiyaç duymaktadırlar. Sanki; "rüşveti", "yolsuzlukları", "isten atmaları", "yijiciliği" seçimler önleyecekmiş gibi...

Devrimci-demokrat kamuoyunun "seçimlerde oy kullanmama" yönünde verdiği mesajlarla düzenin "laik" ve "Atatürkçü" partisi SHP de; "bak böyle olmaz, bize oy verin, çünkü biz sizlerin taleplerimizin "teminatıyız" diyebilmektedir. Memurların yükselen grevli, toplu sözleşmeli sendikalar mücadelesini "sahiplendiği" temasiyla şantaj vesilesi olarak kullanabilmekte ve "oy" istemektedir... Grevli ve toplu sözleşmeli memur sendikası için yapılan mücadeleyi sanki; SHP koruyormuş gibi bir imaj vermeye çalışmaktadır...

Hadi canım sen del... Sendikal mücadelenin parazitli SHP'den, şantajlarından kurtulmak ve şikayetçi olmak gerekir... İSKİ'ler, AS-Kİ'ler akıllardadır... Dallar, talanlar akıllardadır... İsten atmaları akıllardadır... Bunlara karşı İzmir'den Ankara'ya olan yürüyüşler akıllardadır... Düzenin halka yaptıklarından şikayetçi olmak çok normaldir...

Gazetelerdeki kampanyadan halkın çıkarına bir şey görmüyor ve şikayeti sürdürüyor; Şikayetçiyiz ve oy kullanmıyoruz... Halkın kurtuluşu için seçimleri bir umutmuşçasına sunanları kırarken; umut nerede çok iyi biliyoruz... **Umut halkın gücündedir...**

"Tohuma Türkü" Kemal Dinç ve Fikret Oral'ın geçen ilkbaharda çıkardıkları ilk kasetlerinin adı. Bu ilk denemeye dinleyicilerine ulaşan ve tanışan ikili özellikle güney insanının sıcak hoşgörü ve dostluğuyla sık sık kucaklaştı. Oralarda verdikleri konserler ilgiyle izlenmişti. Özgürlük türkülerini söylerken kardeşliğe kenetlemişti güney insanını. Kavga türküleriniyle Münzurlar'a oradan Botan'a götürmüştü bu iki genç insan dinleyicilerini. İlde kavga türkülerini söylerken polisün sahnedan ayırmasına karşı durmuştu Mersinliler. "Tohuma Türkü" olarak bildi onları birçok.

Komutan beg bu battaniye sizin çocuğunuzdur?

TIKKO gerillaları bir karakol baskınından sonra uğradıkları köyde ani bir operasyon ihtimalini düşünürler. Bu yüzden gece köyde yatmayıp köylülerden geceyi geçirmek için battaniye isterler. Köylülere "Biz battaniyeleri yarın falan yere bırakırız, gelip alırsınız." derler. TC'nin cinayet şebekeleri sabahın şafağında köyü kuşatıp tüm köylüleri köy meydanına toplayıp hepsini falakadan geçirerek: "Söyleyin lan orospu çocukları, nereye gitti teröristler?",

"Buraya geldiklerini biliyoruz." derler. Köylülerin hepsi bir şey görmediklerini, duymadıklarını, kimselerin köye gelmediğini söylerler.

Bu arada sabahleyin keçilerini köyün yukarısına götürüp, nöbete katan yaşlı bir amca battaniyeleri görür ve alır getirir. Herseyden habersiz yüzbaşının yanına sokularak, "Komutan beg, bak ben bu battaniyeleri şu yukarıda buldum. Bunlar sizin çocuğunuzdur, yoksa bizim çocuğunuzdur?" diye sorar. Yüzbaşı hiddetlenerek "Lan eşög-

lueşek bizim çocukları anladım da sizin çocuklar kimdir?" diye sorar. Yaşlı amca o tatlı diliyle "Ha komutan beg ha niye sen bizim çocukları tanıyorsun? Ha o dağlarda silahlarıyla gezenler var ya onlar işte komutan" der. Komutan "Kimler? Ne diyorsun sen ihtiyar bunak." diye iyice azıtınca, "Ha komutan beg, bizim çocuğlar partizanlar ha. Ha sen tanıyorsun onları...?"

Yaşlı amcanın başına neler geldiğini artık herkes tahmin edebilir herhalde.

Olsa olsa Türkiye parlamentosundandır

Bir yaramaz fare sürekli olarak kilisenin mallarına zarar verir. Kilimlerini kemirir, orayı-burayı pisletir. Kilisedekiler bir türlü fareyi yakalayamazlar ve papazın yanına giderek olup biteni anlatarak, ne yapacaklarını, fareyi nasıl yakalayacaklarını sorarlar. Papaz da gidenlere şunu önerir: Farenin deliği (evi) önüne kızarmış tavşan eti ve yanına da şişe şarap koyun. Fare çıkıp eti yedikten sonra üzerine de şarabı içip sarhoş olacaktır. Siz o zaman fareyi rahatlıkla yakalarsınız.

Oradakiler de aynısını tatbik

ederler. Fare deliğinden çıkıp önce kızarmış tavşan etini yer, üzerine de şarabı içince sarhoş olur, insanlar da fareyi yakalayıp papazın yanına götürürler. Papaza "Biz fareyi yakaladık ama kimlerden olduğunu tespit edemedik. Neyin nesidir bu?" Papaz da "Bu fare kızarmış tavşan eti yediği için bir kere alevi olamaz, şarap içtiği için sunni de olamaz. Hristiyan olsaydı kilisenin mallarına zarar vermezdi, bu olsa olsa Türkiye parlamentosundandır."

Bu KKK da mı TIKKO'ya çalışıyor?

Dersim köylerinin birinde ihtiyar, bir gözü kör olan kır bir katırı işe yaramaz diye yabana bırakırlar. Hayvan yabanda TKP/ML-TIKKO gerillalarına denk gelir. Gerillalar gözü kör, kır katırı alıp bakarlar, yiyecek verirler. Daha sonra hayvanla birkaç kez malzeme getirip-götürürler. Bir süre sonra hayvan artık kimseye ihtiyaç duymadan yükleri tek başına getirip-götürür. Alışmıştır TIKKO kampına. Gerillalar gerekli eşyalarını pusulaya yazarak palanına yerleştirip köye gönderirler. Köylüler de pusulayı alıp gerekli olanları hayvana yükledikten sonra, kamp

yakınına sürerler. Hayvan kendi başına böyle gelip-gider. Yolu da köy karakolunun karşısından geçmektedir. Bu durum karakol komutanının dikkatini çeker. Köy muhtarını çağırarak, eşçinin nereye gidip geldiğini sorar. Muhtar "Bilmem ki bu KKK nereye gider?" der. Komutan "Allah aşkına yoksa bu KKK da mı TIKKO'cu. Bu da mı komünistlere yardım ve yataklık ediyor?" diye üsteler. Muhtarın bu konuda bir şey bilmediğini anlayınca karakol komutanı KKK hakkında tutuklama kararı çıkarır.

(Kör Kır Katır'a oradaki halk ve gerillalar kısaca KKK derler.)

Anti komünist

Sivas Lisesi'nde faşistlerle devrimciler kavga yapar. Daha sonra polis okula gelir tüm devrimcileri toplar ve hızını alamayınca, kenarda duran bir öğrenciyi sorar: "Sen hangi fraksiyondansın?" Öğrenci cevap verir: "Memur bey, ben anti komünistim." Polis hemen komiserine bağıır: "Komiserim bu çocuk da komünistlerin anti fraksiyonundanmış. Bunu da getireyim mi?" Komiser cevap verir: "Aman, bırakma onu, komünistlerin en tehlikeli fraksiyonudur." Öğrenciyi alır karakola götürürler ve sorgularlar. Öğrenci komünistlerin anti fraksiyonun üyesi diye Selçuk Karakolu'nda bir gün "en iyi şekilde" ağırlarlar.

Seçmeler

MİT Tahtakale'de
★ DHD'nden sonra da Tahtalıköy'de

DEP'lilerin dokunulmazlığı kaldırıldı.

★ Önceden var mıydı ki?

Menteşe: DEP'lileri PKK'ya karşı koruduk.
★ Gölge etmeyin, başka ihvan istemez.

Güreş: Darbe söylentileri biktırdı
★ Sen de yap gitsin be anam!

Geleceğimizi oylarımız belirlesin
★ Biz de namlular belirlir!

İnsan Hakları Bakanı: DEP seçimlere girmeliydi.
★ Ne o? Şimdi de "seçim infazları"na mı merak sardın?

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

1- Mustafa Suphi'nin çıkarttığı derginin adı. 2- Enerji depolanabilen araç-Kürtçe ben. 3- Bir konuda sağlanan ilerleme-Yabancı bir haber ajansı. 4- Bakırın simgesi-Bir bağlaç. 5- Söyle anlamında bir söz-Bir şart kipi-Iridyumun simgesi. 6- Yedinci sanat olarak anılan ve büyük bir endüstriye dönüşmüş olan ideolojik aygıt, yapısı da aynı adla anılır. 7- Rusya Komünist İşçi Partisi-Kurnazlığı ile anılan bir hayvan. 8- Sebze karışımıyla elde edilen, çiğ yemek-Bir mevsim. 9- Yerine getirme-Bir duruma karşı kaygılı olma. 10- 30 Mart 1972'de Niksar, Kızılde-re'de 15 arkadaşıyla birlikte katledilen THK/C önderi olan devrimci.

YUKARDAN AŞAĞIYA

1- Yeni Demokrat Gençlik-TC tarafından "Tunceli" diye

anılan ama, aslında halk arasındaki adı doğru olan il. 2- Kraliçe-insanın başı. 3- tersi öfke ifade eden bir ünlem-İktidarı ele geçirmek için kullanılan en önemli araçlardan biri. 4- Bir sayı-Bir Fransız ajansı. 5- Proletaryanın silahlı çatışmaya girecek denli anlaşmazlık içinde olduğu güçler-Derinden sızan tuzlu sıvı. 6- İspanya'da Bask bölgesinde bir örgüt. 7- Silahla atılan nesne-Uzaklık işareti. 8- Yemek yer:eyl emretme-Tersi dağlık bölgelerde hayvan otlatılan yer. 9- Kürtçe özgülük-Para saklanılan yer. 10- Halk demokrasisinin inşasına gönül verenlerin çıkarttıkları "Halkın Gücü" dergisinden sonra çıkarttıkları dergi, bu dergi halen ikinci sefer yayınlanıyor. Ayrıca İbrahim Kaypakka-ya'nın görüşlerini savunanlara verilen sıfat.

ÖNCEKİ BULMACANIN ÇÖZÜMÜ

SOLDAN SAĞA

1) STALIN - TTK. 2) VATIKAN - RE. 3) ELERKİ - TAR. 4) REŞ - EGE. 5) DS - EK - OZON. 6) İD - AN - BS. 7) OM - ANLAK. 8) VAN - KY - Zİ. 9) ŞERDA - ER. 10- YANILSAMA.

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1) SVERDLOV. 2) TALES - MASA. 3) ATEŞ - NEN. 4) LİR - E-DA - RI. 5) İKK - DL. 6) NAIL - ALKAS. 7) ONAY. 8) TEZ - EM. 9) TRAGOB - ZRA. 10) KERENSKI.

Emniyet köşesi

PANZERLER, HELİKOPTERLER, TOPLAR VE KAR

TIKKO'yu durduramıyor

Alibeyköy'de TKP/ML eylemleri
Tikku gerillaları karakol bastı
TKP/ML gerillaları, 4 Ocak günü

Ehm!.. Aslında biz de... Yani... ABD imdaatt!!

Emniyet Müdürlüğü

Kafam karıştı, banada annatın-Bölüm 2

1991 yılında mı, yoksa 1992 yılında mı ne, bizim sayın büyüklerimiz bi yasa kanunu çıkardıydılar. Adına da "Anti-törör yasası kanunu" dediydiler. "N'olmuş lan?" diyeceğimizi biliyom, dinneyin şindi: Bu yasa kanunu çıkıncık, hemen İsmail ORAL ile Hatice DİLEK isimli iki Mao'cu komisini temizleyerekten işe başlayıp diğer anarşit ve komisilerle devam ettirdik. Bu iyiydi. Sonra bozuluncuk benim de kafam karıştı. Niye mi? Yav, törör ne demektir? Törör, törör demektir. Yani öldürmek, işkence neyin etmek, asmak yasaklamak felan... Önce ben sandıydım ki Anti-törör törör'ün büyüğü. De-

ğilmiş! Anti-törör demek karşı-törör, yani yapılan törörün zıttı manasında bi anam ifade ediyomuş. Onun için olsa gerek, Lice'de bi general, Dersim'de bi albayı, efendime söylemiş Ersever mi ne O'nu, daha kimleri temizlemedik ki!

İşte burda poroplem başlıyor. Komisilerin temizlenmesine tamam diyom. Onnar komisini, biz faşizik. İyi de temizlediğimiz subaylar komisini değildi. Normalde onnarı komisilerin vurmaları lazımkken biz vuruyoz. Yoksam biz esasında komisiniyik, annayamadım gitti vesselam. İşte onun için diyom bana da annatın diye

Polis Memuru Ahmet

ÖRS ÇEKİÇ

Devrim DEMİRAL

Dersim'de bir direniş destanı !

Ç oğu gitmiş azı kalmış bu yöre halkı, artık kahredici gücünü kavramaya başlamıştı. Kalkanların bir kaçı yaşlı ve çocuklardan ibaret. Yıkık evler, boşalmış köyler... koca bir tarih yatıyordu çarpışarak düşenlerin ardından. "Dersim dedikleri bir toplu mezar." ve şimdi diriliyor büyük bir kavgaya hazırlanıyordu.

Katliam ve sürgünler tarihinin üzerine ekilmiş kızılca bir tohum ürünleri boy vermiş, semeresini veriyor bu yirmi yıllık emek... İşte dirilişin kaynağı, direnişin pınarı, yakın tarihi miras! Her köyde bir anıt mezar; üzerine oturduğu geçmiş gururlandıran, geleceği ışıklandıran zafer andı, intikam yemini, partizan işaretli!.. Boşalsa da yer yer mezarları, köyleri, bir ordu büyütüyordu sinesinde türkülerle ad olmuş dağları... İnzindeydi ölenlerin oğulları kızları. Yetişmekte olan bir çocuklar ordusu. Hepsinin dilinde aynı coşku, şimdiden yerleşmiş bir tutku; "çıkalmı yoldaş yüce dağlara"...

Pozvenkilerin yürekleri kulak kesilmişti bu kış ağzında. Burası çukurca bir köy. Odukaça eski bir yerleşim alanı. Çoğu Dersim köyleri gibi ve ismi de Emenilerden kalma. "Çukuryurt" anlamında... Beğenmemiş çapulcu düşürüleri, kültür-uygarlık ve insanlık düşmanları; Cemberlitaş koymuşlar kendilerine. Kırdıktan ve kovduktan sonra en eski sahiplerini, yok etme isteğiyle sonraki mezlum sakinlerini de, sımsıkı bir çembere almışlar. Altında Tornova Bölüğü, üstünde baykuş gözü gibi uğursuz ışıklanıyla bütün muntakayı denetleyen **Nenikan Karakolu**, bir yanında da **Rengül**. Bütün Dersim köyleri buna benzer bir kara ügenin içinde zaten. Genişçe bir örümcek ağı örümüşler kuşatmak için bu halkı.

Bakıyordu köylüler, ne zaman yirtılacak şu zulüm kararı ağ? Nerede kaldı Partizanlar? Bir görünüp bir kaybolmuşlar ilk karla beraber. Ve yine hava bozmuş, kar yağdıyordu bir yandan. Artık barmaklara çekilirler diye geçirdi içinden yaşlı bir ana. Derken büyük bir gümbürtü koptu alt taraftan. Peşinden makineli takırlar sürdü gitti akşam üzeri. Havanlar patlıyordu peş peşe. Hayırlı hayır, olağan eğitim ya da keşif atışı değildi bu. Döğüşenler vardı bu karda kışta. Gerillanın kurt dahişydi bu, sis-duman içinde. Ertesi gün duyuldu Tornova baskını. Suyun o yanında, bu yanında dört dönüyordu Partizan. Ötelelerden bir haber daha, Hozat'ta konvoyu pusu... Çok sayıda asker imha...

Kuduruyordu TC subayları. Beklenmedik darbelerle şoka uğramış, şaşkınlık ve panik içindeydiler. Alt mevziler, üst mevziler, hiçbirisi boş bırakılmamalıydı artık. İsterse gitsin ayazda donsun "mehmetçik"! Her yaklaşma istikametinde bütün tehlike noktaları yeniden keşfedilecek, eksik mevziler tamamlanacak, gece gündüz beklenecek ve sürekli müteyakkız bulunulacaktı. "Şurayı da mayınlayın, burayı da..." diye talimat veriyor, hop oturup hop kalkıyordu bölük komutanı. Karla birlikte biraz rahat ederiz derken tam bulmuşlardı belayı. Siste yağışta endişesiz durmak artık ne mümkün? Emir üstüne emir, görev üstüne görev, uyarı üstüne uyarı; "Çok çok dikkatli durun, her an tetikte bulunun, Allah'a emanet olun!.. Kâh 'terörist'lere küfrediyordu asker kâh başındaki "dümbük" üstegmenc, kâh bozulan havaya, kâh onu bozan "Allah'a!.. tetsiz anonsları hiç susmuyor, daha üstten fırça yiyen beyaz ordu komutanları kaygılı; bunun acısını çıkartmak için gerillaya ve halka dış bilemedeydiler. Ama, gelişigüzel araziye çıkmak, köylere girmek de ayrı bir bela getirecekti başlarına... Şöyle emin hareket edilecek iyi bir nokta ihbarı gelseydi!..

Düşmanı merkezlerine, karargahlarına mevzilerine çivileyip bırakmak böyle olurdu işte. Güçler dengesi henüz pek değişmiş sayılmıyken, hareket kabiliyeti ve denetim olanaklarını kendi lehine değiştiriyordu gerilla. Düşmanın ayağını araziden ve köylerden kesmek, onu gündüz de serbest bir şekilde dolaşamaz duruma düşürmek, kendi manevra alanını genişletmek demektir. Ama öte yandan hareketli hedefler yakalama gibi bir onuru da vardı onun.

Kış eylemlilik süreci devam ederken ve her muntakada dört dönerken TIKKO gerilla birlikleri, hesap dışı bir gelişmeyle faaliyeti aksayan Ovacık muntaka güçlerinin çözümlenmesi gereken yeni sorunlar temelinde önüne koyduğu görevler, öncekinden daha küçük bir gerilla birimini Tornova hattına kaydırmıştı. 13 Aralık sabahı bastırarak kar yağışıyla çevre kontrol edilip köye girildi.

Pozvenk halkı bağrına bastı evlatlarını... Analar bacılar seferber oldu, ısıtmak ve doyurmak için gerillayı... Çocuklar dizi dizi sardı etrafını... "Boyle havalarda araziye çekilip kendinizi ıslatmanız gereksiz, tedbirinizi alın köyde kalın; sizin varlığımız bize rahatsızlık değil, güven kaynağıdır. Görüşmek, konuşmak, yardımcı olmak mutlu ediyor bizi. Gösterdiğiniz her gelişme gelecek umudumuzu besliyor. Eski korkularımızı çoktan attık, düşmandan çekinmiyoruz" diyordu köy halkı. Çayla beraber koyuca bir sohbet demlendi.

Kar yağışının erken saatlerdeki hızı kesilmiş, aralıklı serpiştirmişti. Aşağıdan seyirtir koşan çocuklar bildirdi, nöbetçi de içeriye; Köye düşman yönelmişti! Hemen dışarı fırladı grup. Ev halkı da peşinden. Onları eve sokmaya çalıştı gerilladan bir kaç. Köy içinde bir çatışma çıksa bu insanlar zarar görecekti. Köy dışındaki uygun mevzilere yetişmek üzere hızla dere yukarı çıkılmasını emretti gerilla komutanı. Baktı ki zaman kaybediyor öncüler, düştü önüne. Aralıklı koşuyorlardı dere istikametine. O tarafta bir şey olacağına ihtimal bile vermemişler. Çünkü sabah konakladıkları tepeden gözetilmişlerdi çevre sirtları. Köye indikten sonra da nöbetçilerin dikkatini çeken bir durum olmamıştı yukarılarda... Aşağıdan gelen askerlerin köyü arama gibi bir görevle çıktığını ve tek yönden yaklaşmakta olduğunu tahmin edebiliyorlardı. Ancak

önde giden üç gerilla, komutan ve yardımcısı dahil olarak üzere dere yatağına yetişmek üzereydi ki, yukarı sirtlardan MG-7'yle yapılan tarama bütün grubu ve köyü ateş hattına aldı. İlk ateşle yatacak zorunda kalan ve en yakın ağaçların dibine sürünerek mevzilenmeye çalışan birliğin üyeleri kısmen toplu kısmen ayrı düştüler. Yoğun ateş altında kalan ve daha aralıklı gitmekte olan öndeki üçlünün her biri ayrı düştü. Kurşun yağmuru altında dere yukarı vuran komutanın silahı darbeye almıştı. Gaz pistonu delindiğinden ancak tek tek atış yapabilecekti. Komutan yardımcısı kalkabilmiş miydi düştüğü yerden? Sanki yukarı vuranları biri daha oldu. Gün boyunca bir G-3 düşmanınkinden ayrı ve ona karşılık gibi ses verirdi. Bir ihtimal bu Tekin'in G-3'üydü. Bunu kimse kesin anlayamadı lakin. Tekin (Fevzi Koç), bir ihtimal (*jde bu ilk tarandın düzlükte şehit düştü). Daha gerilerde kalan dörtlü köyün yan tarafına kaymış ve kurşun almayan bir çukura mevzilenmişti.

O saate kadar nasıl keşfedildiği anlaşılabilen ve bir ölçüde hatalı davranıldığını gösteren tepelerdeki düşman güçlerinin varlığı, akşama kadar gerillanın çember içinde kalmasına neden oldu. Önceki günden alınmış, ihbarla sabah erken alanı kuşatan ve günboyu Tornova'dan Nenikan'dan, Ovacık'tan takviye edilen devlet güçleri, köyü ve çevresini hiç durmadan taramaktaydı. Tüfek bombaları, roketler, kurşunlar; ayırım gözetmiyordu halk ile gerilla arasında. Üstelik yakalayabildikleri köylüleri rehine gibi önelerine katıyor, bu canlı kalkanlara siperlenerek ilerliyorlardı. Gerillaya böyle yaklaşmayı denediler kaç defa. Halkına zarar vermeye için bu durumu boş atışlarla karşıladı gerillalar.

Düşman zalimi, düşman korkak; Düşman korku içinde hayasız, fakat üstünlük içinde acizdi. "Teslim Ol" çağrısı yapanın titriyordu sesi gibi bacakları ve elleri, tepelerdeki mevzilerinin ardında. Telaş ve endişe içinde rastgele ateş ediyor, konut dinlemiyor, mevzi değiştirmiyor, etkinlik gösteremiyorlardı, onca sayı ve silah üstünlüğüne rağmen. Çünkü inandıkları hiçbir dava, dayandırları hiçbir haklılık temeli, tanındıkları hiçbir insanlık değeri yoktu. Gönülsüz ve mecburi sürülerler bir yana, bevasli ve ateşli ge-

lenlerin de tek bildiği paraydı. Kaybedecek çok şeyleri vardı sonunda. İnançla savaştı ve kendi halkıyla özgür bir geleceği, bütün insanlıkla koca koca bir dünyayı kazanma davasında zaten feda ettiği canından başka kaybedecek bir şeyi bulunmayan devrimin kızıl neferleri ise, az da olsalar yürekli, cılız da bulunsalar çukurda bile alsalar telaşsız, cesur ve metanetliydi. Korkunç gülüşleri ve tereddütsüz silah sesleriyle karşılık veriyorlardı "teslim ol" çağrılarında...

Komutan ve yardımcısının bulunmadığı dörtlü grupta komutayı iki yılık savaşı ve TKP/MLN aday üyesi İsmail (Kürşad Onay) üstlenmişti. Karşı ateşle savunulan çukur mevkiye, rehine aldığı köylülerle bile yanaşmayan ve gerillayı imha çabasında etkisiz kalan düşman, çevreye pusu atmış beklemeydi artık. Zaman faktörü çok önemliydi. Pusunun gecesi mi gündüzü mü daha kalles gelirdi!.. Düşmanı görece hareket etmeyi tercih ettiği anlaşılınca İsmail, akşama daha iki saat varken çemberden çıkmak üzere hareket komutu verdi. Karanlılığı beklemeye önerileri de geldi gruptan. Ancak komut değişmedi. Kalkıp ilerlendiler iki koldan. Lakin bu bir hataydı. Hatayı affetmeyecekti düşman. En önemlisi de kısa aralıkta ve biraz ihtiyatsız gidiş... Üst yamaçta kurulu MG-" beklüyor çemberden çıkmak için yekinen korkusuz yiğitleri. Üç gerilla da burada taranarak şehit edildi. Can Tekin'in komutasında ölümsüzlük yürüyüşüne çıktı bir kızıl karanlı dörtlüsü daha...

Hepsi de çok değerli gerillaydılar. TIKKO'nun gözük pek savaşçılarıydılar. Birlik komutan yardımcısı Tekin ile partili savaşı İsmail'i, daha 20 gün önce Tornova'yı basan birliğin öncü grubunda, roketli saldırı biriminde bölük binasına en yakın tepedeki düşman mevzilerine girip halkımızın bütün kinini-öfkelerini kurşunlarına yükleyecek, bu zulüm-işkence ve katliam merkezine yağdırmışlardı. Genç ve atılgan savaşı Serhat, üç gün önce Hozat'tan bir grupla yetişmişti Ovacık hattına. Tavuk yakınlarında konvoyu saldıran birlikten. Kiş ağzında dağları düz eyleyip güçlerce yol teperek TIKKO'nun silah-cephane ikmalini yapmıştı Mehmet Ali...

Bünyesi genişleyen, safları sıkılaştıran kızıl gerilla ordusu TIKKO'nun yeni ve genç üyelerince örnek alınacak bir kişilik, meziyet ve erdemleriyle lenencecek bir nefer, Partizan geleneğine her yönüyle yararlı bir yeni sima, geleceğin öncülüğünde aday, hızla yetkinleşen gerçek bir cevheri göstermek gerekseydi son dönem, çoğumuzun aklına ilk gelen isimlerden biri Tekin (Fevzi Koç) olurdu. Hozat'ın Zimex köyünden yoksul bir Kürt genci olan Fevzi, gerillaya katıldandan önce de aktif bir milis olarak gerilla faaliyetlerine hizmet etmişti. Gerillaya katılımı, genç yaşına rağmen oldukça bilinçli, mücadelenin zorlukları altında yalpalamayacak kadar inançlı, halkına, davasına yürekten bağlı ve iliklerine kadar düşmana kinliydi. Yiğit, atılgan ve gözpücek olduğu kadar, ağırbaşlı, efendi, alçak gönüllü kişiliğiyle de bütün yoldaşlarının sevgisini kazanmış; yaşının üstünde olgun, büyük-küçük herkeste saygı uyandıran, halkının yüzünü her yerde ağartan, gösterdiği başarılarla komutanlarını gururlandıran, partisini-ordusunu kitlelerin gözünde daha bir yücelten Fevzi; yer aldığı eylem birliklerinin öncü ve saldırı gruplarında gösterdiği etkinlik ve kazandırdığı tecrübelerle muntaka düzeyinde komutanlık bünyesine alındığı gibi; en kısa zamanda parti üyeliğine gelebilecek kadar da hızlı politik gelişme içindeydi. Eşgali dağlara yakışıyordu. Ölümlüye onuru oldu halk savaşını!

Bir o kadar bütün gerillanın sevgiyesi Tetikçi İsmail; Gaziantepi **Kürşad Onay**, bölge dışından ve üniversiteli gençlikten gelip de bölge halkıyla, gerilla savaşıyla ve politik öncülükle en iyi kaynaşan, en hızlı uyuşan, en istikrarlı bütünleşen örneklerden biriydi. İdeolojik dokusunu sağlam örmüştü. TMLGB saflarından politikleşerek gelişim ve ihtilalci ruhuyla molotof savaştan gerilla eylemlerine geçmişti. Geçen yıl katırcı çapıma ekiplerinin, bu yıl da eylem gruplarının faal üyeleri arasındaydı. Dilinde hafif pelteklilik olduğu halde konuşmakta çok ince ve

ve kitleye bilinç verme çabasıyla öne çıkardı. Ordu bünyesi içinde yanlış tavir ve anlayışları sorgulamanın, ideolojik zaafımla mücadale etmenin, yoldaşça eleştiri ve daha yüksek birlik koşullarını geliştirmenin, insanları değiştirip dönüştürmenin aktif bir unsuruydum. Düşmana daha isabetli vuruşlar yapabilmek için kırık gözlüğünün camlarını henüz yenilemişti. O da '93 kış faaliyet sezonunda onuru oldu ordusunun, partisinin!..

TIKKO safları böyledir, mübalağa etmiyoruz hiç biri hakkında. Her savaşı ayrı bir erdem sembolü işte. Mehmet Ali (Mustafa Arslan) da öyle. Sivas doğumlu, orta yaşlı, hayati proletarilerle geçmiş, 5-6 yıldan beri öncü saflarında, memleketi Sivas'ın kitle faaliyetleri ve örgütçülüğü içinde politik düzeyini yükseltmiş, olgun kişilik sahibi bir devrimci olarak. '93'ün Ağustos ayında delikanlı yüreğini Muntazırlara vermişti. Çocuk sayılacak yaşta genç katımların yoğunlaştığı bir dönem, gerilla yaşamının içine, olgunluk ve eğitimliliğin, doğal öncülük ve seferber ediciliğin, proleter disiplin ve tertipli çalışmanın timsali gibi girmişti. Kitle bağları, sosyal ilişkileri son derece gelişkin kolektivist ruh ve yoldaşlık duygularıyla dopdolu, ideolojik-politik düzeyi partili olmanın eşliğinde, askeri ve teknik yetenekleri gelişkin, araştırma ve inceleme doymayan, okuyan, anlatan ve çalışan bir gerillaydı. Halk savasına gençliğimize, halkımıza, yapımıza vereceği çok şeyler, yapacağı değerli katkılar vardı. Ne yazık ve ne acı ki, aramızdan erken ayrıldı. Partizan onurunu bir adı da Mustafa Arslan diye yazıldı şehitler anıtına!..

Ve nihayet çocuklukta gençliğe evrilme çağında gerilla kimliği kazanan, boyu yetişir yetişmez silah-tehizat kuşanan, yalnız askeri değil politik kişiliği de erşen yeni nesil Dersim'ilerin en taze örneği, düşmana ürküntü veren en küçük intikam yemini, zafer andı, özgürlük tomurcuğu Serhat (Deniz Son). Ovacık'ın Elbaba (Gözeler) köyünden gerillaya bu ilk bahar katılmıştı. Kana bulanmış tarihin hincini temsil ediyordu. Köyünün ziyareti Ovacık halkının gözünde nasıl bir güç ve kudrete sahipse, o da partisi ve ordusuyla öyle kudretli hissediyordu kendini. Bu güzelim vatani kanlı-kirli postallarıyla çığneyip kırleten işgalci-faşist halk düşmanı güçleri Kırkmerdiven'in başında yenmeye ahd etmiş, yemin içmişti... Çalışkan, atılgan, fedakar ve cana yakın bir gençti. Her Dersimli gobanın, her köylü çocuğunun doğal gerilla olma özelliği, çekirdekten yetişme klavuzluk ve yürütüş yeteneği, Deniz'in de bir dağ keçisi kadar gelişkin yönüydü. Gerilla birliklerinde hemen öncülüğe geçmişti. Firtına gibi esen, filinta gibi savaştan hızlı eylem gruplarının vazgeçilmez unsurlarından olacak bir cevherdi. Şer'ın kenarına "TIKKO Destanı-Deniz" diye yazmıştı davarın peşinde giden daha küçük bir çocukken. Şimdi de kanıyla ortak oldu TIKKO destanlarını yazmaya... Dersim'in gururunu, partizan onurunu yücelten ölümlüye serhatlara, serhat öcelterine, denizlere ve sonsuzluğa ulaştı...

Karanlıktan önce dört şehidin cesetlerini, kar üstünde iplerle çeke çeke Tornova'ya indirdiler, insanlık düşmanları. O gece sabaha kadar köy etrafındaki kuşatma ve pusulan kaldırmadılar. Köy içine girmeye cesaretleri yoktu. Dışardan anons yaparak ve tehdit ederek ateşle köy halkını, çıkartılar araziye. Yolda envai çeşit hakaret, küfür ve eziyet ede ede götürüp koydular komşu köylerden birine. Ertesi gün havan toplarıyla dövüldü boşalmış köyü. Evlerin bir çoğu önceki gün çatışma içinde yaptıkları gelişigüzel tarama ve roket atışlarıyla tahrip olmuştu. Şüpheli yerleri yeniden bombaladılar. İçeri girmeden önce her kapıyı taradılar. Yoksul halkın mütevazı eşyalarını kırıp döktüler, kıtlık erzaklarını yerlere saçtılar, otlarını samanlarını yaktılar, hayvanlarını telef ettiler, ganimetçi işgal orduları gibi yağma ve talan ettiler her yanı!..

Çatışmanın başlangıcında köy içine yaptıkları ilk yoğun taramayla halkın iki çocuğunu da katletmişlerdi. Ve bir de yaralı Korkuyorlardı davayı peşinde küçük militanlardan. Korku-

yorlardı beşikteki bebelerden... "Yarın bunların her biri birer gerilla olup karşımıza çıkacak ve sonumuzu getirecekler" diye!.. Korku, acizlik ve caniliğin ölümlü kusan ateşi, gerilla-köylü ayrımı yapmadan yığarken evlerin arasına, gerillanın peşinden dışarı vermiş ve onlara yardımca olabilmek için küçük kalpleri çarpan iki güzel insan, köyün iki küçük milisi, iki gerilla adayı; **Nuray Laço** (12) ile **Halil Laço** (11) da şehit edildi.

Her ikisi de şimdiden kendilerini gerilla olmaya hazırlayan, gururlu partizancı olduklarını söyleyen, sağa sola koşuşturan küçük görevler üstlenmenin sevincini yaşayan ve en çok da gerilla amcalarının, ablalarının yanında mutlu olup onlar gibi silah kuşancakları günün düşleyen devrim pırlantı çocuklarıydı. Ancak, onları da şehitler albümüne katık şimdiden. Bu topraklardaki anıt mezarlarda onların da isim okunacaktır, Dersim çocuklarının ve küçük partizanların onuru olarak!

Halkımızın başı sağolsun...

Kanlı tarihin Dersim'in böyle bir sayfa daha eklendi. Şanlı bayrağına devrimin bir destan daha yazıldı. Anıt taşına şehitlerin isimleri kazıldı...

Ölünecektir elbet, yaşatabilmek için umudu...

Ölünecektir çok daha, kansız gelmeyen zaferin yolunda Ölünecek- öldürülecektir hakkınca, Özgürlük ve barış dolu bir geleceğin uğrunda...

Yoksa hep kölece yaşanacak dinmeyen acılarla

Şunun daha iyi görülmesi lazımdır artık:

Boşuna gitmiyor ve savaşımsız ölmüyor Partizanlar. Silahları konuşuyor en umulmadık yerlerde. Susmuyor silahları en zor durumda bile. Örgütüyor-bilinçlendiriyor, vuruyor-kahrediyor, öldürüyor-ölüyor... Kendi hatalarına kurban gitme gibi bir durumu, arık daha istisnai. Hâlâ yaşasa bile; hayfını peşinen almış olarak gidiyor partizan!..

Bu da bir derstir şüphesiz. Biraz acı olmuştur Posvenk olayı. Gereği gibi değerlendirilecek, öğrenilecektir yeniden ve yeniden...

Yenile yenile yenme bilinci ve azmiyle!..

Kış faaliyeti ve eylemliliği daha bir dayanmak zorundadır halka. Savaşı yükseltmek tek seçeneğidir özgürlük isteyen halkın. Bu savaş halk savaşıdır. Basitten karmaşığa gelişim mantığı ve kendi öz gücüne güvenme ilkesi iyi kavranmalı; öncü önderliğinde, gerilla ve milis etrafında topyekûn seferber olunmalıdır. Olunmalı ki, erken gelsin kurtuluş!..

Düşman acımazı, düşman kalleştir. Hırpaladıkça onu gerilla eylemleri, bütün hincıyla halka da yüklenecektir Posvenk'te olduğu gibi... Ama bu onun biraz daha tükenişe gitmesi demektir sadece; Metanet ve dirayyetle karşılmasını bildikçe!..

Posvenk'leri mezar edemez düşman bir bütün olarak halkımıza. Ama biz Tornova'ları mezar edebiliriz onlara. Birkaç köyü, bazen bir ilçeyi, bir kentti yakıp yıkabilir tabii ki onları pervasızlığı. Ama kırılmakla tüketilemez bütün bir halk; sürgünlere-göçlere ısrarla karşı koyup tutunduğunda da sürdürür varlığını. Köylerimiz savunmasını da öğreneceğiz. Savaşımız boyutlandırdıkça, büyüdükçe gücümüz; hava taarruzlarını bile karşılayabileceğiz. Artık halkımızın da silahlanma zamanıdır. Savunabilmek için yeni kazanımları...

Hele bir karakolları yıkmaya başlayalım. Kuralım uçaksavarları toplayalım. Gelsinler o zaman, görsünler bakalım! Kime mezar olacak Dersim? Kim kalacak, kim gidecek?.. Tarih bu soruyu çoktan yanıtlamış, dünya deneyimleri de gün gibi kanıtlamıştır. Haklı olan kazanacak, haksızlar göçüp gidecektir!.. Yalnız Dersim'de değil, bütün ülkede ve dünyanın her yerinde!..

(* Köylüler arasında Fevzi Koç'un en son şehit olduğu söyleniyor.

Newroz

Mitolojiye göre bundan 2.600 yıl kadar önce, bugünkü İran Kürdistanı'nın güney bölgesinde yaşamakta olan Dehak adında bir kral varmış. Zalimliğiyle ünlü Dehak bir gün amansız bir hastalığa yakalanmış. Hastalığının çaresiz olduğunu öğrenmiş olması, onu daha da zalimleştirmiş.

Dehak'ın hastalığını hekimler sağaltamayınca büyücülerden şifa aramış. Büyücüler Dehak'a, yaşamasının ancak düzenli olarak genç insan beyni yemesine bağlı olduğunu söylemişler. Dehak bunun üzerine çocuk beyni yemeye başlamış. Zalim Dehak'ın adamları bunun için, mazlum halk çocuklarını zorla alıp Dehak'a kurban-ikram ederlermiş.

Ote yandan, aynı bölgede yaşayan, sanatıyla ünlü olan bir demirci ustası Kawa adında biri varmış. Dehak'ın bu zalimliklerini kabulenemediği gibi, halkı da bu konuda örgütlemeye çalışıyormuş. Halk arasında sevilip sayılan Kawa, halkı örgütleyerek bir gece tepelere çıkmalarını ve kendisinin saraydan vereceği işareti beklemelerini söylemiş. Bunun üzerine halk, Kawa'nın zalim Dehak'ı öldürdükten sonra yakacağı işaret ateşini rahatça görebilmek için tepelere çıkmışlar.

Demirci KAWA

Bir yolunu bulup saraya giren Kawa, bir fırsatını bulur ve Dehak'ın başını balyozuyla ezerek onu öldürür. Saray burçlarından işaret ateşini yaktığında ise, tüm halk o tepelerde ateşler yakarak sevinç çığlıkları arasında dans ederler. Bir süre sonra saraya doğru harekete geçerek, Dehak'ın sarayını ele geçirirler. Ve o gün-bu gündür, o güne Kürtçe, yeni gün anlamındaki Newroz denilmiştir.

Binlerce yıldan beridir, genelde tüm Ortadoğu halkları, özeldense, Kürt halkı tarafından her yıl 21 Mart'ta kutlanan Newroz; her türden baskıya ve zulme başkaldırının ve isyanın simgesi haline gelmiştir. İşte bu yüzden Newroz kutlamaları zalimler tarafından kanla bastırılmaya ve unutturulmaya çalışılmış. Oysa Newroz her geçen gün daha yoğun ve daha coşkulu kutlanır olmuştur. Unutturulmaya çalışılan Newroz, bugün tüm ezilen ortadoğu halklarının en özel ve en güzel bayramıyken; Kürt halkı için bugün özlenen, özgürlüğün simgeleştiği, coşku ve mücadele günü olmuştur. Newroz'un bir bayram günü olarak kutlanacağı günler de çok uzak değildir.

Kızıldere katliamı

12 Mart darbesiyle yarı-askeri bir görünüm kazanan faşist

Kavganın Güncesi

Mahir ÇAYAN

diktatörlük boyutlanan halk muhalefetini kısırtılabilmek için yoğun bir saldırı hummasına girmişti. Düzenin, ekonomik, siyasi ve sosyal bunalımının faturasını çıkaracağı bir "günah keçisi" de bulmuştu: '68 kuşağı devrimciler...

'68 kuşağı içinde şekillenen, ancak, ideolojik-siyasi hattı ve mücadele pratiğiyle ihtilalci, küçük burjuva devrimciliğinin ötesine geçmeyen THKP/C de "günah keçileri"nden biriydi. Değil, alışageldikleri kampüs devrimciliği; şehir devrimciliğinin bile olanaklarının son derece sınırlandırıldığı 12 Mart koşullarında THKP/C önder kadrolarından Ulaş Bardakçı da katledilmişti. Şehirlerde faşist çember giderek daralıyordu. Mahir Çayan ve Ertuğrul Kürkçü, THKO'nun kurucu üyeleri olan Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile birlikte, hem birer bataklik haline gelen şehirlerden çıkmak ve hemde idamları gündemde olan Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in infazlarını engel-

leyebilmek için eylemler yapmak üzere İstanbul'dan ayrıldılar.

Ordu ilinin Fatsa ilçesine yerleşen Mahir ve diğerleri, Unye'de ikamet eden NATO dinlenme tesislerindeki görevli İngilizleri Denizlere karşılık rehin almaya gittiler. THKP/C ve THKO üyeleri üç İngiliz'i kaçırdılar, onların izini bulan TC güçleri Fatsa'yı abluka altına almıştı.

Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ertuğrul Kürkçü, Hüdayi Arıkan, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy ve Nihat Yılmaz İngilizleri kaçırdıktan sonra, Tokat ili Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyünde kendilerini bekleyen arkadaşları Sinan Kazım Özudoğru, Sabahattin Kurt, Saffet Alp ve Ömer Ayna'nın yanına gittiler.

30 Mart 1972 günü Kızıldere'yi kuşatan TC güçleri, THKP/C ve THKO üyelerinin rehinelele kaldıkları evi ağır silahlarla taradılar. Onlar bu katliamı gerçekleştirirken, devrimciler ise, daha önceden belirttikleri gibi üç İngiliz rehineyi kurşuna dizdiler. TC güçlerinin yaptığı bu katliamdan sadece samanlıkta saklanan Ertuğrul Kürkçü sağ olarak kurtuldu.

Ahmet Muharrem solmaz bir ÇİÇEK'tir

Elağ'da gerici bir ailenin çocuğu olarak doğan A. Muharrem Çiçek, üniversite öğrenimine kadar bu gerici kültürün etkisi altındaydı.

Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne giren A. Muharrem, bu dönemdeki öğrencilerin akademik-demokratik talepleri doğrultusundaki mücadelelerinden ve anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelerden derinden etkileniyordu.

Yüksek öğrenim gençliğinin pratik faaliyetleri içinde giderek militanlaşan Ahmet Muharrem Çiçek, MLM bilimini bir silah gibi kullanarak, yıllar yılı kendisini çevreleyen gerici-

ğin etkisini üzerinden hızla attı. "Kitlelerin ahyonu" olduğunu da kavradıkça kendisini çepeçevre saran din ahyonunun cenderesini de parçalayarak özgür insan olması önündeki bu engeli de atmıştı.

Ahmet Muharrem içinde yer aldığı proletarya partisi saflarında hızla gelişmekte ve yetkinleşmekteydi. Nihayet öncü ailenin bir üyesi ve savaşçısı olmuştu. Örgütsel faaliyetlerinden ötürü arar duruma düşmesi, mücadelesini aksattıramamıştı.

Ahmet Muharrem Çiçek'in son olarak kaldığı İstanbul-Şehremini'deki ev bir ihbar sonucu polisler tarafından sarılmıştı. Polise teslim olmayıp çatışan Ahmet Muharrem ile yoldaşlarından ikisi yaralanmıştı. Yaralı haliyle son mermisine adar savşan Ahmet Muharrem Çiçek, son mermisini de harcadıktan sonra, silahını, polisin eline geçmemesi için kırdı!..

Ahmet Muharrem ÇİÇEK

19 Mart 1973'teki bu çatışmada eve giren polislerce katledilen Ahmet Muharrem Çiçek, devrim şehitleri kervanına; silahını kırıp düşmanına teslim etmeme geleneği yaratıp, miras bırakarak katıldı.

Kürt Hiroşima'sı

Irak Kürdistanı'nda da Kürt'lere karşı uzun yıllardan beridir süregelen bir asimilasyoncu esaret ve soykırım politikası ve uygulaması var. Buna karşılık olarak gelişen silahlı bir Kürt mücadelesi de vardır. Burjuva karakterdeki bu örgütlenmelerden biri olan "Kürdistan Yurtseverler Birliği (Yekiti) peşmergeleleri, 15 Mart 1988 günü Irak Kürdistanı'ndaki Halepçe kentini ele geçirmişlerdi. Kürt mücadelesinin eriştiği bu düzey, Saddam liderliğindeki Irak diktatörlüğünü telaşlandırarak adeta paniğe soktu.

Halepçe'nin Kürtler tarafından ele geçirilmesi, Irak Kürdistanı'ndaki ulusal mücadele açısından oldukça ciddi bir aşamayı. Irak hakim ulus burjuvazisi buna "seyirci" kalamazdı, kalmadı da.

Saddam diktatörlüğü, 16-17 Mart 1988 günleri Halepçe, Ducayde, Inap, Derbendikan vb. kent ve kasabalara, savaş uçaklarıyla kimyasal hardal gazı bombası, sinir gazı bombası ve siyanür gazı bombası yağdırdılar. Bu bombalamalar sonucunda en az 5000 genç, yaşlı, kadın, çocuk, bebek acılar içinde kıvranarak canverdi, katledildi. Onbinden fazla insan da çektikleri acıların yanısıra, kimileri sakat kaldı, kimileri yaşamları boyunca vücutla-

rındaki yaralarla birlikte yaşamak zorunda bırakıldılar.

İnsan ve Kürt olmaktan başka hiçbir suçu olmayan, binlerce masum insan; çiftinde- çubuğunda, tarlasında- bayırında, kimi çamaşırında - mutfağında, kimi beşiğinde- kundağında, meme emerken kimi, kimi emzirirken, dışarıda oynarken yakalanmışlardı ölüme...

Evler, yollar, sokaklar insan ve hayvan cesetleriyle dolmuştu. Acı-

lar içinde kıvranarak ölen binlerce kişinin dışında, onbinden fazla insan da yaralandı veya sakatlandı. O gün acı bir gündü. İnsanlık o gün kendi tarihinden utandı. O vb. tarihlerde hep utanacaktır. Utanacaktır, tarihe "Kürt Hiroşiması" olarak geçen günden ve katliamdan. Ama ne insanlık, ne de insanlar o günü asla unutmayacaktır. Hesabı, mutlaka, ama mutlaka sorulacaktır.

8 Mart'ın ardından

Emekçi kadınların yaktığı meşale devrimin yolunu aydınlatıyor.

Sınıflı toplumlarda herşey son tahlilde bir sınıfın damgasını taşıyor ve o sınıfa hizmet eder. Sınıflardan, düzenden, toplumdaki bağımsızlıktan, ben bu sorunu kendi özgünlüğü içinde ele alıyorum" diyen herkes, her kurum bilinçli ya da bilinçsiz yalan söylüyor, olayı saptırıyor ve halkın zararına hareket ediyor demektir. Zira çelişkinin özgünlüğü onun evrenselliğinin dışında bir olgu değildir. Ve her şeyin bir evrensel bir de özgün yanı vardır. İşte kadın sorunu da böyledir. Kadın cinsi olmasından dolayı kendine özgü sorunlarının bulunması onu toplumdaki bağımsız hale getirmiyor, getirmez de. Ki bu sorunları da esas olarak yaşadığı toplumsal düzenden kaynaklanmaktadır.

İşte 94'ün 8 Mart'ı bu sınıfsal bakış açısının diğer yıllara nazaran daha net yaşandığı bir yıl oldu. Ve bu yanıyla da bir olumluluktur. Zira safların belirginleşmesi sınıf mücadelesinin daha sağlıklı zemine oturmasının da ön koşuludur.

94 yerel seçimlerinin de gündemde olması 8 Mart'a olan ilgiyi on kat daha artırdı. Ve egemen sınıf partileri tarafından teppe kullanıldı. Özellikle Çiller, kadın olmanın avantajını kullanarak, ağlayarak duygu sömürsünde bulundu ve her gittiği yerde kadınlara "beni yalnız bırakmayın" çağrısında bulundu, oy dilendi. Ve istisnasız tüm burjuva partiler kadınların ne kadar "önemli", ne kadar "özel", ne kadar "güzel" ve ne kadar "kutsal" olduğunu söyleyip durdular, sokaklarda kadınlara karanfiller verdiler.

İşkenceci ve katliamcı başı Hayri Kozakçıoğlu bile 8 Mart nedeniyle "Suadiye Sahil Lions Kulübü" derneğinin paneline katıldı. Emekçi kadınları iliklerine kadar sömüren Leyla Alaton 8 Mart'ta konuşma hakkını kendinde buldu. Semra Ozal, "Atatürk'ün hiç istenmeden ileri zekası ve şefkati ile bütün hakları Türk kadınına vermesinden dolayı dünya durdukça Türk milletinin, özellikle de kadınların Atasına minnet ve şükranla borçlu kalacakları" görüşünü savundu. Ve bol bol, laiklik adına Anıtkabir'e ve Atatürk heykellerine yüz sürüldü.

Bunlar egemen sınıflar cephesinde arz-ı endam edenler. Bir de bunların çanak yalayıcısı feministlerimiz var. Baş feministlerden Şirin Tekeli, bu yıl 8 Mart'ta "şok" bir ifşaatta bulunarak egemenlere bağlılık yeminini tazeledi. Burjuvazi bile 8 Mart'ın tarihsel gerçekliğini kabul ederken, Şirin Tekeli'ye göre 8 Mart Amerika'daki doku-

ma işçisi kadınların direnişleriyle ortaya çıkmamış. Fas Komünist Partisi'nin, komünist parti dışındaki kadınları harekete geçirmek için yarattığı bir günmüş. Amerika bölümü ise bir efsaneymiş. Bunu da iki feminist araştırmacı ortaya çıkarmışmış. Komünist partisinin bu amaçla bir gün ilan etmesi de kötü bir şey değil ancak Tekeli tarihsel gerçekliği inkar etmektedir. Ve yine Tekeli, "bu efsaneye" de şöyle bir anlam yükler: "8 Mart tüm kadınların doğum günü kutlaması olsun. Dünyaya kadın olarak gelmenin mutluluğunu kutlayalım" diyerek aslında dünyaya kadın olarak gelmenin bu düzendeki ıstırapını yaşayan milyonlarca emekçi kadına düşmanlık ediyor. Tarihsel olarak miadını dolduran ama siyasal olarak hala cızırtı yapan feministlerimizin bütün dertleri cinsellikleri ya da saat 24'de Beyoğlu'nda dolaşma hakkı vb. kadınların sınıfsal ve ulusal ezilmişlikleri akıllarından bile geçmiyor, ya da dil ucuyla değinmek zorunda kalıyorlar.

Evet, bunlar egemen sınıfların ve onların çömezleri cephesindeki durum. Asıl önemli olan, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü coşkuyla kutlayan, o günü işçi-emekçi kadınların; birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kabul eden ve sınıf

mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak gören emek cephesindeki kutlamalardır. Ve bu yıl her yıldan çok daha fazla 8 Mart'ın dünya emekçi kadınlar günü olduğu haykırıldı, kavratılmaya çalışıldı ve özüne uygun eylemlilikler yapıldı. Bu yıl ilk defa İstanbul'da bazı sendikaların da katılımıyla "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" adıyla bir yürüyüş ve miting tertiplendi. Eylem boyunca "8 Mart, dünya emekçi kadınların günüdür" şiarı haykırıldı. Bu bir olumluluktur ve bu olumlulukta Emekçi Kadınlar Birliği'nin belirleyici bir çabası vardır. Miting'e gelenlerde esas olarak EKB'nin kitlesiydi. DISK'in Türk-İş'in, kadınları dört duvar arasında panellere, seminerlere sıkıştırdığı, kadınlar günüdür diyerek sınıfsal yanını karattığı, Türk-İş'in 8 Mart'ta konuşmacı olarak Çiller'i çağırdığı bir ortamda bu anlayışa baş kaldırıp, 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınların Günü olduğunu bilince çıkarıp, "8 Mart'ta Mücadele Geleceğini Korumu ve Onu Yükseltmek İçin Ayağa Kalk! Gücünü Birleştir, Sesini Alanlara Taşı!" çağrısında bulunmak ve bu çağırışı yaşama geçirmek bir olumluluktur. Bu olumluluğun hakkını vermek gerekir. Bu olumluluğu görmek eksik yan-

Sanatı devrimin hizmetinde kullanan kadınlara selam olsun.

larımızı bilince çıkarıp onu aşmanın önünde asla engel olmamalıdır. Eksik yan; bu mitingde daha çok sayıda işçi ve emekçi kadının katılmayıydı. Bu da bize gösteriyor ki işçi-emekçi kadın kitlesi içinde çok daha yoğun bir çalışma ve örgütlenme yapmalıyız. Onları politik yaşamın içine çekebilmek için inanca, sabırla, özveriyle mücadele etmeliyiz.

Kadın kitlesinin az olmasının bir diğer nedeni de, sendikaların içinde bulunduğu vahim durumdur. 3 kuruşa 5 kuruş ekleme mücadelesinin sınırlarını aşamayan birçok sendika diğer sosyal, siyasal olaylardaki ilgisizliğini kadın sorununda da göstermektedir. Birçok sendikada kadın komisyonu yok, olanların ise birçoğu göstermeliktir. Onlarca genel merkez, yüzlerce şube olmasına rağmen yönetimdeki kadın sendikacı sayısı parmakla sayılacak kadar azdır. Bu konularda duyarlı olan sendikalarda bile politikleşen kadın sayısı oldukça azdır. Bu nedenle her devrimci-demokratın, her sosyalistin, her komünistin en önemli görevlerinden biri de, ekonomist-reformist sendikacılığa karşı çıkmak, onları ciddi bir şekilde silkelemek ve her şeyden önemlisi tabanda siyasal çalışma yapmaktır. İşçi-emekçi kesim en dinamik, en üretken, en kolektif kesimdir. Onlar sınıf bilincine varmadığı sürece, onlar 3 kuruşa 5 kuruş ekleme kaygısından kurtulmadıkça ne ekonomik haklarını alabilecekler, ne de siyasal bir varlık olarak kendilerini kabul ettirebileceklerdir. Sendika ağalarının, sendika patronlarının cebine para akıtan bir zavallı olmaktan kurtulamayacaktır.

Tekrar 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliklerine dönersek; İzmir'de "Tüm Emekçi Kadınlar Platformu" oluşturuldu. Ankara'da "Barış İçin Ankara Kadın Platformu"na dahil 26 parti, dernek ve sendikaların hazırladığı 4. Kadın Şenliği yapıldı, Çorum ve Zonguldak'ta kamu çalışanları kadın komisyonları, Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutladı. Tuzla deri işçileri, Sivas, Elazığ ve birçok yerde "Şan Olun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne" dediler. 137 yıl önce fabrikada yanarak ölen işçi kadınlar, 3 Mart 92 günü Kozlu grizu patlamasında yanarak ölen 263 maden şehidinin emekçi eşlerinin yüreğinde yankı buldu. Kuyubaşında şehitleri anıya giden madenci eşleri TTK'nın günlük görevlileri ve polislerce engellendi. Bu duruma isyan eden madenci eşleri "Kuyubaş başı onyaran mezarı. Küçük bir parçaları çıkarılsaydı, sobaya her bir kükrek kömür atışımda onlardan bir arça yakmış gibi hissetmezdik. Sirmaye için insanın bir kükrek kömür kadar değer yoktur." diyerek, emekçi saflarındaki yerlerini aldılar. Ve yine bu koruya özgür gelecekleri elleriyle yaratmaya çalışan üniversite gençliğimiz de güür sesiyle katıldı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, doğusu, batısı, kuzeyi, güneyi ile tüm dünyada yankı buldu. Emperyalist ülkelere özenen, orada "uygarlığı", "gelişmişliği", "çağdaşlığı" bulanlara Alman işçi kadınları yanıt verdi, yüzbinlerce kadın 2 saatlik iş birama eylemi yaptılar. "Eşitlik ve sosyal hak" sloganlarıyla yürüdüler. Hâlâ yaşamın birçok alanında kadınların haksızlığa uğradığını, işsizlikten en büyük payı aldığını, hâlâ az ücret ve politik egemenlikte söz sahibi olmamalarının önemli nedenler olduğunu belirttiler, evde, işte, toplumda eşitlik ve özgürlük için yürüdüler.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü; Dağdaki gerillada, Kürt ulusal mücadelesinde, fabrikada, tarlada, okulda, mahallede, semtlerde, alanlarda ve de en önemlisi yüreklerde yankı buldu.

Şimdi görev bu yankıyı daha da terinleştirmek, daha da yaygınlaştırmaktır. "Her gün 8 Mart" şiarıyla hareket etmeli, 95'in 8 Mart'ını mutlak ve mutlak 94 8 Mart'ından daha coşkulu, daha görkemli ve daha kitlesel kutlamalıyız. Unutmayalım ki, kadını özgür olmayan toplumun erkeği de özgür değildir. Ve yine unutmayalım ki, "Kadın katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulamaz".

ATİF'e yönelik baskılar devam ediyor

Dış Haberler Servisi- 1993 yılının son günleriyle birlikte; Alman emperyalistleri, Türk egemen sınıflarıyla daha içli-dışlı hareket etmeye başladılar. Alman savcılığı ve polisünün saldırılarından ilkin yurt-severler nasibini aldı. Daha sonra da, 1976 yılından beri işçilerin ekonomik-demokratik taleplerini savunan, yerli ve yabancı her türlü gericiğe karşı tutarlı mücadele yürüten, anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci-demokratik taleplerini savunan ATİF, Alman emperyalistlerinin saldırı odağı oldu. Böylece MİT'in, Mehmet Ağar'ın ve Ünal Erkan'ın Almanya'ya özel olarak davet edilmelerinin ardında yatan gerçek iyice açığa çıkmış oldu.

SALDIRILAR DEVRİMCİ KAMPANYAYLA GOGUSLENIYOR

3 şubatda Duisburg kentinde bulunan ATİF merkezi Alman polisi tarafından basıldı. ATİF sempatanlarından üçü tutuklandı. Ardından bu üç kişi hakkında tutuksuz yargılanma kararı verilerek, dava açıldı. ATİF legal bir devrimci-demokrat örgüt olmasına rağmen, Al-

man emperyalistleri ısrarla ATİF'i "terör örgütü" olarak gördüğü TKP/ML ile ilişkilendirmeye çalışıyordu. Hatta bununla da yetinilmiyor, ATİF, TKP/ML'nin doğrudan uzantısı olarak gösterilmeye çalışılıyordu (Alman "Anayasayı Koruma Örgütü" yayınlamış olduğu yıllık raporunda, ısrarla bu noktayı öne çıkardı.) Son saldırı furcasında 200'e yakın insanın ifadesine başvurulmuş olduğu halde, kanıt bulamayanlar, çaresizliklerini dile getirmek zorunda kaldılar. Soruşturmayı yürüten savcı, Alman DPA ajansına yapmış olduğu açıklamada, 15 gün tutuklu kalan ATİF taraftarlarıyla ilgili olarak "Bu sanıkların TKP/ML ile ilgili olduklarından eminim ama elimde somut delil yok. Mahkeme aşamasında bu iddianı kanıtlamakta oldukça zorlanacağım." diyordu.

Nihayet, bu saldırılara karşı bir araya gelen AGİF, Kawa, Devrimci Gençlik, İşçilerin Yolu, TKP/Kıvılcım, Bolşevik Partizan ve TİKB taraftarları, ATİF'le birlikte, saldırıları protesto etmek amacıyla bir platform oluşturdular. 10 şubat günü, adı geçen devrimci-demokrat güçlerin düzenledikleri yürüyüşe 700'e yakın bir kitle katıldı.

"Deutsche Polizei! Hande Weg von ATİF!" (Alman Polisi! ATİF'ten Elini Çek!) pankartının taşındığı yürüyüşte binlerce bildiri dağıtıldı, "Kahrolsun Alman Emperyalizmi!", "Türk Kontregerillası Almanya'da İşbaşında!", "Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" gibi sloganlarla oldukça disiplinli bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş, polis merkezinin önünde yapılan bir mitingle son buldu ve sonuç olarak devrimci dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneği sergilenmiş oldu. Yürüyüş öncesi ATİF başkanının saldırı ve provokasyonlarla ilgili olarak Duis-

burg Merkez Derneği'nde yaptığı konuşma; Türkiye'den Özgür Gündem, Aydınlık ve Milliyet; Almanya'dan ise WAZ, Rote Fahne ve NRZ gibi gazeteler tarafından ilgi görmüştü. Yürüyüş sonrası ise, ATİF taraftarlarının mahkemeye çıkarıldığı gün, mahkeme salonu önünde yapılan miting, baskılara karşı direnişi süreklileştiriyordu. Bu kampanya, 5 Mart'ta ATİF Merkez Derneği önünde başlayan merkezi bir yürüyüşle devam ettirildi. Sabahın erken saatlerinden itibaren Almanya'nın çeşitli şehirlerinden gelen ATİF taraftarları, yürüyüşün başlangıç yeri olan Duis-

burg Merkez Derneği önünde toplanarak, başlangıç alanında yapılan konuşmalardan sonra yürüyüşe geçildi. Alman emperyalistlerinin ATİF'e yönelik saldırıları, Türk ve Almanca yapılan konuşmalarla atılan sloganlarla teşhir edildi. 2.000'i aşkın kişinin katıldığı yürüyüş canlı ve disiplinli idi. Miting yerine geldiğinde yine Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Miting, kültürel bir programla daha da anlamlı oldu. Bu arada, Alman devletinin "güvenlik" güçlerini yoğun bir şekilde yağarak gözdağı vermesi politikası gütmeye dikkat çekti.

BİR BASKIN DAHA

Bu boyutlu muhalefet karşısında ATİF'i siyasi prestij meselesi yapan Alman emperyalistlerinin saldırlı uşakları, 10 Mart günü sabahın erken saatlerinde bir kez daha ATİF'in Duisburg'ta ki merkez derneğini bastı. Polis, bu baskının da da eski talan metodunu uyguladı. "Arama"ya gerekçe olarak, önceden tutuklayıp serbest bıraktığı ATİF taraftarları hakkında "suç delili toplamak" olarak gösterildi.

Alman polisünün bu baskını sona erdirdi. Son baskınla ilgili olarak aynı gün ATİF tarafından yapılan basın açıklamalarında "Gerek Alman devleti ve onun polisünün emperyalistlerin karşısındadır, gerekse de Türkiye'den faşist diktatörlüğüne karşı, ATİF yıllardır militan mücadele yürütmektedir. İşte ATİF'in geçmiştense olduğu gibi, bugün de her türlü gericiliğin hedefi olmasının nedeni, onun niteliği ve mücadelesinden dolayıdır." dendi. Aynı açıklamada bütün ilerici ve devrimci emperyalistlerin polisin uydurma senaryolarını boşa çıkartmaya ve saldırıları püskürtmeye çağrıldı.

"Savcılık ve polis ATİF'ten elini çek!" pankartı

İG Metall milyonlarca işçiye ihanet etti

Dış Haberler Servisi- Milyonlarca üyesi bulunan IG-Metall İşçi Sendikası ile Metal Endüstrisi İşverenler Sendikası VIM arasında yürütülen toplu sözleşme görüşmeleri 5 Mart 1994'te anlaşmayla sonuçlandı.

İlk toplu sözleşme görüşmeleri başladığı zaman, işçiler adına IG-Metall % 6 ücret zammı ve bütün işçilere iş garantisi istedi. Fakat anlatıldığına göre tarihte ilk kez, Alman işverenleri, "Her zaman işçiler istedi, bu kez de biz onlardan isteyeceğiz; önce bunları görüşelim, ondan sonra işçilerin taleplerini ele alalım." diyerek, işçilerin kazanılmış haklarından geriye doğru gideceğini ilan etti. Bu toplu sözleşme dönemindeki ücret artışı sıfır (0) olarak önermekle kalmadı, ayrıca Almanya'da "13 aylık", ya da "Veinacht" diye bilinen "yılbaşı ikramiyesi"nin % 10 düşürülmesini istedi.

Elbette bu kabul edilemez bir durumdur. Çünkü bu süre içinde enflasyon oldukça artmış, işçi ücretlerinin yansını götüren ev kiralari, ulaşım masrafları yükselmiş, diğer kalemlerdeki toplam artışlarla birlikte önceki toplu sözleşme dönemine göre zaten işçi gelirlerinde % 10'un üzerinde bir azalma meydana gelmişti. Buna karşılık 4 milyon 42 bine ulaşan büyük işsizlik dalgasının, işçilerin gelirleri üzerindeki olumsuz etkisini ayrıca belirtmek gerekiyor. Buna karşılık işverenlerin gelirlerindeki artış hızının Alman ekonomisinin büyük dev emperyalist ülkelerle giriştiği büyük rekabet üstünlüğünden kaynaklandığı bilinmekte ve bu bütün dünya ekonomisi gözlemcileri tarafından altı çizilerek kaydedilmektedir. Elbette emperyalist-kapitalist ekonominin krizinden her zaman söz edilebilir ve bu şimdi Alman kapitaliz-

mi de dahil hepsi için çok daha geçerlidir. Fakat tekeli Alman burjuvazisinin "öldük-bittik" türündeki "felaket" tehdidi, giriştiği uluslararası büyük rekabet yarışındaki amacını gizleyen demagogik bir kılıftır. İşsizliğe yolaçan durum yalnızca kriz değil, aynı zamanda ve daha çok, uluslararası rekabet üstünlüğü için giriştiği teknolojik değişim, robot ve otomasyon daha çok geçiş ve bunun canlı işçi emeği yerine ikame edilmesinden kaynaklanıyor. Ayrıca daha çok vasıflı emek ve verimli kullanımı üzerinde yoğunlaşmaktan kaynaklanmaktadır. Emegün "millileştirilmesi" yönündeki ırkçı gelişme de, dünya rekabetindeki tehlikeli amacı gösteriyor. Yani Alman işvereni açıkça, işçilerden uluslararası rekabetlerini desteklememizi istiyor ve bu yapılmazsa herkesin birlikte "felakete" uğrayacağını iddia ediyor.

Metal Endüstri İşçileri Sendikası IG-Metall, işçilerin baskısı altında doğal olarak bunu kabul etmedi. "Alman hükümeti ve işverenin politikası sonucu geline aşamadan

işçilerin sorumlu tutulamayacağını" belirtti ve görüşmelerin tıkanması üzerine Almanya çapında 2 milyon 500 bin işçinin katıldığı ve sokak gösterileriyle sürdürdüğü "Uyarı Grevi"ni başlattı. Baden Württemberg eyaletinde 24 şubatta yapılan son "uyarı grevine" 400 bin metal işçisi katıldı. Katılım mükemmeldi. Saat 9.30'da Esslingen kent merkezine yüründü. Miting alanında toplam işçi sayısı 600 bini aştı. Bütün Almanya'da bütün sokaklar ve meydanlar işçi eylemleriyle şenlendi. 24 Şubat 1994, aynı zamanda işverenlerle "barış" sürecinin sona ermesi anlamına geliyordu. Bütün işçiler bu bilinçteydi ve eylemler birlikte her yerde grev hazırlıklarına başladı. Yani karar verilmmişti: GREV!

Ne var ki, işçilerin hoşnutsuzluğu bu coşkulu haykırışından IG-Metall "işçi" sendikası yöneticileri de korktu. Sık sık aslında greve gitmek istemediklerini, işverenin anlayışsızlığı karşısında işçilerin baskısı altında mecbur kaldıklarını açık açık belirttiler.

İşçiler hükümete karşı uyarı grevinde.

1 Mart 1994'te Aşağı Saksonya eyaletinde referandumla gidildi. Eğer işçilerin % 75'i greve "evet" derse, önce küçük işyerlerinde başlamak üzere kademeli olarak greve başlanacaktı ve bu iki hafta sürerkti. Referandumda % 75'in de üzerinde bir sonuç çıktı. Hemen hemen işçilerin tümü "greve evet" dedi. İşçilerin bu kararlılığı karşısında kibirlere konuşan işveren sendikası VIM süt dökmüş kediye döndü. Kohl hükümeti ve bütün belli başlı burjuva partileri telaşa kapıldı ve işveren sendikası VIM'i "uzlaşmaya zorlamak" için harekete geçtiler. "Ekonomimizin bir grev savaşına bir hafta bile tahammülü yoktur; bir haftalık bir grev bile ekonomimizin çökmesi, pazar kaybı ve milyonlarca yeni işçinin sokağa atılması demektir; bu bir felakettir; hemen anlaşın" dediler ve 5 Martta yapılacak görüşme üzerinde yoğun baskıda bulundular.

Sonuçta % 2 ücret artışıyla işçiler satıldı! Halbuki işçilerin kabul edilebileceği minimum ücret artışı en az % 3'tü. Üstelik Veinacht parası da % 10 düşürüldü; bu 12 aya yayındığı zaman bu toplu sözleşme dönemi işçilerin ücret artışının sıfır (0), yani işverenin amaçladığı gibi oldu görüldü. % 100'lük kitlesel milyonlarca metal işçisinin desteği bile işveren sendikasının ihanet etme cesaretini kıramadı ve herhalde bu dünya işçi sınıfı tarihine eşi görülmemiş bir olay olarak geçti!

Bu anlaşmanın yürürlüğe girmesi için son kez Aşağı Saksonya eyaletinde yeni bir referandum daha yapılacaktır. Bu referandumda işçilerin % 51'i anlaşmayı reddederse, işveren sendikası yeniden masaya oturmak zorunda kalacak, ancak böyle bir olay Almanya tarihinde çok ender (sadece bir kez) görülen bir olaydır. Kısacası artık Almanya'da işçi olmak zor zenaat.

İşçiler, direnişe yoğun katılımın karşılığını, sendika yüzünden alamadılar.

“1995 yılından itibaren, ABD bildiğimiz o ABD olmayacak! Amerika'dan eser bile kalmayacak!” Bu kehaneti dile getiren ne bir papaz, ne bir politikacı ne de son zamanlarda pek moda olan medyum'lar serisinden çok bilmiş biri. Tersine gayet akli başında, Amerika iş dünyasının içinden geliyor.

Adı Hary Vigi. Öngörülerini sıraladığı kitabın ünvanı: “İflas 1995: Amerika'nın Yakın Çöküşü”. Hary, Amerikan standartlarına göre başarılı bir işadamı. “Vigi International” şirketler grubunun kurucusu. Bu çok uluslu şirketler grubunun yıllık satış cirosu 1.3 milyar doları aşiyor. Başarılı işadamı Vigi'nin siyasi hayatla pek ilgisi olmadığını kaydedelim.

ABD'nin çöküşüne ilişkin öngöründe bulunan (Ve Vigi'nin kitap ortağı) ikinci yazar ise Gerald Swanson adlı bir profesör. Arizona Üniversitesi İktisat Fakültesi öğretim görevlisi. Aynı zamanda bütün ABD düzeyindeki üniversitelerden seçilmiş 12 kişilik bir kadronun yönettiği Ekonomi Öğretim Akademisi'nin de başkanı. Kısaca Mr. Gerald, ABD'deki kalburüstü iktisat uzmanlarından olup, habire ekonomist yetiştiren özel bir kurumun sorumlusu.

“İflas 1995: Amerika'nın Yakın Çöküşü” adlı kitabı, adı geçen iki kişi tarafından tam yedi yılda tamamlanmış. İçinde hemen her şey var: Seçkin ekonomistlerin görüş ve yorumları, inanılmaz sayılar ve veriler, işletmecilik ve iktisat dünyasının yeni yönelimleri ve eğilimleri, açıklamalı şema ve grafikler ... vs.

Kitabın ilk bölümünün ünvanı: “Cehennem Haftası”. Öngörü tam da bu noktada başlıyor. Yani 1995 yılı başlarından itibaren Amerikan ailelerinin yaşayacağı cehennem hayatı tasvir ediyor. Öyle ki; 1929'ların ünlü ekonomik bunalımını hiç aratmayacak büyük bir durgunluk ve kriz yaşanacak. Kaos ortamında Amerikan ailesi, tümüyle yok olup gidecek. Yıkılmakla kalmayıp, deyim yerindeyse “ocağı sönecek.” Aile reisi evi satacak, emekli maaşları yetmediği için borç üstüne borç binecek. Çalışan çocuklar işten çıkarılacak.

Damat veya eşi de, kut kanaat geçindiği yuvasından olacak. Banka kredi veremiyor, çünkü çoktan kepenkleri indirmiş. Bono, tahvil ve senetlerin zerre kadar kıymeti yok!

“Cehennem Haftası”nın son günü, baba eline aldığı gazetede şu manşeti görüyor: “Dolar Çöktü ve Ülke İflas Ettii” Çökmüş aile bu kez yorum yapmıyor: “Ülkeyi Katlettiler” Sorular soruları izliyor, sesler sokakları kaplıyor. “Bu ülkeyi mahvedenler kimler, kim bu katiller?” Hemen cevap

Faik Bulut

ABD: Çöküş çok mu yakın?

veriliyor: “Karar mekanizmasının başında bulunanlar ile devlet siyasetinin uygulayıcıları.”

Ortalık ana baba günü. Kızılca kıyamet kopuyor. Bu kez devlet ricali mahkeme önüne çıkarılıp hesap vermeye zorlanıyor. Derken ilk sonuçlar ortaya çıkıyor: “536 başsorumlu ile yaklaşık 20 bin kişi suçludur.”

Suçlular, tarihi “Amerikan Rüyası”nı bozmak ile suçlanıyorlar. Aynı zamanda “düşlerin katili, bir ütopyanın mücrimleri” olarak damgalanıyorlar. Ve de “işbirlikçi” olmak gibi bir “hiyanet-i vatanîye” (Vatan Hainliği) kategorisinden muamele görüyorlar. Çünkü koskaca Amerika, Berlin ve Tokyo şirketlerinin nüfuzu altına girmiş!...

Olayın bir de geriye dönük senaryosu var. Ta 1975'lerden itibaren “ülke”nin bütün milli serveti Yağma Hasan'ın Böreği misali talan ediliyor. Dahası, “Kalkınma ve gelecekteki ışık” nutuklarıyla halk aldatılıyor.

ABD, habire dış borç alıyor. Gırtlacağına kadar borca batan ABD'nin altından kalkamayacağı bir miktar söz konusu: 6.56 trilyon doları ödemesi gerek. Hazine tam takır değilse de, mevcut dış borç bütçedeki gelirlerin 9 katı. Belki “iflas saati yaklaşmamıştır.” Ama dış borcun 619 milyar dolara ulaşan faizini kim ödeyecek? İşte o zaman vatandaşa daha fazla vergi yükleniyor. Yani verginin yüzde 85'i sadece borç kapatmaya ayrılmış olacak. Eee, geriye kalan yüzde 15'lik bir miktarla da ev-bark, çocuk çocuk geçindirecek!

“Milli felaket” (gerçi yazarlar sadece iflas ve felaket deyimini değil, aynı zamanda facia sözcüğünü de kullanıyorlar), Amerikan ekonomisini aniden vurmuyacak. Adım adım geliyor diyecek. 1980'ların yapısal bunalımının dip sarımsını geçirecek. Vietnam, Laos ve Kamboçya'da sürdürülen pis savaşın küllenmiş kokularını yeniden dışa vuracak. Sözgelimi 1967'deki 25 milyarlık bütçe açığı, iki dünya savaşı arasındaki bütçe açığının iki katıydı.

Yetkilliler, bütçe açığı olgusunu gözden kaçırdıklarından, gerçek rakamları hiçbir zaman açıklama-

mayana yanaşmayacaklar. Bu durumda tek çıkar yol kalıyor: “Askeri harcamalara ağırlık vererek dünya çapında militarist maceracılık.” Johnson dönemindeki bütçe açığı Nixon zamanında (1970'ler) biraz hafiflemişti. Ancak yerine gelen Gerard Ford, ülkeyi yeniden bir ekonomik batağa saptırdı. 1976'daki bütçe açığı 126.9 milyar dolara ulaştı. Jimmy Carter'in devraldığı bu olumsuz miras, bir türlü düzelmedi. Öyle ki; 1980 başında 226.9 milyar dolarlık bir bütçe açığı saptanmıştı. Bu miktar, ABD'nin ikinci Dünya Savaşı sırasındaki tüm harcamalarına eşittir. Eh, bu arada dış borçlar da 909 milyar doları bulmuştu.

Ronald Reagan yönetiminde, bunalım yepyeni bir aşamaya girdi. (1981-88). Dış borçlar üç kat artarak, 2,6 trilyon doları geçerken bile, Reagan halkı aldatmaya devam ediyordu. George Bush (Özal'ın sevgili arkadaşı) desen, bu duruma hakim olamadı. 1992 sonu itibarıyla 4 trilyonu bulan milli borç için ödenen yıllık faiz miktarı 300 milyar dolardı. Bu da, ABD çapındaki eğitim, adalete bayındırlık ve altyapı harcamalarının iki katıydı. Yani Amerikan hükümeti, elde ettiği her doların 65 senti'ni dış borç faizine ödüyordu.

Buradan kitabın “Düşüş” başlığı altındaki bölümüne geçiliyor. Özetle sunlar yazılıyor: Yapısal bunalımı önlemek için şimdiye kadar beş ayrı proje geliştirilip uygulamaya konuldu. Ama hepsi de başarısızlıkla sonuçlandı. Kaldı ki, projelerin bir kısmı, ülkedeki egemenlerin belli kısmının çıkarlarına ters düştüğünden engellendi. Örneğin Reagan, ülkedeki genel harcamaları kısıtlamak üzere bir komisyon oluşturdu. İki yıl boyunca çalışıp didinen Komisyon (1982-84), ekonomik, idari ve benzeri alanlarda reform yapılması için, tam 2478 maddelik bir tavsiye paketi hazırladı. Ancak rapor, çıkar grupları tarafından rafa kaldırıldı.

Kitabın en tehlikeli bölümü, “Öldüren Borç” başlığını taşıyor. Buna göre, Amerikan yönetimi acil biçimde önlem almayıp, mevcut bunalımın önüne geçmezse, aile denen toplum birimi tümüyle çöküş yaşayacaktır. Hal böyle olunca aşağıdaki gelişmeler birbirini izleyecek: “Çalışan Amerikalıların yüzde 20'si işten atılacak. Enflasyon, bireysel tassarufu silip süpürecek. Sosyal sigorta ve emeklilik sistemi çökecek. Dolar değer yitirecek!

Sonuç: Şubat 1995 yılından itibaren Amerika iflas bayrağını çekecek!...

Kapitalizmin kaalesinde böyle düşünenler de var. Gerçek ders, içinde hayal'i barındırıyor. Düş ders, gerçeği içeriyor.

Maoist gerillalardan büyük eylemler

Dış Haberler Servisi- Peru'nun devrimci gazetesi El Diario, Ocak 1994 tarihli sayısında Peru Komünist Partisi önderliğindeki Maoist gerillaların yaptığı eylemlere yer verdi.

19 Kasım günü, gerillalar başkent Lima'nın Zarate bölgesindeki bir bankaya patlayıcılarla saldırı bulundular. Ertesi gün ise bir araba dolusu bomba kullanan Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) gerillaları, San Borja'daki İçişleri Bakanlığı'na ait binayı havaya uçurdular. El Diario, çok iyi korunan bu bölgedeki eylemin gericiileri şok ettiğini yazıyor. Aynı gün bir HKO kolu, Pachacamac polis karakolunu bastı.

2 Aralıkta, Peru'nun resmi gazetesi El Peruano'nun binası, güçlü patlayıcıların senfonisi eşliğinde yerlebir oldu. Aynı gece San Cris-

eldiario
UNA NECESIDAD HISTORICA AL SERVICIO DEL PUEBLO

VIVAN LOS 13 AÑOS DE VICTORIOSA GUERRA POPULAR

DE NOBIS A NUNQUAM ORDENA CAPTURA DE 33 PERIODISTAS EN EL PERU

DESCOMPOSICION TOTAL DEL REVISIONISMO EN COMAS

ESTUDIO Y CONTRIBUCION AL PLAN DE LA GUERRA POPULAR

Mayıs-Haziran '93 tarihli El Diario

tobal, El Pino ve San Cosme tepelerinde pırıldayan orak-çekiç şeklindeki meşaleler, halka eylemleri kimin yaptığına dair mesajı gönderiyordu.

3 Aralık sabahı, Huaycan bölgesindeki “Öz Savunma Birlikleri”, yani korucular; Maoist gerillaların makineli tüfek tarakaları eşliğindeki ziyaretlerine uğradılar. İki gün sonra, Santa Anita bölgesinde patlayan bir minibüs dolusu bomba, sükuneti pek seven burjuvaları oldukça tedirgin etti.

Başkan Mao'nun 100. doğum

yıldönümü 26 Aralık 1993 günüydü. Ancak kutlama kampanyası 16 aralıkta başladı. 16 aralık günü, büyük bir HKO kolu, başkent Lima'nın El Agustino bölgesindeki 30. Alay Kışlası'nı bastı. Aynı anda, Banco de la Nachio isimli bankanın bir şubesi moloza çevrildi.

24 aralık, akşamüstü. And dağlarındaki Ayacucho ve Huancavelica bölgelerindeki elektrik direkleri teker teker imha ediliyor. Aynı akşam, başkentte Comas, Los Olivos ve San Martín de Porres banka şubeleri saldırılara uğradı

beleri saldırılara uğradı

Huacne, Peru-Bolivia sınırında bir bölge. Bir HKO grubu, Vilayet Binası ve Askerlik Şubesi'ne saldırı düzenliyor. Ve, la Merce bölgesinde, bir askeri zırhlı taşıyıcı gerillaların pususundan kurtuluyor.

Kampanya, 28 aralıkta yine büyük bir eylemle devam ediyor. Peru'nun faşist polisi DINCOTE'nin Lima binası, bombalı eylemden oldukça büyük zarar görüyor. El Diario bu eylemi şöyle anlatıyor: “İki minibüs dolusu, kimyasal gübre ve dinamit karışımı kuvvetli patlayıcı-

ci, eşzamanlı olarak Lima'nın göbeğinde, Alfonso Ugarte Caddesi'nde patlatıldı. Patlama saati sabah 05:30. Caddede 1.300 blok bina bulunuyor. Aynı anda bir gerilla kolu Ulusal Polis'in 7. Mıntıka birliğine saldırdı. Burası da DINCOTE'ya hizmet ediyor. Patlamalarla beraber, 20 metre yüksekliğindeki duvar havaya uçuyor. Alfonso Ugarte ve Espana caddelerinin köşeleri büyük yarıklarla ayrılıyor. Polise ait zırhlı bir araç şiddetli patlamalardan dolayı yanarak tamamen tahrip oluyor.”

28 aralık günü ise, Lima'daki San Juan de Miraflores tesisleri, güçlü patlamalarla sarsılıyor. La Victoria, Lince ve San Ysidro'daki banka şubeleri de gerilla saldırılarından nasibini alıyor. Bu arada Comas, El Agustino ve Carabaylo tepelerinde, orak-çekiçli kızıl bayraklar nazlı nazlı dalgalanıyor.

29 aralık, akşam. Çin Makina ve Aletleri Anonim Şirketi'nin ön cephesi HKO gerillaları tarafından havaya uçuruluyor. Maoist gerillalar daha önce de Çinli revizyonistlere ve özellikle Deng köpeğine benzeri mesajlar göndermişlerdi. 30 aralıkta, önce Lima'daki banka büröleri gerillalar tarafından yeniden ziyaret ediliyor. Ertesi gün Santa Anita'daki bir telefon şirketi havaya uçuruluyor.

Ve yeni yıla giriş...El Diario şöyle yazıyor: “Yeni yıla girdikten birkaç dakika sonra, elektrik direkleri yerlere devrildi. San Martín de Porres'deki bir banka bürosu saldırıya uğradı. Başkent'in göbeği patlayıcılarla sarsıldı. Ve El Agustino'daki El Arenal tepelerinde, orak çekiç şeklinde pırıldayan meşaleler yeni yılı karşıyorlardı.”

Filistin'de İsrail tipi barış

Yahudiler, Purim adını verdikleri bayramda, Yahudi soykırımını yapan Pers kralından Haman'ın ve onun izleyicilerinin öldürülmesini kutlarlar. Ramazan ise, Müslümanların oruç ve dua ayıdır. 25 şubat cuma günü, hem Purim bayramına hem de Ramazan'ın kutsal cuma gününe rastlıyordu. Doğrusu, Filistin ve İsrail halkları arasında dini düşmanlığı körükleyecek daha iyi bir gün seçilemezdi.

Yer, El Halil kentindeki İbrahim Camii. Bu cami, Müslümanlar için çok önemlidir. İslam inancına göre, bu caminin içindeki türbede İbrahim, İshak ve Yakup peygamberlerin yattığına inanılır. Doğrusu bir provokasyon için bundan iyi yer seçilemezdi.

Ve son olarak, kana susamış bir siyonist için, şarjör arkasına şarjör takıp, çocuk çocuk demeden, ibadet etmekte olan 700 kişinin üstüne 10 dakika ateş etmekten iyi bir katliam metodu bulunabilir miydi?

Muhammed Süleyman Ebu Sarah, İbrahim Camii'nin bekçilerinden biri. Goldstein'in camiyeye doğru yaklaştığını görmüş. Goldstein'in üzerinde, İsrail askerlerinin giydiği türden zeytuni renkte bir yüzbaşı üniforması, elinde ise Galil marka silah var. İşgal edilmiş topraklardaki her Yahudi gibi, o da silahıyla her yere girme yetkisine sahipti ama camiler bu yetki alanının dışındaydı. "Yüzbaşı" yaklaşarak, Ebu Sarah'a "Namaz sırasında içeriye gireceğim," diyor. Sarah, iyi bir Arapça konuşan bu subaya "Bu yasak," diyor. Ancak Goldstein "Ben içeriye girmekle görevlendirildim ve girmek zorundayım," diyerek Sarah'ı dipçikleyip etkisiz hale getiriyor ve içeriye giriyor.

"Yedi insanın aniden öldüğünü gördüm. Kafalarından vurulanlar vardı ve beyinleri etrafa dağılmıştı. Her şey karman çorman. Herkes oraya buraya koşuyor ve saklanmaya çalışıyordu. Cami, ölü-yaralı insanlarla ve kanla doldu. "Sarah, kendine geldiğinde yarın-baygın gördüklerini böyle anlatıyor.

İkinci bekçi, basına ismini vermekten çekiniyor. Ancak Ebu Sarah'ın söylediklerini destekliyor. "İnsanlar feryat etmeye başladılar. Bir kısmı vurulmuş, yardım istiyordu. İnsanlar kan içinde yüzüyorlardı. Ölülerle yaşayanları ayırmak zordu çünkü herkes kana bulanmıştı."

İSRAİL ORDUSU KATLIAMA BIZZAT KATILDI

Olaydan hemen sonra kamuoyuna yayıyan haberlerde, kargaşa sırasında İsrail askerlerinin Filistinlilere ateş açtığı iddiaları yer alıyordu.

Herşeyden önce, ismini vermekten çekinen ikinci bekçi, İsrail askeri kıyafetini taşıyan üç kişinin camiyeye girerek ateş açtığını söyledi. FKO barış arabulucusu Nabil Sad, cami girişinde 8 Filistinlinin İsrail askerleri tarafından öldürüldüğünü iddia etti.

İsrail ordusu ise, Goldstein'in yalnız hareket ettiğini ve 100'e yakın mermi harcandığını belirtti. ABD emperyalistlerinin sadık silahlı gücü siyonist İsrail ordusu, askerlerin ateş açtığını kabul ediyordu. Ama Filistinlilere değil "sadece havaya ve uyarı amacıyla" ... Üstelik, onlara göre Filistinliler de suçlu. Çünkü "düşüncesizce kaçarak daha fazla kişinin ezilerek ölmesine yol açtılar." Düşüncesizce kaçılıyorsa, dört bir taraftan gelen mermilere karşı konulabilir miydi? Bu soru siyonistlerce hiç yanıtlanmadı, yanıtlanamazdı da. İsraili yetkililer, 39 Filistinlinin öldürüldüğünü de iddia etmeyi ihmal etmediler.

Oysa gerçekler hiç de böyle değil. 10 dakika içerisinde Goldstein 111 mermi sıklıyor. Olayda 53 ölü 250 yaralı var. İşgal altındaki topraklarda, Goldstein'in giydiği türden bir yüzbaşı elbisesi ancak tek bir yerden alınabilir: İsrail ordusundan. Ve yüzlerce Filistinlinin gözleri, İsrail ordusunun Goldstein'e sadece yardım etmediğine, onunla beraber bu katliamı tezgahtarlığına ve icra ettiğine şahittir.

"ARAFAT BİR YAHUDİDİR!"

Kanlı cuma, 1967'deki İsrail işgalinden bu yana mazlum Filistinlilerin gördüğü en kanlı gündü. Katliam, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da isyanlar ve taş yağmurlarıyla karşılandı. Hemen ertesi gün meydana gelen yoğun gösteriler sırasında, İsrail askerleri her zamanki gibi "havaya uyarı ateşi" açtılar. Sonuç: İki gün içerisinde 58 Filistinli öldü, 251 Filistinli yaralandı.

Yurtlarından edilmiş ve Suriye, Ürdün ve Lübnan'da yaşayan Filistinliler de çeşitli gösteriler yaptılar. İsrail'e "Filistin özerkliği" konusunda anlaşan bu üç ülkenin egemen sınıfları, kana bulanmış sahtekarlıkları teşhir olmasın diye anlaşmadan çekildiklerini duyurdular.

Bu arada, uzlaşmacı FKO önderleri açısından bakıldığında oldukça uğursuz görülebilecek gelişmeler yaşandı. Batı Şeria'daki Fetih grubunun lideri Faysal Hüseyini (El Fetih, Arafat'ın grubudur), Kudüs'ün doğusundaki kutsal yerleri ziyaret ettiği sırada Filistinliler tarafından taşlandı ve bölgeden ayrılmak zorunda kaldı. Bu sırada, "Arafat Pıçır!", "Arafat Yahudidir!" sloganları atılıyordu. Lübnan'da yaşayan eski Fetih liderlerinden Münir Magdah, Arafat'ın intihar önerdiğini ileri sürdü. Gazze Şeridi'nin ilim-

li baro başkanı Ebu Meddayn bile "Bu kıyım, Filistin polis gücünün kurulmasından, İsraili göçmenlerle birarada yaşamamızdan sonra meydana gel-

di ve anlaşmadan bu yana 100 kişi öldü" diyerek kaygılarını dile getirdi. Artık uzlaşmacılar teşhir oluyordular ve teşhir olmanın verdiği büyük telaşla ilginç (!) demeçler veriyorlardı.

Katliamı farklı tepkilerle karşılayanlar da oldu. El Halil kentindeki fanatik Yahudi bölgelerinde yaşayan göçmenler sokaklarda dansettiler. Bir anda bu kadar Filistinlinin imha edilmesi çok hoşlarına gitmişti ve adeta bir festival havası estiriyorlardı. Bir kısım fanatik de, yine sokaklara dökülerek "şehit düşen" Goldstein için dualar okudu. Purim bayramı törenleri olaysız geçti ancak, törenleri izleyen bir Filistinli gazeteci, siyonist bir kadın tarafından boğazlanmak istendi. Askerlerin devreye girmesiyle gazetesinin hayatı kurtulurken, kadın "Biz 500 Filistinliyi öldürecektik, 50 tane değil!" diye çığlıklar atıyordu.

ACİL OLAN MLM'DİR

Katliamı izleyen saatlerde, ABD Başkanı Clinton, sabah koşusunu iptal ederek danışmanlarıyla günlük politikalar üzerine bir toplantı yaptı. İki saat süren toplantıdan sonra, ABD emperyalistleri "yarım kalan barış görüşmelerini hızlandırma" kararı aldılar.

Rabin, Tunus'ta bulunan Arafat'a telefon ederek, "Ben, bir İsrailli olarak, meydana gelen bu korkunç kazadan dolayı mahcubum," dedi. Rabin'e göre gelen bu korkunç olay, İsrail askerlerinin ihmalkarlığından kaynaklanan bir kazadır ve Goldstein'in de zaten bir delidir. Aynı Rabin, göçmenleri Filistin topraklarına yerleştirme ve Filistinlileri adım adım eritme politikalarının da mimarıdır.

Başkağrı da ilginç açıklamalar yaptılar. Örneğin eğer iktidara gelirlere Filistinlilere yaşam hakkı tanımayacaklarını söyleyen siyonist Likud Partisi lideri Benjamin Netanyahu, radyoda yaptığı konuşmada pişman (!) ve kederli (!) bir ses tonuyla "Bu bir suçtur. Korkunç bir suç... Ve

ben bunu kesinlikle kınıyorum" diye biliyordu. Goldstein gibi softtalar sıkça barındığı Ulusal Dindarlar Partisi, Araplara karşı savaş açmıştı ve katliam üzerine "Halkımıza göğüs düştü" açıklamasını yapmak zorunda kaldı.

Evet... Clinton-Arafat-Rabin düştün sahte barışı elden gidiyor, Filistinliler neyin ne olduğunu daha iyi anlıyor ve anladıkça isyan ediyorlar, artık, Clinton, "İnsanların barışa arzusu için, aşırı uçlara ve onların küçük fikirlerine engel olmak zorundayız," diyor. Ama Clinton "aşırı uçlar"ın veya "yıkıcı fikirler"in kim olduğunu, bunların kim olduğunu açıklamıyordu ve açıklamazdı. Fakat ezilenler cephesinden bakıldığında, bahsedilenlerin katledilen, öldürülen ve sistemli jenoside uğralan mazlum Filistin halkı olduğu açıktır.

Ariel Merari, İsrailli bir "politika şiddet uzmanı": "Bu katliam paralısal bir sonuç doğurabilir," diyor. Merari ve ekliyor: "Hebron'daki (İsrail ve ABD El Halil ismini Hebron olarak değiştirmiş ve öyle lanse ediyor b.n.) kan banyosu, Rabin'in adalete bir barış anlaşmasına kolayca ulaşmasını kolaylaştırabilir," diyor. Yani İsrail hakkındaki bu olumsuz puan, anlaşmanın Filistinliler lehine sonuçlanmasını kolaylaştırabilir. "Nemem istiyor "uzman" imiz. Böylece kafalar karıştırılıyor ve "Bu katliamı yapılıcak olan anlaşmada puan kazanmak amacıyla Filistinliler mi tergahtlattı?" soruları ortaya atılıyor.

Daha önceki sayımızda (Özgür Gelecek sayı 11 ve 13), Filistin sorununa ilgili gerçekleri yazmıştık. Bugün bir kez daha yazıyoruz: Filistin halkı sahte barışa değil halk savaşına ihtiyacı vardır. Acil olan ABD ve diğer birlikçilerinin "Barış görüşmesi" gahları değil, Marksizm-Leninizm Maoizm ışığında yürüten bir önderlik tesis etmektir.

El Halil kentindeki İbrahim Camii, fanatik bir ırkçının İsrail askerlerinin acımasız saldırısına uğradı. 10 dakika içerisinde 53 insanı katleden kasaplar sürüsü, geride sadece ölü ve yaralıları bırakmadılar ama isyana tohum olacağı acıları da bıraktılar.

Doktor Goldstein kimdir?

Amerika doğumlu Benjamin Goldstein, dindar bir çocuk olarak büyüdü. Kendisi Brooklyn yakınındaki Bensonhurst'ta orta öğretimine devam ederken, babası Eğitim bakanlığında memurdu. Ailesi, kendisini tümüyle tanrıya adanmış Ortodoks bir aileydi. Goldstein, genç yaşlarda siyonist düşünceleri benimsedi. Artık Rabbi Meir Kahane adlı kın tüccarının fanatik bir izleyicisi ve onun düşüncesinin bir militanıydı. Doktor olduğunda, Arapları Nazi olarak tanımlayan ve onlardan öğrendiği bir kişilik taşıyordu.

Onu tanıyan bazı kişiler, çeşitli gazetelere verdikleri beyanatlarda olayları duygusal bir lîm haline getirdiler. Onların hikayelerine göre, Goldstein, aralık ayı içerisinde iki dostunu yitirdiği için duygusal bir kriz geçirmişti. Kiryat Arba bölgesi tıbbi ekibinin başkanı Mordahay Lapid ve onun 19 yaşındaki oğlu, Araplar tarafından pusuya düşürülerek öldürülmüşlerdi. Kiryat Arba sakinlerinden David Ramati, bu fikri desteklemek için, gazetelere "Sayılı arkadaşları ve komşuları Araplar tarafından öldürülünce, o (Goldstein) Arapların Nazi olduğunu düşündü," beyanatını verdi. Oysa klinikteki doktorlar ırkçı bir biçimde davranışlar sergiliyorlardı ve İsrail yayımcılığına hizmet ediyorlardı. Ve önemle belirtmek gerek ki, Goldstein henüz gençlik yıllarında siyonist olmuştu, yoksa Kiryat Arba'da arkadaşları öldürülünce değil...

Bundan uzun zaman önce, Goldstein, İsrail'e duyduğu derin özlem ve Araplardan öç alma duygularıyla dolu olarak yaşıyordu. New York City'deki Yeshiva Üniversitesi'nin en iyi öğrencilerinden biriydi. Okulu bitirince, 1977'de en başarılı öğrenci ödülünü aldı. Bunun yanı sıra kendisine, karakteri ve hizmetlerinden ötürü özel ödül verildi. Bu sıralar, Goldstein Kahane'nin ırkçı Kach partisinin bir uzantısı olan Yahudi Savunma Birliği'nin sadık bir üyesiydi. Times gazetesinin editörüne yazdığı bir mektupla, Arapların Batı Şeria'dan ve İsrail'den zorla çıkartılması gerektiğini savunuyordu.

1983'te İsrail'e taşındı. Kahane destekçisi bir kadını tanıştı ve evlendi. Nikahlarını bizzat Kahane kıydı. Goldstein, ilk ismi olan Benjamin'i de Baruch olarak değiştirmeyi ihmal etmedi. Nihayet Kiryat Arba'ya yerleşti. Rabbi Kahane, 1972 yılında İsrail'de bulunmuştu. Bundan iki yıl sonra da Kach Partisi'ni kurdu. 1984 seçimlerinde başarılı bir şekilde İsrail parlamentosuna giren Kahane'nin bu seçim kampanyasında Goldstein'in çalışmaları büyük payı vardır.

Kiryat Arba kasaba konseyine Goldstein resmi olarak seçilmemişti ama herkes onu bu bölgedeki Kach temsilcisi olarak tanırdı.

Goldstein'in ve arkadaşlarının Kiryat Arba kliniğindeki çalışmalarının özünü, kendi cümleleriyle şöyle anlatabiliriz: Goldstein'i tanıyan Kach ABD görevlisi Barbara Insborg diyor ki "Goldstein şöyle derdi: "Onlar halkımızı düşmanlardır. Ben buraya düşmanımı tedavi etmeye gelmedim."

İbrahim Camii'ndeki olay göstermiştir ki, sen olarak şarjör değilsen ve 100'e yakın mermi sikan Goldstein, askeri bir eğitim de almıştır. Her siyonist gibi ve özellikle her Kach militanı gibi, onun da geçmişinde insanlık dışı birçok şeyler vardır. Ancak, bütün bunlar siyonistler ve arkalarındaki ABD emperyalistleri tarafından gizlenmektedir.